

Tên Kia Đừng Tưởng Bỏ

Contents

Tên Kia Đừng Tưởng Bỏ	2
1. Chương 1: Dệt Hận Thiên Thu	2
2. Chương 2: Hàng Tồn Kho Cần Thanh Lý Gấp	5
3. Chương 3: Gia Đình Hạnh Phúc	7
4. Chương 4: Lễ Cưới Ngọt Ngào Giả Dối	10
5. Chương 5: Đại Chiến Mang Tên ‘tuần Trăng Mật’	14
6. Chương 6: Cãi Nhau	17
7. Chương 7: Làm Lành	20
8. Chương 8: Ngủ Với Mĩ Nam	22
9. Chương 9: Ăn Năn Hối Lỗi	25
10. Chương 10: Quay Về Quý Đạo	27
11. Chương 11: Bất Ngờ Đến Thăm	29
12. Chương 12: Chịu Trách Nhiệm	30
13. Chương 13: Kẻ Thứ Ba	33
14. Chương 14: Chuyện Xưa	35
15. Chương 15: Kiss You!	37
16. Chương 16: Đòi Lại Công Bằng	40
17. Chương 17: Quyết Bất Được Cô	41
18. Chương 18: Make-up.	43
19. Chương 19: Lễ Tình Nhân Ấm Ấnh	45
20. Chương 20: Sweet Memories	46
21. Chương 21: Ăn Thịt	49
22. Chương 22: Bà Chị Ác Quỷ	51
23. Chương 23: Nhà Có Khách	54
24. Chương 24: Điều Mờ Ấm	56
25. Chương 25: Bi Kịch Cũng Là Hài Kịch Của Cuộc Đời	58
26. Chương 26: Du Lịch Bồi Dưỡng Tình Cảm	61
27. Chương 27: Chuyện Tin Nhắn	63
28. Chương 28: Có Rất Nhiều Cảm Xúc...	65
29. Chương 29: Sai Thêm Sai	67
30. Chương 30: Tặng Hoa Cho Người Yêu	69
31. Chương 31: Rất Nhiều Rắc Rối	71
32. Chương 32: Không Tìm Thấy	73
33. Chương 33: Trả Đũa	75
34. Chương 34: Mưu Kế	77
35. Chương 35: Loạn Nhịp	79
36. Chương 36: Những Ngày Khó Quên	81
37. Chương 37: Không Kịp Hối Hận	84
38. Chương 38: Phát Giác	85
39. Chương 39: Sự Thật	87
40. Chương 40: Kiềm Nén Cảm Xúc	90
41. Chương 41: Người Yêu Cũ	91

42. Chương 42: Bị Lừa.!!!!”	94
43. Chương 43: Ác Giả Ác Báo	95
44. Chương 44: Câu Chuyện Ngọt Ngào	97
45. Chương 45: Ngoại Truyện : Paris...	98

Tên Kia Đừng Tưởng Bỏ

Giới thiệu

Một cô gái gia đình giàu có, nhan sắc chỉ dư chứ không thiếu nhưng lại có số lần xem mắt thất bại l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kia-dung-tuong-bo>

1. Chương 1: Dệt Hận Thiên Thu

Hãy nghĩ tới người mà bạn căm hận nhất. Bạn sẽ làm gì???

Đập tan nát những thứ có thể ? No! Là một tiểu thư đoan trang, cô không thể!

Mắng gấu bông và tưởng tượng như đó là hắn? No! Là một tiểu thư có học thức, cô không thể!

Hay sai người tấn cho hắn một trận? No! No! No!!! Là một tiểu thư khuê các, cô không thể!

Mà cách Dương Chi Ngọc chọn chính là...đem mặt mũi hắn dán hẳn lên tấm thảm dậm chân. Hắc! Vậy thì mỗi lần bước vào phòng đều có thể đường đường chính chính giẫm lên bản mặt xấu xa của hắn rồi!!!

Người đàn ông xấu xa ấy tên là Lâm Tịch.

Không khó để tìm thấy ảnh của hắn. Thông thường là trên báo chí, chẳng hạn như tờ NEW DAY uy tín có đăng tin gần đây nhất, Lâm Tịch lại đầu tư vào thị trường chứng khoán. Hoặc tờ H.O.T có đăng tin tức cách đây một tháng bạn hắn tổ chức bữa tiệc hoành tráng để chúc mừng hắn đại công cáo thành thâm nhập thị trường mới...v.v...

Tuy nhiên, đối với Dương Chi Ngọc thì cô không hứng thú là mấy. Tất nhiên, là khi hắn và cô, nước sông không phạm nước giếng. Nhưng bây giờ thì không hề nha!!!

Dương Chi Ngọc mắt long lanh giận dữ siết tờ báo NEW DAY, cảm phần nhớ đến lần xem mắt cách đây hai tháng...

*****Sunflower

“Chào em!!!”

Một người đàn ông áo quần bảnh bao, mặt mũi đang hoàng không sút mẻ cát giọng trầm trầm.

“Hi!” Cô gật đầu chào. Vuốt lại chiếc váy xòe màu xanh lam của mình.

“Tôi là Lâm Tịch!”

“Tôi là Dương Chi Ngọc!”

“Sở trường của anh là gì???” Cô hỏi.

“Tôi không có sở trường...” Hấn nói, cô gật gù ra vẻ thấu hiểu nhưng trong lòng thầm mắng: Con mèo đòi trèo cây cau!

“Tôi cũng không có sở đoản!” Hấn thêm một câu. Cô tròn tròn mắt nhìn hấn, gì mà tự tin thế???

“Xem ra...anh hình như rất tự tin với bản lĩnh của mình!”

“Cảm ơn!”

“Ờ ờ!!!”

“Sở trường của cô là gì?”

Đôi mắt tinh ranh của cô lóe lên một tia gian xảo. Thời cơ tới rồi đây!

“Ừm...Không gì nhiều. Chỉ là...một vài chiêu võ hạng xoàng như là...Karate, Taekwondo, kiếm đạo Nhật với Judo thôi à!!! Hihi!!!”

“...”

Không biết là người thứ mấy nữa! Há há!! Vẫn là Dương Chi Ngọc cô cao tay nhất!!!

“Ồ! Học nhiều như thế à???... Hèn gì ba vòng như một, lép kẹp như tấm ván.”

Cô hóa đá. >_____

“Anh nhắc lại cho tôi nghe xem!!!” Mặt cô tối sầm như là đêm ba mươi. Cái tên khốn nạn này...

“Chưa nghe rõ ư? Tôi nói cô ba vòng như một, lép kẹp như tấm ván. Ngực thì phẳng còn hơn cả tôi nữa!!! Chưa hết, eo thì thô như là khúc bánh mì khô, cả người tong teo như là que củi, vòng ba nhìn tẹt như là phụ nữ 90 cân. Có quý mới thèm. Hứ!”

Á!!!!!!!!!!!!!!!

Trong lòng cô vang lên một trận khủng hoảng. Tên này, hấn, hấn, hấn...Oaoaoa...

Lâm Tịch cố tình hét to lên, mọi người trong quán nhìn họ chằm chằm, nhất là cô. Một số người còn che miệng cười khúc khích. Hấn thì thỏa mãn vì đã hạ bệ được cô tiểu thư kiêu ngạo, tự tin vào bản thân, ếch ngồi đáy giếng này! Thật là không biết trời cao đất rộng mà!!!

“Anh! Anh dám nói tôi như vậy ư??? Cái đồ đầu gỗ, óc heo! Bản thân anh tưởng mình hoàn mĩ lắm sao?! Kiêu căng phách lối, mặt thì lúc nào cũng song song với bầu trời, hạng người không biết điều. Chưa hết, môi thì mỏng tang như tấm giấy cùn chứng tỏ là hạng hào hoa phong lưu. Mắt hí đến mức muốn sập luôn, chứng tỏ là người không đứng đắn. Chưa hết, nhà anh bộ nghèo lắm hay sao hả??? Nút áo không đủ dùng à?! Tội ghê ha. Chỉ cài nổi nút thứ ba thôi à! Là hạng người dâm dê không có đạo đức, hiếp đáp con gái nhà lành!!!!!!”

Dương Chi Ngọc nóng nảy, không cần biết đến cái gì là hình tượng dịu dàng, mỏng manh của mình mà gào gào thét thét. Miệng quát lia lịa, nhắm thẳng mặt hấn mà dạy bảo một trận.

Lần này tới lượt Lâm Tịch câm lặng.

Oh-My-God!!!!!! Con nhỏ Dương Chi Ngọc này, nó dám, dám,...

Lâm Tịch lần này không biết là thứ n của lần n nào nữa, đi xem mắt bao nhiêu lần, các cô gái đều bị cách nói chuyện xem trời bằng vung của anh dọa chạy biến. Lần gần đây nhất là cô nàng mưu mô, gian xảo, Nhã Vi. Cô ta đúng là thứ mặt dày như mặt lộ, bị anh nói nặng nói nhẹ, vọt lên đập xuống mấy lần mà vẫn bướng bỉnh. Còn muốn “tạo húng” cho anh. Thật là nhảm chán muốn chết!!!

Bây giờ lại xuất hiện một cô gái nhà giàu chảnh chọe kiêu căng, dám hùng hổ đứng trước mặt mắng nhiếc anh. Hết muốn sống rồi ư???

Đúng là tức chết!!!! Dám chê bai ngoại hình chim sa cá lặn của Dương Chi Ngọc cô ư??? Sao không đi tự tử đi!!!!

“Cô chủ nhỏ!” Dì Vân-người làm thân thuộc nhất của cô lên tiếng.

“Có chuyện gì ạ?!”

“Dạ...Bên dưới có người nói muốn gặp cô ạ!”

“Là ai? Nam hay nữ ạ ???” Cô thắc mắc. Là ai đến nhỉ??? Là Như Ý sao??? Không thể nào, nó đang vui vẻ dạo mát bên Paris rồi. Tâm tình đâu mà về đây còn ghé nhà cô nữa. Never!

“Dạ! Là nam ạ!!!”

“Ừm! Tôi xuống liền đây!”

*****Sunflower

“Sao lại là anh hả??? Tên khốn này!!!”

Dương Chi Ngọc vừa nhìn thấy gương mặt làm cô hận hết kiếp này thì la toáng lên. Lâm Tịch đang ung dung xem tạp chí, nghe tiếng hét chói tai liền quay đầu lại thì thấy bóng dáng của cô gái kiêu ngạo bữa trước liền độc miệng mở lời:

“Hét cái gì mà hét?! Tôi không có cướp sắc của cô đâu mà hét. Thứ như cô tôi nuốt không trôi!”

“Dì Vân!!! Mau tiễn tên khốn này ra nghĩa địa cho tôi. Nếu hắn cố chấp, lập tức lấy chổi quét hắn đi!!! Không cần khách sáo với hạng người bỉ ổi, không có lòng tự trọng này!!!”

Dương Chi Ngọc tức tối hét lên, ra lệnh cho dì Vân.

“Ồ...Dạ! Cậu đây là...bà chủ dẫn đến ạ!!!!...”

“CÁI GÌ??? Mẹ tôi á?!!!!..Tên điên kia, anh uy hiếp gì mẹ tôi vậy hả? Hả??? ”

“Sao? Có gì dính líu đến tôi kia chứ?! Là do hai nhà chúng ta đều có người ế hết, nên thấy xứng đôi vừa lứa. Haizzz...Tôi chính là người thảm hại nhất, sắp tới dù muốn hay không cũng phải cưới cái con người chanh chua, đánh đá như cô!!!”

Lâm Tịch vừa nói vừa siết tay thành quyền.

“Anh tức tối gì chứ? Vậy anh từ chối đi!!! Từ chối là xong chứ gì! Hứ!!!”

“Haizzz...Người khôn nói với người ngu bực mình!” Anh chỉ thêm một câu rồi tiếp tục đọc tạp chí. Dương Chi Ngọc tức giận vô cùng, mặt đỏ phừng phừng, giậm chân đùng đùng đi lên lầu.

*****Sunflower

Quán Bar Spring...

“Dương Chi Ngọc!!! Bà đừng để bụng tên đó nữa. Giận quá sẽ rất mau già lắm a!”

Lam Khê ngồi bên cạnh, hét lớn át tiếng nhạc xập xình. Tuy nhiên, gương mặt của Chi Ngọc vẫn u ám như ban đầu.

“Hừ! Bà không phải tôi...Tất nhiên nói nghe dễ dãi thế rồi!”

“Cưới thì cưới! Đâu nhất thiết phải yêu nhau!!!Chưa hết, mỗi lúc bà ngứa tay thì cứ lôi hắn ta ra mà đập! Lợi quá còn gì!!!”

“LAM KHÊ!!!!”

“A!!!!”

...

“Ô hô! Xem nhân vật nào xuất hiện ở đây này!!!” Một giọng nói nghe như sấm rền vang lên từ trên đỉnh đầu. Cô tức tối quay người lại xem ai chán sống thì...

“Lâm-Tịch!!!!!! Tại sao anh ở cái chốn này chứ hả???”

Cô tức tối gào lên. Tên này là hồn ma phương nào, vì sao cứ nhè cô hiếp đáp kia chứ???

“Why??? Tại sao tôi lại không ở đây được??? Hay là...cô đang ghen???” Về sau chót hấn ghé người vào tai cô thì thảo, đáng vẻ thực không khác mấy tên lưu manh trên hoa ghen nguyệt là mấy.

Bốp!!!

Cái thụi cho anh một đấm ngay ngực. Cô mắng:

“Cái đầu heo nhà anh! Đừng có mà ăn dưa bở nhé!!!”

“Cô dám đánh tôi sao??? Hử???” Lâm Tịch tức giận tóm lấy cổ tay cô. Ánh mắt đầy uy hiếp. Một vài người trong Bar cũng nhìn họ với ánh mắt tò mò.

“Có gì mà không dám chứ??? Thậm chí...tôi còn có thể làm thế này nữa nè!!!”

Dương Chi Ngọc sử dụng một đòn Judo cực đẹp đem hấn từ phía sau ném thẳng lên ghế sofa trước mặt. Lâm Khê đứng bên cạnh thấy thiên hạ chưa loạn nên còn reo hò cổ vũ thêm. Lúc này thì không khí trong Bar đang sôi lên sùng sục. Ai nấy đều xúm lại reo hò xem kịch vui. Mà tất nhiên, kẻ mất mặt nhất chính là Lâm Tịch anh rồi!!!

Mẹ kiếp! Cô gái này dám đánh anh. Thích chết!

Anh đứng bật dậy, cô giơ chân không chút khách khí đạp một phát ngay ngực anh. Người nào đó không phòng bị liền ngã nhào lên sofa lần nữa. Lâm Khê cười ha ha ra chiều thích thú với việc Dương Chi Ngọc hành hạ Lâm Tịch.

“Sao thế hả??? Sáng mắt ra chưa??? Còn muốn cười tôi hay là không??? Hử???” Cô bắt chước đáng vẻ lưu manh của hấn, hét lên.

Mọi người trong quán “Ồ!” lên một tiếng thật dài. Hóa ra cô nàng xinh đẹp điệu ngoa này bị ép cười. Thật là bạo lực quá đi!!!

“Cô! Hừ!!! Nếu cô không thích, tôi càng phải cười cô về sau đó hành cho cô sống dở chết dở luôn!!!”

“Anh!!! Tên khốn kiếp!”

Dương Chi Ngọc không kiềm nổi cơn giận liền đem rượu trên bàn xối vào mặt hấn. Sau đó tức tối ôm túi xách chạy ra khỏi quán. Lâm Khê đứng ngẩn ra 5s rồi cũng chạy theo. Tất nhiên là cô ấy không quên quay đầu lại làm mặt quỷ với anh rồi!

2. Chương 2: Hàng Tồn Kho Cần Thanh Lý Gấp

Trong căn nhà màu trắng thanh tao nhưng không kém phần rực rỡ. Bao trùm lấy nó là một khuôn viên màu xanh mát cả mắt. Nhìn sơ sơ đã biết chủ nhân nó giàu nứt vách đổ tường rồi. Vậy mà hôm nay, căn nhà mang vẻ đầm thắm ấy lại bị tiếng hét chói tai của cô chủ nhỏ đánh thức.

Căn nhà chỉ có ba tầng, nhưng bên trong rất to lớn và rộng rãi. Phòng Dương Chi Ngọc là ở tầng ba. Phòng cô ở cuối dãy. Cô có hai phòng, một là phòng ngủ, một là phòng sách. Tuy nhiên, để tiện việc đi lại thì mẹ cô đã cho thợ nối hai phòng này lại với nhau. Bà chủ ở tầng hai, còn tầng một là của người làm.

“Con không đồng ý!!!!!! Nếu mẹ còn tiếp tục ép. Con bỏ nhà đi bụi à coi!!!!”

Dương Chi Ngọc mắt hừng hực lửa. Chỉ tại tên khốn Lâm Tịch, tự nhiên lại đồng ý cưới cô. Báo hại cô bây giờ ngồi đây một sống một chết nhất quyết không đi lấy chồng. Lại còn là lấy một tên ác quỷ hút máu nữa mới ác chứ!!!

“Lâm Tịch vừa đẹp trai, có đạo đức, hơn nữa là nhiều tiền. Lấy nó là sung sướng biết chưa?!” Mẹ cô cố gắng liệt kê những đức tính tốt của con rể tương lai. Cốt yếu cũng chỉ muốn cho đứa con gái cưng đành đá này hồi tâm chuyển ý.

Hừ!!! Đẹp trai thì ăn được hay không??? (Có chứ ạ!!! Sau này chị ăn được liền. Hihi!!!) Nhiều tiền thì giỏi lắm hả??? Có đạo đức??? Hơ...Mới là lạ!!!

Tuy nhiên, dù cố gắng mấy đi chăng nữa thì cũng không thể làm nguôi nổi hận trong lòng cô.

“...Tôi nói cô ba vòng như một, lép kẹp như tấm ván. Ngực thì phẳng còn hơn cả tôi nữa!!! Chưa hết, eo thì thô như là khúc bánh mì khô, cả người tong teo như là que củi, vòng ba nhìn tẹt như là phụ nữ 90 cân. Có quỷ mới thèm. Hừ!”

Dám nói cô như vậy??? Xúc phạm nhan sắc và ngoại hình phụ nữ, chưa bằm hấn ra là may chán, huống gì lấy hấn! Hừ!!! Đùng-có-hòng nhé!!!

*****Sunflower

“Dương-Chi-Ngọc!!! Con nhất định phải lấy Lâm Tịch!”

Mẹ cô thấy cô nhu không chịu nên đành lớn tiếng.

“Tại sao chứ???”

“Bởi vì công ty mình cần họ chống lưng!!!”

“HẢ???”

Kể từ khi nào mẹ cô học người ta lấy con gái ra làm mồi nhử thế này?! Đâu thể lấy hôn nhân để đổi lấy tài chính chứ!!!

“Cho nên con nhất định phải lấy. Hiểu rồi chứ???”

“Con không lấy! Không lấy!!! Nhất định không lấy ạ!!!”

“Dương Chi Ngọc!!!!”

Mẹ cô hét lên còn cô thì ngang bướng chạy lên lầu, đóng sập cửa lại.

...

Cùng lúc đó, cũng ngự trị tại một căn biệt thự đồ sộ và lộng lẫy, Lâm Tịch vừa ngồi xem phim vừa ăn nhó. Hai bên còn có hai mỹ nữ đang cười khúc khích. Thật sự là ung dung tự tại mà!!!

“Ai da, sau này anh có vợ rồi, hai bọn em sẽ chẳng còn cơ hội vui vẻ cùng anh nữa!!!” Một cô gái nói với vẻ luyến tiếc.

“Ai nói chứ!!! Có khi...sau này còn cần tới hai cưng nhiều hơn í!” Lâm Tịch sủng nịnh vuốt cằm cô ta. Cô ta hí hửng cười, mặt mày rạng rỡ nhìn vừa giả dối vừa đáng ghét.

“Con gái!!!”

Mẹ cô lần này là gõ cửa lần thứ n rồi. Cô vẫn lì lợm cố thủ trong phòng. Quyết tâm tuyệt thực để không bị “bán” cho quỷ dữ.

“Mẹ đừng có gõ nữa!!!! Con không ra đâu. Khi nào mẹ vẫn còn ý định đem con gả cho tên khốn nạn ấy thì con nhất định không ra!!! Không ra!!!!”

Dương Chi Ngọc ở trong phòng hét vọng ra. Thật sự mà nói...cô...cũng có chút đói!!! Hic!!!

“Chi Ngọc!!!” Mẹ cô dịu dàng, trong giọng nói có chút bất lực. “Mẹ xin con đó!!!”

“CON NÓI KHÔNG-LÀ-KHÔNG!!!!!!!”

Cô giận dữ hét lớn. Đem quả cầu thủy tinh trong phòng ném xuống.

PHA!!!!

Một tiếng động lớn làm mẹ cô hốt hoảng. Vốn toan định quay đi thì bà chạy vội đến bên cửa, lo lắng:

“Con gái!!! Con gái!!! Con đừng khờ!!! Công ty, sản nghiệp, thậm chí cả sinh mạng của mẹ cũng có thể mất, nhưng...nhưng...mẹ không thể để mất con được!!! Thôi, nếu con không muốn mẹ sẽ...không ép con nữa!!!!...”

Giọng nói mẹ xa dần, xa dần cho đến khi cô không nghe thấy tiếng nói ầm áp ấy nữa. Cô như thể có phải là rất ích kỷ hay không???

*****Sunflower

Buổi tối. Vì từ trưa giờ không có gì bổ bụng nên cô chịu không nổi bèn lén lút xuống bếp kiếm gì ăn qua đêm đỡ đói. Vậy mới nói, tiểu thư con nhà giàu, nhịn ăn chưa bao lâu đã chân tay mềm nhũn.

Cô đang lúi húi trong bếp thì đột nhiên nghe có tiếng động ngoài vườn. Trộm!

Tên trộm này, hôm nay chính là ngày tận số của mi đấy nhá!!! Đụng tới chị đây thì mi chỉ có nữa cạo đầu mà tu. Hôm nay chị đây sẽ thay trời hành đạo, đem mi tẩn ột trận. Khả khả!!!

Dương Chi Ngọc nhẹ nhàng bước ra vườn. Thì nhìn thấy tên trộm ấy mặc váy ngủ dài màu xanh lam, ngồi trên xích đu.

WHAT??? Hàm cô đột nhiên bị treo. Thời này văn minh thế á!!! Vào nhà người ta ăn cướp mà còn mặc váy ngủ hiệu Chanel??? Đã thế còn dám ngồi đây thơ thẩn chiêm nghiệm tinh hoa trời đất, ngắm sao, ngắm trăng nữa cơ??? Trộm gì mà “khôn” thế này???

Cô tiến thêm ba bước nữa để nhìn rõ hơn. HẢ???? Là...là...là mẹ???

Mẹ sao nửa đêm không ngủ mà ra đây thế này??? Phù!!! Cũng may cô chưa ột đòn Karate, không thì lập tức bị mẹ tưng ột bài kinh sám hối nữa là...

Thấy an tâm vì không phải là trộm, Chi Ngọc quay người tiếp tục hành trình trộm đồ ăn của mình thì nghe tiếng mẹ vang lên khe khẽ:

“Ông nó à!!! Có phải tôi đã làm sai rồi hay không??? Là do tôi từ nhỏ nuông chiều nó quá nên bây giờ nó sinh hư. Nhưng...tôi cũng sợ...nếu quá khắt khe, nó rồi sẽ giống như chị hai nó...sẽ...Ông nó, nếu tập đoàn mà ông cố gắng cả một tuổi trẻ để gây dựng lại bị sập trong tay người vợ vô dụng như tôi...Ông sẽ không giận tôi chứ???...Chắc là không. Vì tôi lấy nó đổi hạnh phúc cho Chi Ngọc mà! Xứng đáng lắm!!!”

Mẹ cô ngồi đó miết tấm hình cha cô trong tay. Do trời tối quá nên cô cũng không thấy nét mặt của mẹ, nhưng cô biết mẹ đang nhớ tới cha.

Cô đột nhiên hết hứng, lảo lồi trở về phòng. Sau khi mất 3 tiếng liền suy ngẫm, cô đã quyết định...một quyết định làm thay đổi cả cuộc đời cô...

3. Chương 3: Gia Đình Hạnh Phúc

Trước kia, gia đình cô 4 người sống rất hạnh phúc. Có cha mẹ, có chị hai. Cô biết được điều này từ người làm thân cận của cô.

Chị hai cô rất hiền. Tên nghe cũng đảm thắm hơn so với cô, Dương Chi Tuyết. Nhưng chị ấy không được chiều chuộng như cô, ngược lại còn bị quản giáo rất khắt khe. Cha các cô rất khó tính.

Lúc ấy, Dương Chi Ngọc còn nhỏ quá nên không nhớ gì nhiều. Chỉ nhớ mỗi lần nghe thấy ông quát, cô liền hoảng sợ ngã vào lòng chị hai, mắt khép kín chờ đến khi chị hai nhỏ nhẹ kêu cô mở mắt ra thì cô mới dám.

Đáng tiếc, năm chị ấy hai mươi hai tuổi, khi cha mẹ đang chuẩn bị chọn lựa người chồng mà đối với hai người họ là “hoàn mĩ” cho chị Chi Tuyết nương tựa một đời thì nghe tin chị hai có thai.

Dì Vân nói dì vĩnh viễn không quên nổi cái đêm mưa gió đáng sợ ấy. Không chỉ dì, mà là mọi người trong nhà.

Cha vừa nghe tin trời đánh này thì ông phát bệnh tim. Con đau hành hạ khiến ông khụy xuống, mặt đỏ phừng, tay nổi gân xanh gân tím. Ông chỉ kịp tóm chặt cổ áo chị Chi Tuyết mà thì thào:

“Mày là đứa con bất hiếu...”

Sau đó, ông ra đi. Đôi mắt vẫn đục vì thời gian khép chặt, không bao giờ mở ra mà ném cho các cô cái nhìn đáng sợ nữa. Về phần mẹ, bà cho là Dương Chi Tuyết đã hại chết ông nên lập tức cho người đuổi chị đi. Mọi người trong nhà không mấy ai lo lắng cho cô chủ lớn trong nhà vì nghĩ thâm, người mà chị ta chọn chắc hẳn sẽ nâng niu chị và đứa nhỏ.

Thế nhưng, mọi người đã sai lầm. Dì Vân kể, thương tiếc giăng đầy trong đôi mắt của dì. Tên phụ bạc ấy chẳng những bỏ rơi chị trong đêm mưa bão ấy mà con vui vẻ sánh vai cùng cô gái khác, bỏ mặt Chi Tuyết bên vệ đường lực bất tòng tâm dõi theo hai người họ nồng nàn cười nói.

Kể đó, tai họa không ngừng giáng lên đầu chị cô. Đầu tiên là chị ấy bị đuổi việc. Tiếp theo, chị ấy bị sốt hơn một tháng ròng. Cuối cùng, sau bao nhiêu là cú shock lớn, chị sinh non. Mạng cô chủ lớn thì có thể giữ nhưng đứa nhỏ thì không.

Dương Chi Ngọc không biết chị có thể vượt qua quãng thời gian đó như thế nào, dì Vân không kể.

Cô biết, mẹ cô tuy ngoài mặt vẫn lạnh lẽo với chị hai mỗi lần đều về cúng giỗ cha nhưng trong thâm tâm mẹ rất hối hận, hối hận vì năm xưa đã để cô con gái hai mươi hai tuổi chịu thật nhiều đả kích, làm cho tâm hồn chị ấy vĩnh viễn bị tổn thương, vĩnh viễn khép chặt.

Cho nên, tới lượt cô, bà nuông chiều cô hết mực. Từ đó sinh ra bản tính kiêu ngạo nhưng gốc gác ghéech như vậy.

*****Sunflower

“Mẹ!”

Trên bàn ăn, cô gọi khẽ một tiếng.

“Chuyện gì vậy???”

“Con...quyết định lấy tên khốn nạn, à không, anh Lâm-Tịch ạ!!!”

“Mẹ không cần, con không nhất thiết gượng ép bản thân như thế!”

Mẹ cô dụi dằm lắc đầu. Trong lòng mẹ dậy sóng, chẳng lẽ do bà ép cô quá nên cô nuốt uất ức mà nhận lời lấy người mình không thương?

“Mẹ! Con là quyết định lấy Lâm Tịch. Thật đó!!! Công ty mình hiện tại rất cần có một thể lực khác mạnh mẽ hơn để che chở.”

Cô nói, dáng vẻ chừng chạc và nghiêm túc. Trái ngược hẳn với hình tượng cô chủ nhỏ tối ngày lon ta lon ton ngoài phố, ương bướng, bất trị.

“Mẹ nói không cần. Mẹ sẽ có cách trụ vững công ty mà!!!”

Tuy nói một cách chắc như đinh đóng cột nhưng trong lòng không khỏi ưu phiền. Với tình hình hiện giờ thì e là rất khó khăn để đối chọi lại ả!

“Mẹ!!! Con cũng lớn rồi, cũng tới lúc...phải đi lấy chồng rồi. Con không thể tối ngày ở nhà ăn bám cho được. Với lại, Lâm Tịch có gì không tốt đâu. Hắn vừa có tài vừa có tiền, con lấy hắn thì nửa đời còn lại sẽ ăn sung mặc sướng, sống trong nhung lụa. Haha!!!”

“Nhưng...”

“Mẹ, nếu mẹ lo hấn bắt nạt con thì không có cửa đâu! Con mẹ là kỳ tài học võ mà!!! Haha!!! Nếu hấn dám xúc phạm con thì đừng hòng con khách khí với hấn!!!”

Haizzz...Mẹ chính là lo cái tính tự kiêu này của con đấy Chi Ngọc à!!!

“Ừ! Nếu con quyết định như vậy thì mẹ sẽ đến gặp Lâm Tịch để bàn lễ kết hôn cho hai đứa!!!”

“Dạ!”

Cô bề ngoài cười roi rói nhưng trong lòng đang hùng hực lửa. Trêu tôi, mắng tôi, xúc phạm tôi??? Tên khốn kia, mi đi chết đi nhé!!!

Buổi tối. Thay gì cô cuộn trong chăn ấm ngủ say sưa thì lại hì hục ngồi bên bàn viết ghi ghi chép chép, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt lên cười mờ ám.

Ánh trăng lung linh hắt vào cửa sổ, rọi sáng một nửa gương mặt như nữ thần của Dương Chi Ngọc. Làn da nõn nà làm cho người khác như là muốn ma sát vào. Cái mũi thanh tú, đôi mắt long lanh như kim cương đen đảo qua đảo lại. Chân mày nhíu lên có vẻ bướng bỉnh, mi cong cong, tuy không được dày nhưng nhìn nghiêng thì cực đáng yêu. Bờ môi căng mọng, ngọt ngào không thể tả, mỗi lần vẽ lên một nụ cười đều có sức hấp dẫn đặc biệt.

“Lâm Tịch! Anh muốn đấu với tôi??? Đợi kiếp sau của kiếp sau sau nữa đi nhé!!!” Dương Chi Ngọc thì thầm sau đó cũng không kiềm nổi mà cười khe khẽ. Đây chính là có thù tất báo. .[^0^]./

*****Sunflower

“Đây...đây là nhà anh ta ư??? ” Dương Chi Ngọc há hốc mồm nhìn căn nhà khang trang trước mặt. Đúng là giàu ghê ha!

“Ừ! Đây là nhà Lâm Tịch đó!” Mẹ cô đứng bên cạnh gật gật đầu.

Tiến vào trong, Dương Chi Ngọc không kiềm nổi mà run khe khẽ. Không biết sao mà thấy gai gai người thế nhỉ?

“Ô! Khách quý tới!!!”

Lâm Tịch mặc áo ngủ bước xuống lầu. Mắt liếc nhìn cô đầy vẻ khinh người. Ý tứ gì chứ?

“Anh Lâm Tịch!!!” Phía sau có một cô gái thân hình nõn nà thấp thoáng sau làn váy ngủ đỏ sẫm, cả người toát ra một sức quyến rũ chết người. Cô ta từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Lâm Tịch. Dương Chi Ngọc chứng kiến cảnh tượng chường mắt ấy thì chau mày, độc miệng:

“Choa!!! Không nhìn ra người ngày thường đằng hoàng lại hoang dã như vậy! Haizzz...Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài!!!”

“Ngọc?!” Mẹ cô đứng bên cạnh ra hiệu cho cô không được thất lễ.

“Mời hai người ngồi!” Anh cũng lịch sự mời cô và mẹ cô ngồi. Sau đó quay sang, an ủi nữ váy đỏ:

“Cùng à!!! Lên phòng trước đã, anh nhanh lên gặp em thôi!!! Nhé?!”

“Ừ!!!” Cô ta có vẻ tủi thân nhưng ngúng nguẩy một hồi cũng từng bước lên lầu.

“Hứ!!! Thèm khát lắm sao???” Dương Chi Ngọc lăm bằm, gương mặt có vẻ bài xích.

Anh nghe thấy thì cười khê. Dương Chi Ngọc, chờ tới lúc tôi cười cô về thì cô sẽ biết tôi thèm khát như thế nào!!!

“Hôm nay hai chúng tôi tới là để bàn về đám cưới!” Mẹ cô vào thẳng chủ đề chính.

“Ồ!!! Vậy con dì đã đồng ý rồi sao???”

Hấn ta hỏi, nhưng mắt vẫn lườm cô. Cô không thua kém, căng to mắt lườm lại hấn.

Anh: Nhìn cái gì mà nhìn???

Cô: Trùng cái gì mà trùng???

Xèo xèo xèo!!!!

Hai người tranh đấu ánh mắt quyết liệt. Ngay cả con ruồi cũng không dám bay qua vì sợ bị tia laze thiêu chết.

...

Ruồi A: “Hai cô cậu kia làm gì mở mắt to thế???”

Ruồi B: “Chắc hai người đó thì xem mắt ai to hơn!”

Ruồi C: “Làm sao to bằng mắt chúng ta kia chứ!!!”

Ruồi C lờn vờn lại gần, kết quả là bị ánh mắt rực lửa của hai người thiêu đen nhẻm...Hai con ruồi còn lại rét người lượn đi. >___

...

“E hèm!!!” Mẹ cô hắng giọng. Hai người trao nhau cái nhìn “thân ái” tập cuối sau đó tập chung vào chuyên đề lễ cưới.

4. Chương 4: Lễ Cưới Ngọt Ngào Giả Dối

Ở quán Bar Spring...

Dương Chi Ngọc rầu rĩ ngồi ôm chai rượu say say xỉn xỉn, hai mắt mơ mơ màng màng.

ORZ...Những chuỗi ngày độc thân quý báu sẽ chấm dứt từ đây a!!! Hức!

Cô lấy điện thoại, gọi điện cho Lam Khê:

“Hức! A..lô...Hức!”

“Hử??? Chi Ngọc??? Bà bị gì vậy hả???”

“Ừ...Hức. Bà rảnh...hức...không? Đi...hức...với tôi...a!”

“Bà làm khó tôi quá rồi! Giờ này tôi quá nên ba mẹ không cho tôi...Alô??? Alô??? Ngọc?! Ngọc?!”

Chưa đợi Lam Khê nói hết thì cô đã tắt máy.

...

“Dương Chi Ngọc?!” Một giọng nói khác vang lên.

“Ai vậy hả???”

“Là tôi!”

Cô cố gắng mở to mắt tiếp thu gương mặt quen thuộc đang dí sát về phía mình.

“Lâm...Tịch???”

“Ừ!!! Tôi nè! Giờ này mà còn la cà ở đây, cô hết thuốc chữa rồi!!!”

“Anh..hức...anh dám...hức...nói tôi như vậy...hức...sao?!”

Cô giờ quyền định thui cho anh một đấm, nhưng lúc này cô đang say say xỉn xỉn làm sao đấu lại nổi con người tỉnh táo như Lâm Tịch.

Anh nhanh chóng né được cú đấm bạo lực của cô, thuận tiện giữ lại tay đó luôn. Cô cố gắng mấy cũng không thu tay về được.

“Anh ...hức...bỏ tay...hức... tôi ra! Mau!!!”

“Cô lấy tư cách gì ra lệnh cho tôi hả??? Hôm nay tôi nhất định dạy cho cô một bài học để cô biết thế nào là đau khổ.”

Anh đem cô xốc lên vai. Tóc đuôi gà của cô rũ ngược xuống. Đầu cô quay cuồng tứ phía. Hic! Sao mà chóng mặt vậy nè???

...

Lâm Tịch đưa cô đến khách sạn cao cấp bậc nhất, không cần chờ liền thuê một phòng hạng sang qua đêm. Trong lòng không khỏi đắc thắng liên tưởng tới cảnh tượng thảm não của Chi Ngọc khi tỉnh dậy từ một khuê nữ trong sạch biến thành người của anh. Khà khà!!! Vậy là đã trả được mối hận rồi!

Đáng tiếc rằng, Dương Chi Ngọc đúng là khắc tinh của anh mà. Ngay cả say xỉn vẫn có thể hạ thấp anh.

Cô bị anh vác lâu quá, bụng cần cần thấy khó chịu nên vùng chân tán loạn, kết quả là đạp cái bình hoa mã não Trung Quốc quý hiếm của khách sạn người ta vỡ tan tành. Khỏi phải nói cũng biết ai là người chi tiền đền rồi nhé!

*****Sunflower

“Dương Chi Ngọc chết tiệt! Cô là đồ ác nhân ác đức. Vì sao ngay cả say xỉn cũng không chịu buông tha cho con người lương thiện là tôi chứ?!...Hứ! Nói tôi hoang dã? Nói tôi thèm khát? Tối nay tôi cho cô hối hận!!!”

Lâm Tịch cười gian xảo. Nhìn thấy Dương Chi Ngọc phơi bày cặp đùi mềm mại, trắng nõn như là da em bé không khỏi lên cơn suy tim. Bàn tay anh men theo đường cong ngọc ngà của thân thể cô, men lên cổ áo dần dần tháo nút áo cô ra.

Cởi đến nút thứ ba, nội y màu tím thấp thoáng hiện ra, làn da hồng hồng, mềm mềm làm anh như muốn phát điên.

Dương Chi Ngọc thấy có gì đó cọ cọ trước ngực mình, thấy khó chịu và ngọt ngọt nên cô giơ chân đạp một phát ngay mặt anh.

“A!” Anh hét lên một tiếng nghe thảm hại vô cùng. Đang định đưa tay xé hằn áo cô thì thấy mũi mình ươn ướt.

Á!!!!!! Chảy máu??? Mũi anh chảy máu a!!! Con nhỏ này đúng là yêu nữ.

“Dương Chi Ngọc! Đừng hòng nghĩ vậy có thể làm tôi bỏ cuộc. Hừ! Tối nay tôi không ‘làm thật’ được cô thì tôi không phải là Lâm Tịch nhé!”

Nói dứt lời, Lâm Tịch cởi áo khoác của mình ra, kế đó là áo sơ mi. Anh khê khàng đi đến bên cạnh Chi Ngọc, thoát hằn áo của cô.

Bình!

Không biết cô nằm mơ thấy gì mà tay chân hươ loạn xà ngầu, anh không may bị cô đạp một phát vào bụng.

“Đau!” Anh gặp người, vẻ mặt khó chịu nhìn chằm chằm cái người nằm trên giường.

“Dương Chi Ngọc!!!! Cô không thể kiềm chế một chút cho tôi được toại nguyện phút chót hả????” Anh giận dữ. Thực sự rất muốn tát cho cô một phát để cô bất tỉnh cho yên chuyện.

Anh toan đem áo lót của cô tháo xuống thì...

BINH! BINH! BINH! BỐP!!!

Một tràng âm thanh vang lên đầy đau khổ. (Chậc! Chắc là đau lắm nhỉ?!)

“Ôi a...”

Lâm Tịch ngồi bệch xuống sàn bò lăn bò càng đầy đau khổ. Hic! Ngay...ngay cả khi ngủ cô cũng không chịu nằm yên a!!! Đau chết mất! Lần sau rút kinh nghiệm, một là cho hỏa dược, hai là cho thuốc ngủ vào để cô ta ngủ say bí tỉ luôn cho khỏe. Lúc đó muốn làm gì chẳng được!!!

Tèn...ten...ten..ten...Tèn...tén..tèn...ten...

Tiếng nhạc vang lên, cô dâu Dương Chi Ngọc xinh đẹp dịu dàng xuất hiện. Hôm nay cô đẹp như là thiên sứ.

Váy trắng phiêu tán, khe khẽ động đậy mỗi lần bước đi. Tóc búi lên, một vài sợi tóc con rũ trước trán làm tăng nét ngây thơ của cô. Tóc cài thêm chiếc vương miện bằng pha lê. Trên cổ đeo chiếc vòng bằng đá ruby lấp lánh lấp lánh trông thật nữ tính. Nụ cười ngọt ngào làm đóa hoa hồng rực rỡ trên tay cô như cũng khép mình, nhún nhường trước nhan sắc kiều sa của Chi Ngọc.

Chị cô, Dương Chi Tuyết lặng lẽ đứng ở hàng ghế cuối, chị nhẹ nhàng cười với cô. Mẹ cô thì ngồi hàng ghế đầu, vì bà không muốn cùng cô con gái lớn ngồi chung. Dương Chi Tuyết tuy cười ầm ập nhưng cũng không giấu được chút đau lòng. Cô giấu tiếng thở dài trong thâm tâm, tiếp tục cười hiền đi về phía anh.

Hôm nay anh thật sự rất đẹp trai. Ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của anh làm trái tim cô không khỏi thình thịch đập loạn xạ. Bất quá, tất cả đều là giả dối hết.

“Dương Chi Ngọc, con có đồng ý lấy Lâm Tịch làm chồng không?”

“Con...đồng ý!”

Cô hít một hơi thật sâu, thật sâu để lấy bình tĩnh nói ra đáp án trong lòng. Chuyện tới nước này chỉ có thể tiến chứ không thể lùi a!

“Lâm Tịch, con có đồng ý lấy Dương Chi Ngọc làm vợ hay không?”

“Con đồng ý!”

Anh thì trái ngược, không có tí nào là kiềm chế cảm xúc như cô. Gật đầu chắc chắn.

Cô ngoài mặt mỉm cười nhưng ánh mắt thì liếc xéo: Đồ giả tạo!

Anh: Hối hận à?! Muộn màng rồi nhé!

Cô: Anh tốt nhất là chết đi cho rảnh.

Anh: Cô thật không có khí phách.

Cô: Đê-tiên!

Dương Chi Tuyết đối với thái độ “liếc mắt đưa tình” của hai người không khỏi suy ngẫm. Nhìn cứ như dằn mặt đối phương í!

“Còn có ai phản đối cuộc hôn nhân này hay không?”

Rào rào rào...Tất cả mọi người phía dưới ồ ạt vỗ tay hoan hô, tán thành cho đôi uyên ương tài sắc vẹn toàn này.

Kể từ bây giờ, hai người cùng kéo nhau xuống nắm mồ hôn nhân. Nói bình dân là theo kiểu: Có chết ta cũng lủi mi theo xuống địa ngục cùng ta!!!

Ngoại trừ mẹ cô, Lam Khê và người chị đang nghi ngờ thì ai ai cũng nghĩ họ thật sự hạnh phúc.

Lúc trao nhẫn, tay anh siết lấy tay cô thiếu điều muốn đem nó bẻ gãy. Đáng tiếc, đối với dân học võ, bạo lực như Chi Ngọc thì bất quá chỉ là một cơn đau thoáng qua. Hai người đan tay vào nhau, trao nhau cái nhìn “đắm đuối”. Bàn tay cô cấu lấy lớp da dày như da trâu của anh, không quên trả đũa gấp đôi. Cô siết chặt, thật chặt tay anh, đến nỗi nghe răng rắc.

Lâm Tịch cắn răng nhịn xuống cơn đau đang điên cuồng ập đến. Con nhỏ này thật sự là Mẫu Dạ Xoa mà!!! Dương Chi Ngọc, đêm nay tôi cho cô chịu đựng cơn đau gấp ngàn lần thế này.

Đáy mắt cô hiển thị vẻ sung sướng của người chiến thắng. Khà khà!!! Đã biết lợi hại của tiểu thư đây chưa?! Hử???

Tối. 1h.

“Như thế này, chúng ta phân phòng ra ngủ. Hơn nữa, nhà anh lớn thế này, chắc không phải chỉ có lấy một phòng???”

“Đúng! Nhà tôi đâu chỉ có một phòng, nhưng tôi không cho em ở phòng khác!”

“Tôi vốn biết anh ích kỷ keo kiệt nên đã chuẩn bị sẵn rồi. Hắc! Yên tâm. Không chiếm một góc nào của phòng anh hết. Tôi đi nhé!!!”

Nói xong, cô toan đi ra ngoài thì bị anh kéo lại. Gì vậy, cô định làm trò quái đản gì đây?

“Em muốn làm gì?”

“Hừ!”

Cô không thèm nói nhiều, rút ra cái vật nho nhỏ. Mở một cái, một cái, một cái rồi lại một cái rồi cuộc mở thành cái lều to tổ chẳng. Anh há hốc mồm kinh ngạc:

“Đây...đây là???”

“Hihi, chỉ xin anh một góc trong vườn là được! Bye!”

“Xin tôi một góc vườn?! Em đừng hòng!”

“Này! Không phải anh keo kiệt đến thế kia chứ?! Chỉ là một góc vườn cũng tiết kiệm a?!”

“Em phải ngủ ở đây...với-tôi! Hơn nữa, đêm nay là...chúng ta phải động phòng!” Lâm Tịch ghé sát tai cô thì thầm. Hơi nóng quyện vào cổ cô làm cô thấy nhột, khe khẽ cười.

2s sau thì anh bị cô đẩy ra xa. Cô nói:

“Anh đừng có mà ăn dưa bở nhé!!! Tôi còn lâu mới cùng anh động phòng. Chúng ta chỉ là hữu danh vô thực, đám cưới cũng chỉ là che mắt thiên hạ. Anh đừng có mơ mà chạm được vào một sợi tóc con của tôi nhé, nếu anh dám xúc phạm tôi...Hơ...Tôi lập tức đánh cho anh lên bờ xuống ruộng! Nhé?!”

Cô cảnh cáo. Còn cố ý dẫn mặt anh bằng cách bẻ tay răng rắc. Tiếng động này làm cho anh liên tưởng đến màn nắm tay “tình tứ” khi nãy. Rùng mình một cái, anh nhanh chóng lùi vào phòng tắm chỉ kịp quãng lại một câu:

“Tôi đây đi tắm!”

“ĐÚNG LẠI!” Cô đột ngột hét lên, đẩy phắt anh ra, bước vào trong khóa cửa rồi nói vọng ra:

“Tôi đi tắm trước!”

“T____T” Chẳng phải đây là nhà anh hay sao? Sao con nhỏ này mới đến mà cứ như chủ nhà vậy nè!!!

Anh đem thuốc đã chuẩn bị sẵn bỏ vào ly nước trên bàn, miệng nở nụ cười xấu xa. Lần trước xui xẻo ‘hành thích’ bất thành bây giờ anh liền rút kinh nghiệm. Võ công cao cường của cô anh đã lĩnh giáo đủ lắm rồi, cứ như Jackie Chan í. Anh không muốn đêm nay mình lại bầm dập nữa.

30’ sau...Đến khi anh như muốn ngủ gục đến nơi cô mới khoan khoái bước ra. Anh liền đem ly nước, nở nụ cười ngọt lịm dụ dỗ:

“Đây nè! Nước của cô đây!”

“Là đồ của anh đưa thì tôi không uống. Ai biết trong đây có thứ cặn bã gì hay không chứ!!!”

Trời ơi! Sao mà lạnh thế?!

“Hừm! Không uống nước cũng phải uống rượu cho hợp lệ chứ!!!” Anh cau mày. Đây là rượu có nồng độ cồn mạnh, người tẩu lượng kém cỏi một ly là say ngay.

“Uống thì uống!” Cô nói. Không chút sợ hãi nâng ly rượu thủy tinh đắt tiền nốc một hơi, đã thế còn chẹp chẹp mấy tiếng nữa chứ. Anh trong lòng sung sướng muốn nhảy cẫng lên. Hahaha!!! Thành công rồi!

Thế nhưng, anh trong đầu thầm đếm từ 1->10 cũng không thấy cô ngã vật ra vì say. Hử??? Sao..sao...sao lại thế này?

“Chẹp! Anh cũng thật biết hưởng thụ nha! Rượu này cũng là loại tôi hay uống đó! Ban đầu có chút không quen nên xin lên xin xuống, bây giờ thì không sao rồi! Rượu ngon, cảm ơn!” Cô nói. Anh thì hóa đá. Hử???

Và đêm động phòng của hai người trôi qua trong thăm cảnh như vậy...

5. Chương 5: Đại Chiến Mang Tên ‘tuần Trăng Mật’

“WOA!!! Cuối cùng cũng đến cái ngày mình mong chờ nhất!!!” Dương Chi Ngọc dang rộng hai tay, hít một hơi thật sâu để hưởng thụ bầu không khí đậm phong cách lãng mạn của Paris. Đúng là một nơi thích hợp để hưởng tuần trăng mật.

Việc đầu tiên cô làm chính là gọi điện thoại cho Như Ý:

[Alo???)

“Như Ý!!!!!!”

[Dương Chi Ngọc!!!!!!!!!!]

“Haha! Tôi đã đến Pháp rồi!!!”

[Bà đi chơi?]

“Tôi đầu rảnh rồi như bà. Haizz...Đi hưởng tuần trăng mật cơ!”

[HẢ??? TUẦN TRĂNG MẬT HẢ??? BÀ MỐ SÁNG CÁI GÌ DZẬY???)

Mộc Như Ý đầu dây bên kia đang dùng bữa với bạn trai mới quen thì hào phóng phun cả nước ngọt vào mặt anh ta. Hì hì cười hối lỗi với anh ta sau đó cô ấy lại tiếp tục mắng con nhỏ làm người ta ngượng mặt:

[Nè!!! Có phải lâu rồi không có ai cho bà cắn nên bà bị điên tới hay không??? Tôi nhớ không lầm hình như con Lam Khê cũng trong nước nữa mà?!!]

“Người ta nói thiệt!!! Tôi bây giờ không còn chung hội độc thân với các bà nữa rồi. Hức! Tôi rời hội đây a!!!” Cô bắt chước các thiếu nữ ngây thơ thút tha thút thút, Lâm Tịch đi gần đó khiếp cả người.

[Bà là trưởng nhóm!!! T__T]

Mộc Như Ý đau khổ nhắc nhở. Anh chàng ngồi đối diện rất cuộc chịu không nổi nên sử dụng vài câu tiếng Pháp kiếm cớ lượn đi. Như Ý đương nhiên nhận ra nhưng chẳng lẽ bây giờ mặt dày giữ người ta lại à, đành đau thương gật đầu. Chỉ tại Dương Chi Ngọc!!!!!!

“Vậy tôi tuyên bố, ủy quyền chức hội trưởng Hội ‘Tiểu thư độc thân’ lại cho Mộc Như Ý bà!!!!” ^^

Anh đi sát bên xem chút vấp vali té nhào. Ông trời! Làm ơn ngo xuống đây nhìn một cái đi. Xem xem tôi đã cười phải một con nhỏ dở hơi đây này!!!

[Chi Ngọc!!! Huhu...Chỉ tại bà mà bạn trai mới quen 30’ của tôi đã bỏ chạy rồi!!! Thù này tôi sẽ ghi nhớ!!! Tôi nhất định ghi-nhớ!!!”

Haizzz...

*****Sunflower

“Em yêu, chúng ta đi thuê khách sạn nào!!!”

“Ngậm miệng lại đi! Còn nói những lời buồn nôn đó, tôi sẽ đánh cho anh răng rơi đầy đất!!!” Cô lừ mắt nhìn Lâm Tịch.

“Em yêu~”

“Yêu yêu cái gì??? Chán sống rồi à?! Anh thích nằm dưới lòng đất Paris lắm hả?” Dương Chi Ngọc đi bên cạnh không chịu nổi lời nói đáng ghét của Lâm Tịch bèn dọa dẫm. Tất nhiên, con nhà võ thì không thể thiếu cái màn giơ nắm đấm rồi!!!

“Con gái mà hung dữ! Kéo ề tới chết!!!”

“Hề hề!!! Anh nói mà không đem theo chất xám à?! Chẳng phải anh đã cưới tôi rồi hay sao?!... Ngốc chết đi được!!!” Cô cười hề hề mấy tiếng sau đó quay lại mắng mỗ.

“>_____”

Đôi mắt anh khẽ lướt qua cơ thể cô. Hôm nay cô mặc váy dài màu xanh biển đậm, học tiết là hoa nhỏ li ti màu trắng. Dây váy chéo trên cổ, lộ ra vùng cổ trắng nõn và vòng một căng to. Anh càng nhìn thì hai mắt càng trở ra.

“Lâm-Tịch!!!!!!!” Một tiếng sấm rền bên tai.

“Hả??? Hả??? Có gì??? Có gì không???” Anh hốt hoảng lau nước miếng suýt chảy ra bên mép miệng. Hừm!!!

“Tôi kêu tập này là tập thứ 8 rồi đó. Anh thả hồn đi đâu vậy hả tên kia??? Trả tiền khách sạn kia kìa!!!” Cô hét lên. Cô tiếp tân xinh đẹp trước mặt cũng ngỡ ngàng. Hai người này chắc chắn là vợ chồng chứ?! Cãi nhau kinh điển như vậy, chắc không hạnh phúc nổi đâu!!! Haizzz...Thế kỷ XXI!!!

“Còn đứng đó?!” Dương Chi Ngọc nổi trận lôi đình.

Paris; Khải hoàn môn; AM 7h45’...

“Chà!!! Đẹp ghê nha!!!...Nè!!! Lâm Tịch, anh mau mau chụp cho tôi một tấm xem...Nè!!! Nhìn cái quái gì mà nhìn. Chụp đi chứ!!”

Dương Chi Ngọc hớn hở. Hôm nay cô mặc khá là đơn giản. Áo thun cao cổ có viền ren màu trắng, quần jean ngắn màu đen ôm sát cặp đùi trắng trẻo. Chân thì đi tất đen, mang giày thể thao màu xanh. Chưa hết, cô còn tết bím lệch một bên nữa. Vì không muốn rườm rà nên cô chọn túi chéo vai. Nhìn Dương Chi Ngọc hiện giờ không còn nét đẹp mềm mại của hôm qua mà trông rất trẻ trung và tràn đầy sức sống.

“Ồ ờ!!!”

Không biết có cái gì hay ho mà cứ thích!!!

Lâm Tịch tuy bề ngoài tỏ vẻ thích thú nhưng mà trong lòng thật sự chỉ muốn tìm nơi nào đó đánh một giấc cho sáng khoái.

“Lâm Tịch!!! Mau chụp cho tôi!!!”

Bên kia, Dương Chi Ngọc đứng cười muốn rụng cả hàm răng mà bên này Lâm Tịch cứ đắm chìm trong suy nghĩ không chịu chụp bắt buộc cô phải gào lên.

*****Sunflower

Paris; Đền thờ Trái tim cực thánh; AM 8h56’...

“Thích quá!!! Đẹp quá đi!!! Nè...Cảnh đẹp như vậy, không lo nhìn xem mà cứ ngáp. Tối hôm qua anh đi ăn trộm ư?! Sáng nay cứ như âm hồn í, không có chút sức sống gì hết trơn!!!”

“Dương Chi Ngọc! Cô tự đi một mình đi. Tôi đã biểu là bắt taxi đi cho nhanh mà không chịu nghe. Một muốn chết luôn à!!!” Lâm Tịch tháo nón xuống, phe phẩy ra dáng ta đây một mỗi lăm.

“Có phải là đàn ông không vậy trời?! Chỉ toàn biết ăn rồi ngủ. Hừ!!! Sống chán phèo!...Tôi mặc xác anh a! Bây giờ tôi đi chụp hình!!!”

Nói xong, cô giật cái máy chụp hình trên tay Lâm Tịch, chạy biến đi mất tiêu.

...

15'...

30'...

60'...

“Trời ơi! Con nhỏ này đem cái máy chụp hình của mình đi đâu rồi?” Anh cứ chờ, cứ chờ, chờ hoài, chờ mãi mà không thấy cô quay trở lại. Dáo dác đi tìm. Nơi đất khách quê người này, cô ấy không sợ bị bắt cóc ư???

Cùng lúc đó, tại một coffee shop ẩm cúng đậm phong cách Paris...

“Haha...Rồi sao nữa??? Bà kể tiếp cho tôi nghe xem!!!” Dương Chi Ngọc hớn hở vô biên.

“Hahaha...Còn thể nào nữa. Hắn ta lẩn như chạch mỗi lần thấy tôi.” Mộc Như Ý hưng phấn.

“WOA!!! Xứng đáng là anh hùng của hội ‘Tam tiểu thư’ nha!!!”

“Phải rồi! Bà nói...bà đi hưởng tuần trăng mật mà!!!” Mộc Như Ý ngập ngừng.

“Đúng!” Dương Chi Ngọc bình thản gật đầu chắc như đinh đóng cột.

“Bà yêu hắn???” Như Ý càng thêm ngỡ ngàng. Cô ấy biết Chi Ngọc vì chuyện của chị mình nhiều năm về trước mà không dám yêu ai. Hễ mà người nào có ý đồ tán tỉnh thì liền xài chiêu ‘vô mồm’ liền. Nhiều năm rồi vẫn y nguyên lực sát thương. Cô ấy cũng tò mò không biết ai là người có thể đại phá tuyệt chiêu này!!!

“Yêu cái đầu của bà!!! Yêu đương gì!!! Cưới chơi thôi!!!” Dương Chi Ngọc đáp lại. Mặc dù lời nói có vẻ ngang ngạnh nhưng trong lòng cảm thấy có chút gì đó...hối hận.

Dù gì cũng là hôn nhân, là chuyện cả đời của mình. Lý do gì mà phải chọn một tên đáng ghét như vậy chứ?!!! Nhưng ngẫm nghĩ lại...dù gì hắn cũng là kẻ có tiền có quyền. Lại làm chủ công ty thiết kế trang sức hàng đầu, công ty của mình có hắn chống lưng không chừng có thể đứng vững hơn, nguy cơ sụp đổ cũng giảm sút. Không có gì là không tốt hết!!!

“Bà nói gì thế?!!! Hôn nhân là chuyện cả đời!!! Bà giỡn hơi quá rồi đó!!! Hay...bà thật sự thích hắn???”

“Không!!! Bà không biết hắn đáng ghét thế nào đâu. Rất là trắng hoa đó!!!!”

“Gi???” Mộc Như Ý nghiêng răng. Trắng hoa mà còn cười???

“Ừm. Lần trước, tôi thấy hắn còn dẫn một cô nào đó về nhà!!! Hừ!!!”

“Lam Khê không cản bà ư???” Mộc Như Ý tay trái siết chặt ly nước.

“Không!!!! Nó nói, mai một tự nhiên có tình cảm!”

“Nó có khùng không vậy???...À!!!! Chắc là lúc đó hồn vía nó bay hết qua bên Hàn rồi chứ gì!!! Haizzz...Bộ nó tưởng cuộc đời này là cuốn truyện trưng bày trên kệ sách nhà nó chắc?!!!!” Mộc Như Ý điên cuồng gào lên.

“Thôi kệ nó! Với lại, công ty gia đình tôi...nếu không có công ty của hắn chỉ sợ là không trụ nổi trong làng thiết kế trang sức này đâu!!!”

“Haizzz....”

Không hẹn, cả hai cùng nhau thở dài thườn thượt.

*****Sunflower

Khách sạn Forget...

“Cô đi đâu mà giờ này mới về vậy hả?????”

“Đi chụp hình.”

“Chụp cái gì mà mười, mười một giờ mới về tới đây?!”

“...Tháp Eiffel về đêm. Sông Seine êm đềm và đại lộ hoàng hôn Champs-Élysées.”

“>_____

“Haizz...Mấy chụp hình của tôi đâu???” Anh thở dài. Cô bắt đầu hồi hồn:

“Á!!!!!!!! Hình như...tôi bỏ quên ở...quán nước a!!! Hihi...I’m sorry!!!” Dương Chi Ngọc cười hối lỗi. Lâm Tịch đứng hình. Mấy chụp hình mới mua 2 tuần trước~

6. Chương 6: Cãi Nhau

Bước vào phòng tắm, Dương Chi Ngọc lén lén lút lút rút tấm giấy ra. Tờ giấy này đối với cuộc hôn nhân của cô là vô cùng quan trọng a!!! Cô phải không ngủ cả một buổi tối để ‘biên soạn’ á!!! Tờ giấy này ghi những kế sách nhằm làm cho tên Lâm Tịch này phải bó tay, mỗi lần gặp cô cứ như là giẫm đuôi cọp, sợ đến mất mật mới thôi. Hahaha!!! Chỉ cần tưởng tượng đến diễn cảnh đó là cô đã thấy thoải mái vô cùng.

Ừm...Tờ giấy này kế sách cũng không nhiều, khoảng trăm mấy thôi à!!! (>_____

Cô ung dung và kiêu ngạo như là nữ hoàng, mở tờ giấy được gấp làm tư ra, đọc kế sách một:

“Cho hắn ta một đêm sống không bằng chết, bằng cách đem thứ hắn sợ nhất đặt lên giường.”

Ừm...Thứ Lâm Tịch sợ nhất?!!! Là gì a??? Đột nhiên, trong đầu Dương Chi Ngọc lóe lên một tia ranh mãnh...

*****Sunflower

“Nè!!! Dương Chi Ngọc!!! Cô tắm lâu quá rồi đó!!!!” Anh thấy lâu quá mà cô còn chưa chịu ra nên đến gần nhắc nhở. Không phải cô ta định ngủ trong đó luôn đấy chứ???

“Ra liền a!!!!” Cô bên trong nói vọng ra.

3’ sau...

Dương Chi Ngọc ung dung bước ra với váy ngủ màu hồng. Không màng tới ánh mắt mê say của Lâm Tịch mà đi thẳng tới giường, nằm giang tay có vẻ như muốn ngủ.

Lâm Tịch hai mắt thao láo như ếch ộp, nhìn bóng hồng lung linh vừa mới đi lướt qua mình, tâm hồn cứ treo ngược cành cây, đứng ngẩn ngơ trước cửa phòng tắm mãi mà không hồi hồn được.

“Nè!!! Anh đang nghiên cứu cái cửa đó hay sao??? Không mau đi tắm đi!!! Hay anh yêu cái cửa đó rồi hả???” Dương Chi Ngọc bóng gió nói cạnh nói khõe. Lâm Tịch ho khẽ một tiếng, nói:

“Tôi chỉ có chút suy nghĩ. Cô đừng có nhiều chuyện quá giùm cái!!!”

Nói xong, anh cao ngạo bước vào. Cô bực mình thầm nguyện rửa.

Sau khi xác định anh chắc chắn không bước ra giữa chừng thì cô đem cái túi hương màu hồng từ trong vali lôi ra, cẩn thận tháo ra, không để cái túi đó chạm vào một tắc da thịt của mình, đem thứ trong túi rải lên giường. Bên trong túi là mất mèo. Haha...Đêm nay hắn không chết mới lạ!!!

Xác định kĩ lưỡng mọi việc, Dương Chi Ngọc thông thả lên mạng xem thông tin về thần tượng của cô. Bây giờ chỉ cần hắn bước ra, nằm lên giường đẩy mất mèo nữa là xong. Há há!!!

‘Cạch’ Tiếng cửa phòng tắm vang lên. Kéo cánh cửa đó, Lâm Tịch ung dung bước ra. Toàn thân cao thấp chỉ có quần cái khăn tắm trắng ở hông. Một tay cầm cái khăn khác lau khô tóc. Vài giọt nước còn đọng lại nhiều xuống bờ vai rộng, lặn chậm chậm tới vòm ngực cường tráng của anh...Dương Chi Ngọc đang định

nói cái gì thì há mồm, ngây ngẩn. Trời ơi!!!! Hắn ta đẹp hơn thần tượng Lee Min Ho của cô nữa là sao????

“Ê! Nhìn cái gì mà nhìn?! Nhìn như vậy coi chừng tôi hiểu lầm cô muốn ăn tươi nuốt sống tôi đó!!!!”

Muốn chọc tức Chi Ngọc, Lâm Tịch bắt chước dáng vẻ của mấy thiếu nữ ngây thơ, lấy cái khăn lau tóc còn ướt khi nãy che vòm ngực đầy nam tính lại, ánh mắt nhìn cô như thiếu nữ e thẹn đề phòng yêu râu xanh. Tất nhiên là không quên buông lời cợt nhả rồi!!! (Tg: Oẹ!!! Anh làm em mắc ói quá!!!)

“Ai mà thèm!!! Anh không biết nhìn vào gương xem xem bản thân mình là ai hả??? Làm như đẹp lắm không bằng!!! Xấu như cóc ghê!!!” Dương Chi Ngọc tức tối. Mặc dù không đỏ mặt nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Xí!!! Cô chỉ mãi mãi si mê một mình anh Lee Min Ho thôi nha!!!

“Cô đang xem gì đó?!” Anh đổi chủ đề, ngồi lên giường tiếp tục lau tóc.

“Nè, nè!!! Anh làm ơn chú ý một chút coi!!! Mau mặc đồ vào!!! Cái tên biến thái!!!!” Cô bực mình.

“Mình là vợ chồng mà, có gì ngại đâu ha???” Lâm Tịch tiếp tục chọc ghẹo Dương Chi Ngọc. Cô buồn chán liếc hẳn một cái:

“Bây giờ có phải anh muốn tôi đánh anh hay không hả???”

“Giỡn chơi chút xíu làm gì ghê vậy!!!” Thu lại dáng vẻ lưu manh đó, anh tiếp tục lau tóc nhưng mà...sao tự nhiên thấy ngứa ngứa vậy ta???

Hình như là...có gì đó không bình thường...Tại sao lại ngứa đến thế???

Dương Chi Ngọc nhanh chóng phát hiện ra vẻ kỳ lạ khác thường của Lâm Tịch. Nén cười, cô giả bộ quan tâm:

“Anh bị gì vậy??? Làm gì gãi như khi thế hả???”

“Tôi...tôi không biết...đột nhiên cảm thấy ngứa quá!!!” Lâm Tịch vừa nói vừa gãi muốn trầy da tróc vẩy. Có chuyện gì xảy ra vậy???

“Hay là anh ăn ở không sạch sẽ, cứ ‘giao lưu’ với mấy con nhỏ hồng xanh đỏ vàng gì gì đó...không khéo bị bệnh đó!!!” Cô cố tình lăng mạ lòng tự trọng của hắn.

“Cô đừng có nói nhảm được hay không???” Lâm Tịch nổi điên. Đã ngứa ngáy khắp người lại còn gặp con nhỏ này nói xàm!!!

“Anh hét cái gì chứ???” Cô giận dữ. Đứng bật dậy tiến tới định đánh anh, nào ngờ vấp cái túi hương đựng mắt mèo khi nãy, mất đà té vào lòng ngực nam tính của anh, tất nhiên, thân thể hiện giờ của cô...đang ở trên giường. Á!!!

Đúng là ‘gậy ông đập lưng ông’ mà!!! Hiện giờ, thân thể cô bắt đầu có cảm giác. Thật sự quá ngứa rồi đó!!!!

“A!!! Thì ra là do cô bày trò!!! Cô đã làm gì vậy hả???” Lâm Tịch tức đến mức muốn giết người luôn.

“Tôi...tôi...tôi chẳng qua chỉ là...chỉ là để ‘chút ít’ mất mèo thôi à!!! Hix!!!” Dương Chi Ngọc thú tội.

“Cò!!! Cò!!!!!! Cô muốn mưu sát tôi hả?????????????”

“Tôi đã nói từ đầu anh không được phép cười tôi rồi mà!!! Đồ chết tiệt!!!!!!”

“Vậy cô đừng nhận lời. Đất nước này vẫn còn pháp luật, cô không đồng ý sao mà tôi cười được chứ?!”

“Còn dám nói?! Tất cả đều tại công ty khốn kiếp nhà anh uy hiếp công ty gia đình tôi chứ bộ!!!”

...

Vậy là tối hôm đó, một cặp vợ chồng không ngừng mắng nhiếc, lật lại chuyện cũ của nhau. Nếu không phải tại đám mắt mèo ngứa xanh mặt này thì chắc họ đã đứng lên PK một mất một còn với nhau rồi!!!

*****Sunflower

“Yêu tinh chết tiệt! Dám bày trò quỷ phá!!! Báo hại tôi qua chẳng chọn mắt được gì hết!!!”

Sau đêm qua, hai người họ cứ như là ai đi đường nấy vậy, Lâm Tịch thì lái xe đi dạo còn Dương Chi Ngọc thì đi tìm Mộc Như Ý tám chuyện.

“Lẽ ra mình phải đề cao cảnh giác mới đúng chứ?! Hừm!!! Con yêu tinh này ranh ma lắm, sơ sẩy là mình tiêu!!!” Lâm Tịch vừa lái xe vừa bực dọc lầm rầm.

Anh lái xe nhanh hơn, đột nhiên, lúc đi lướt qua một khách sạn 4 sao thì thấy ai như Dương Chi Ngọc đứng trước cửa cùng với một tên khốn người Pháp nào đó lồi lồi kéo kéo, đáng ghét hơn là tên người Pháp ấy dám cao hơn cả anh. Lâm Tịch hừ lạnh:

“Chưa gì mà cô ta đã có ‘bồ nhí’ rồi ư??? Cái đồ lăng lơ!!!”

Tất nhiên, câu này anh chỉ dám nói khi không có mặt cô thôi, nếu có, anh mà nói ra thì xem như hết đường sống.

...

Thực ra, ở đây có chút hiểu lầm nảy sinh. ‘Tên đàn ông người Pháp’ trong suy nghĩ của Lâm Tịch là chồng sắp cưới của Mộc Như Ý. Hiện tại cô ấy đang ở khách sạn 4 sao The Night, mục đích chính là thoát ly khỏi tên phiền toái này. Thế nhưng, anh ta cứ như là kiếp con đũa ấy, tối ngày cứ nõi đuôi theo Như Ý, cô ấy thấy phiền phức nên nhờ Dương Chi Ngọc ‘ra tay tương trợ’, giúp cô ấy dần mặt tên này một phen.

“Này! Tôi thừa biết ý đồ của mấy người, lần này tôi quyết tâm, không ép được Như Ý cưới tôi thì tôi không về! Không-về!!!” Kevin cố chấp. Dương Chi Ngọc cố gắng giữ bình tĩnh:

“Anh Kevin! Anh hà tất phải cố chấp đến thế. Con nhỏ Sue ấy có gì hay ho đâu. Nó vừa hung dữ, vừa kiêu kỳ, hơn nữa lại còn coi anh chẳng ra gì, thua cả đôi dép lê trong nhà kho của cô ấy thì anh làm gì mà yêu quý cô ta thế?!! Please, trên đời này còn nhiều cô gái tốt hơn Sue nhiều!!!”

Sue, cũng tức là Như Ý, là một người kiêu kỳ chính hiệu. Tuy nhiên, đó là đối với những người không biết rõ cô ấy, còn như Lâm Khê với Chi Ngọc, Mộc Như Ý thực ra là người tương đối nhạy cảm.

Ba mẹ Như Ý quanh năm suốt tháng làm việc ở Pháp, thỉnh thoảng mới về thăm cô ấy. Không biết từ đâu mà ‘nhị vị phụ huynh’ nọ gặp được anh chàng Kevin này, thế là khoảng sau 3, 4 tháng quen biết gì đó, họ đã ghép luôn cô con gái cứng với tên này. Nhưng mà tên Kevin này cũng rất thành tâm thành ý, còn vì cô ấy mà học tiếng Việt nữa. Đáng tiếc, Như Ý lòng dạ cứng như sỏi đá, không chút mảy may động lòng.

“Ai nói!!!! Sue trong mắt tôi là cô gái tuyệt vời nhất trên đời. Cô ấy vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng, dịu dàng nữa!!!”

“Dịu dàng á?????” Dương Chi Ngọc mém chút ngất đi. Mộc Như Ý, có phải bà đã tẩy nào tên ngố Kevin này hay không? Thánh thần ơi, lại còn dịu dàng mới kinh dị ấy chứ!!!

“Đúng vậy! Cô không được nói xấu Sue!!!! Cô là đồ nhiều chuyện!”

CÁI-GÌ????????????

“Tôi không muốn đánh người vô tội đâu nha!” Đột nhiên, Dương Chi Ngọc chuyển giọng, lạnh như băng nhắc nhở.

“Cô...cô dám làm gì cơ chứ???” Kevin run run lùi về sau. Nhưng dù cô gái trước mặt có là quỷ dữ đi chăng nữa thì anh cũng không sợ, anh chỉ cần có Sue thôi!

“Hơ! Nhất như thế còn bày đặt. Thôi mau rút lui đi! Như Ý sẽ không bao giờ thích anh đâu!!!” Dương Chi Ngọc xua tay cười cười.

“CÔ...”

*****Sunflower

“Cái đồ lì lợm!” Dương Chi Ngọc nổi điên đập cửa phòng khách sạn, vừa bước vào liền nhìn thấy Lâm Tịch, thế là cô liền trút giận lên đầu anh.

“Đồ xấu xí!”

Lâm Tịch đang ung dung đọc báo nghe thấy có người mắng mình là đồ xấu xí liền điên tiết bật dậy:

“Có gan cô lặp lại lần nữa cho tôi nghe xem?!”

“Tôi nói anh là đồ-xấu-xí!!!!!!”

“Nè! Tôi đừng chạm gì cô đâu hả? Cô là đồ lăng lơ!!!”

“Anh dám?!!!!” Dương Chi Ngọc nghiêng răng kèn kẹt nói. Tên này hôm nay nuốt mật gấu ư? Dám nói cô lăng lơ?!

“Tôi thì đã sao?! Đã có chồng mà còn lôi kéo đàn ông trên phố. Không phải lăng lơ thì là gì?!” Lâm Tịch bắt đầu nặng lời xúc phạm cô. Dương Chi Ngọc bất giác có cảm giác chua xót. Cô lấp liếm bằng cách đá thật mạnh vào chân anh một cái, nhắm mắt lớn tiếng mắng:

“IM ĐI!!!! Anh không biết gì thì đừng có nói nhảm!!! Anh không có quyền gì mà quản tôi hết á!!! Anh thích thì cứ đi tìm mấy đứa con gái của anh đi!!! Đừng có viện cớ này nọ nữa!!!!”

Cô có cảm giác bản thân mình sắp không khống chế nổi mấy giọt nước mắt ương bướng nên đá mạnh vào chân anh thêm cái nữa rồi quay lưng vọt đi. Cái đồ đáng ghét!!! Biết gì mà nói cơ chứ???

“Ừ! Cô có gan thì đi luôn đi!!!!!!!!!!” Lâm Tịch giận dữ la hét. Sau khi bình tĩnh lại, anh mới nhận ra căn phòng sang trọng rộng lớn không biết từ khi nào chỉ còn có mỗi bản thân...

“Dương Chi Ngọc...” Anh thần thờ gọi tên cô.

7. Chương 7: Làm Lành

“Xin lỗi bà nha! Chỉ tại tôi mà hai người cãi nhau!!!” Mộc Như Ý khe khẽ lên tiếng. Cô ấy cúi gầm mặt, hối lỗi. Nếu Như Ý không nhờ Chi Ngọc giúp đỡ mình xua đuổi tên phiền phức Kevin đi thì hai vợ chồng họ đã không cãi nhau rồi. Đây lại là tuần trăng mật của họ nữa!!!

Nghĩ đến đó, Mộc Như Ý càng thêm buồn bã. Hiểu ý, Dương Chi Ngọc giả vờ vô tâm vô tình mà xua tay nói:

“Hahaha!!! Thôi bỏ đi!!! Cái thằng cha đó không biết điều thì có! Tôi vốn cũng không ưa hần tí nào, bây giờ thì có cơ hội thoát khỏi hần rồi!!! Tôi vui còn không kịp nữa à...”

“Haizzz...Tự nhiên giờ tôi thấy tiếc quá! Khi không lại học thiết kế thời trang à, tôi mà học thiết kế trang sức thì bây giờ có thể giúp đỡ bà rồi!!!!” Mộc Như Ý vẫn chưa vui nổi ấy nấy trong lòng.

“Haiz...Tôi là tôi thấy, bà không có năng khiếu thiết kế trang sức đâu. Có nước bà thiết kế rồi bà đeo luôn thì được!!!!” Dương Chi Ngọc thấy không khí hơi trùng xuống thì bắt đầu giở giọng hài hước. Quả nhiên, Mộc Như Ý sùng sộ:

“DƯƠNG CHI NGỌC!!!!!!!!!!”

“Hahaha!!!”

*****Sunflower

Tầng thượng của khách sạn The Night rất đẹp, tất cả được bao bằng kính trong suốt, nhìn như có như không. Tầng thượng ấy có một quán cà phê nho nhỏ, cũng là nơi Mộc Như Ý và cô thường đến để tám.

Hôm nay, chỉ có mình cô đến vì Mộc Như Ý đang đi làm ‘phi vụ cao cả’ là chặt cái đuôi phiền toái Kevin đi.

Hiếm khi một mình yên tĩnh như thế, Dương Chi Ngọc bắt đầu lấy cảm hứng thiết kế trang sức.

“Là nên sử dụng màu lục hay màu đỏ???” Cô tập trung vào bản thiết kế trước mặt. Dương Chi Ngọc rất có tài thiết kế, tuy nhiên, mẹ nói trang sức của cô thiết kế còn chưa có đủ tình cảm, rất cứng nhắc. Nhưng

thật sự cô không biết ‘tình cảm’ của mẹ nói là thế nào. Dương Chi Tuyết chị cô thì ngược lại, trang sức của chị ấy rất có thần, rất thu hút, thế mà dù cố gắng học hỏi thế nào cô vẫn không thiết kế đẹp được như chị hai. Cứ vẫn còn cảm giác thiếu thiếu cái gì đó rất quan trọng.

Dương Chi Ngọc phóng tầm mắt ra xa, cô thấy được ngọn tháp Eiffel từ xa sao mà rực rỡ đến thế!!!

Trong tay cô đang cầm bản thiết kế cách đây hai tuần, bản vẽ là chiếc nhẫn có những đường nét khá tinh tế, nhưng mặt nhẫn vẫn chưa được xác định là nên lấy màu lục hay màu đỏ.

Màu lục rất bí ẩn như quá lạnh lùng. Màu đỏ thì nồng nhiệt nhưng hình như hơi quá. Cô cũng đã thử phối các màu khác nhưng đều mờ nhạt, không đặc sắc bằng hai màu này. Suy đi nghĩ lại, tính toán kỹ lưỡng cũng đã hai tuần rồi, vậy mà chưa thể nghĩ ra là màu nào.

“Đang suy nghĩ gì?” Một giọng nói vang lên. Cô cũng không chú ý lắm, đáp bừa cho có lệ:

“Bản vẽ!”

“Ồ! Nhìn cô suy nghĩ mà tôi tưởng cô uống lộn giấm chứ! Mặt nhăn như khi!!!”

HỒ? Giọng nói này...

“Lâm Tịch! Sao anh ở đây???”

“Tôi có chân, muốn đi đâu là chuyện của tôi!!!!” Lâm Tịch đáp trả. Thực ra...trong khách sạn anh đã quen có người cãi nhau với mình rồi cơ, bây giờ khi không Chi Ngọc đi mất, cả người cãi nhau cũng không có. Thật quá chán!

“Này! Chỗ anh đang ngồi là của bạn tôi đó nha!!!!” Cô ghét. Muốn xua đuổi hẳn đi chỗ khác cho khỏe.

“Vậy bạn cô đâu???”

“Đi WC!”

“Trang sức này...” Anh đang định nói móc thêm thì thấy cô đang vẽ vẽ cái gì đó. Không chút lịch sự nào, anh giật ngay tờ giấy đó mà sầm soi:

“Ừm! Thiết kế thì đẹp nhưng mà màu sắc thì nhạt nhẽo quá!!!”

Cô tím mặt vì giận, giật phắt tờ giấy đó lại. Mắng nhiếc:

“Ngậm miệng đi!!! Nhìn cái gì, tính cướp ý tưởng của tôi chắc???” Cô giật lại tờ giấy.

“Vẽ xấu hoắc!!! Ai mà thèm!!!” Anh khinh bỉ. Trình độ thiết kế của cô sao mà sánh với anh cơ chứ!!! Cô không cướp ý tưởng của anh thì thôi, hà tất anh phải cướp ý tưởng của cô hả???

“Anh mau cút đi!!! Nếu không, tôi đánh cho anh chết luôn đó!!!” Dương Chi Ngọc gắt lên. Tên này đúng là ma quỷ, đi đâu cũng gặp hết á!!!

“Tôi cứ không đi! Cô làm gì được tôi. Đừng trách tôi không nhấc, đây không phải là quán bar đâu nha!!!!” Anh nhếch mép. Chắc chắn cô sẽ không thể làm gì mình. Quả nhiên, cô vớ lấy túi xách, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng nữa!!! Haizz...Lại chọc giận phù thủy nữa rồi!!!

Cô lủi vào một quán Bar gần khách sạn. Sử dụng tiếng Pháp thành thạo giao tiếp với nhân viên trong quán. Đang thả hồn theo mây thì...

“Chi Ngọc? Sao bà ở đây???” Mộc Như Ý cầm tay bạn trai bước tới. Cô ngẩng mặt, không muốn nhắc lại chuyện cũ nên nói:

“Thấy chán quá nên ra đây thôi!!! Đây là...”

“Hihi...Bạn trai mới của tôi á!!!”

“Còn Kevin???”

“Tôi ghét hẳn!!!”

...Nói xong, cô ấy khoác tay tên người Pháp đi thẳng.

“Sam!!! Hi!!!”

Một giọng nói vang lên. Chẹp! Sao lại gặp nhiều người quen thế???

“Kevin! Anh...anh...anh đã thấy Sue...Sue cô ấy...”

“Ừ! Dù gì...tôi cũng biết cô ấy không có thương tôi. Cố gắng cũng chỉ công cốc thôi!!!” Kevin nhớ tới thái độ lạnh lùng của Sue đối với mình. Thực ra bản thân có gì kém cỏi người khác chứ?! Mang tấm chân tình đến lại còn bị hắt nước đuối đi! Haizzz...Cuộc đời thật trở trêu!

Rầu rầu nốc hết rượu, anh quay sang hỏi:

“Sao cô ở đây có một mình vậy hả???”

“À!!! Không có gì. Thỉnh thoảng thích cô độc thôi!!!”

“Này! Sam, cô uống thử cái này xem, rất ngon!!!”

“Sẽ không sao chứ??? Tôi không muốn bản thân lết thết về trong bộ dạng người không ra người, ma không ra ma!!!” Dương Chi Ngọc liếc nhìn. Trong ánh mắt Kevin lóe lên tia nhần tâm, nhưng anh vẫn điềm nhiên trả lời:

“Không sao!!! Tửu lượng cô tốt, uống bấy nhiêu đây không say nổi!”

“Ừm!”

Nghe có người cổ vũ, cô càng vững tâm hơn, tin rằng uống ly rượu này sẽ không say. Nhưng...hình như không phải!!!

Đầu óc cô bắt đầu quay cuồng, đèn trên trần nhà dần hiện ra vô vàn...

“Kevin? Anh nói không say mà...”

Giọng cô cũng nhưa nhưa, cả người đứng lên rồi lại ngồi phịch xuống, nhão như bùn, một chút sức lực cũng không có...!!

“Ừ!” Chỉ một từ, đúng, Kevin chỉ nói một từ. Xem như là trả lời cũng xem như là bỏ mặc.

“...Anh!...” Cô thậm chí không còn sức mà nói nữa. Đột nhiên, bên tai cô dường như có tiếng thì thầm của ai đó...

“Nói cho cô biết. Tôi mãi mãi yêu Sue!!! Cô đừng có hòng bày trò!!!!”

Là Kevin. Quan trọng chính là, hắn ta muốn trả-thù!!!!

Dương Chi Ngọc muốn tung cước đá chết tên khốn nạn này, kết quả, lực không đủ, sức không trụ nổi nên ngã kèn ra đất, bất tỉnh!

8. Chương 8: Ngủ Với Mĩ Nam

Cô theo bản năng vòng tay ôm lấy người bên cạnh. Ngủ khi khi. Người cạnh cô động dậy thân thể, khi nhìn thấy cánh tay trắng nõn nà gác qua eo mình thì...

“Á!!!!!!!!!!!!!!” Hắn ta liền giơ chân đạp bay cô xuống giường.

Đang ngủ ngon lành mà bị đánh thức theo kiểu ác ôn này, Dương Chi Ngọc quyết tâm tấn cho tên khốn kiếp ấy một trận. Nhưng rồi mới phát hiện, ngoại trừ nội y, người cô không còn gì cả!!!

“Á!!!!!!!!!!!!!!” Cô la toáng lên.

“Mi làm gì ta vậy hả?????????????”

Cả hai người đồng thanh gào tướng lên. Tên đàn ông chết tiệt, dám lợi dụng cô hả??? Xem bữa nay Dương Chi Ngọc này thay trời hành đạo nhé!!!!

Vớ lấy áo sơ mi của tên đó mặc bữa vào, cô bắt đầu không chút lưu tình đá bay tên ấy xuống giường.

“Cái con nhỏ kia!!! Mi là đồ háo sắc, dám đem ta làm nhục hả???”

Vừa định cho hắn ta một chiêu thì nghe hắn réo ầm ầm. Mà giọng nói...nhão như bùn!!! Hic!!!!

“Mi bị điên sao??? Ta còn chưa nói là mi lợi dụng ta mà mi gỡ quẻ hả??? Bữa nay ta không đập mi, ta không phải là Dương Chi Ngọc nữa!!!!”

Cô gơ đăm, hướng bụng hắn chuẩn bị giáng...thì hắn đứng phắt dậy, hét:

“Bà cô già kia!!! Cô ăn nói cẩn thận, đáng người cô xấu xí như vậy, tôi không thèm!!! Không nói nhiều, mi mau trả lại ‘trình tiết’ cho ta!!!!” Tên ấy sắp tới bóp chặt bả vai cô, lắc điên cuồng.

Rốt cuộc tên này nằm phòng số mấy ở khoa thần kinh vậy hả??? Sao hắn chui ra ở đây chứ???Hắn có phải là đàn ông không vậy? Cô không bắt hắn chịu trách nhiệm thì thôi, tại sao hắn ta lại nói giống như là...cô cứng bức hắn vậy???

“Cái tên này, mi sống đúng là thảm họa!!!!!!!!!!!!”

Song phi cước, Dương Chi Ngọc đánh hắn đến thảm hại, cuối cùng, còn chút hơi tàn, hắn thì thào:

“Em...em...là Gay mà chị!!!!”

[Tình cảm, hài][14] Tên kia, đừng tưởng bỏ! (Finished)

Hức! Gay??? Gay sao mà đẹp quá vậy??? Y như mình tinh luôn đó!!! Nhưng...nhớ tới giọng nói ẻo lả với cử chỉ ‘bán nam bán nữ’ của hắn thì cô lại...Oe! Muốn nôn ghê!!!

[Tình cảm, hài][14] Tên kia, đừng tưởng bỏ! (Finished)

“Thật??? Vậy sao...chúng ta ở đây???” Dương Chi Ngọc bối rối. Cậu kia thở phào, hic, con gái mà dữ như quỷ!!!!

“Em...em không biết! Tối qua em cũng say mà!!! Hình như có một anh chàng nào đó nhìn oách lắm cơ, anh ta vác chị đến gần em sau đó nói tặng chị cho em đó!!!!”

K-e-v-i-n!!!! Mi được lắm nhá!!!! Lần này cô sẽ biểu Như Ý tổng cổ tên điên này cút xéo khỏi tầm mắt cô luôn!!! Hừm!!!

“Cái anh đó thiệt kỳ à!!! Người ta đâu phải đàn ông đâu mà...Hứ! Đẹp mà thấy ghét!!!”

Cái tên ‘bán nam bán nữ’ ấy không quan tâm đến gương mặt sắp bốc khói của Ngọc mà tiếp tục bla bla...

“Hi!!! Tôi là Sam. Anh tên gì???” Cố gắng kìm nén cơn tức sắp trào ra, cô mỉm cười ngọt ngào hướng tên Gay bên cạnh mà bắt chuyện. Biết thêm người cũng tốt!!!

“Em là Ken!!! Chị thật lợi hại, chắc chị học võ từ lúc trong bụng mẹ phải không???”

TT_____TT

Tên Gay kia! Mi xúc phạm ta hả???

“Không! Nhưng thầy dạy võ của tôi khen tôi có năng khiếu!!!” Dương Chi Ngọc tự hào khoe. Ken mở to mắt ngưỡng mộ cô.

“Hiện tại, tôi đang là thiết kế chính của công ty trang sức Silver. Tôi có hai người bạn, một người là Sue. Đang làm thiết kế thời trang ở công ty Seine. Một người là Sophia, cô ấy là tiểu thuyết gia!!!”

“WOA!!!!!! Bạn của chị lợi hại ghê!!! Em đang làm nhà tạo mẫu tóc!!! Chị...có bạn trai chưa?”

“Chưa! Nhưng...tôi có chồng!”

“Hở??? Có chồng?! Là cái anh mà...”

“Không phải hấn ta!!!!”

Kevin!!! Anh dám làm như vậy với tôi??? Hừm!! Cũng may là ở với cái tên Gay này đó nha. Không thì...

*****Sunflower

Trong lúc Dương Chi Ngọc và Ken nói chuyện rôm rả như bạn bè thân thiết thì trong phòng khác sang trọng của khách sạn Forget, Lâm Tịch đi đi lại lại lo lắng vô cùng!!!

“Tại sao giờ này còn chưa về??? Cả đêm qua cô ấy đi đâu??? Không gặp chuyện gì chứ???”

Chỉ tại anh! Đã xác định là tôi xin lỗi người ta rồi, thế mà anh nói hàm hồ làm cô ấy tiếp tục giận. Thậm chí không thèm trở lại luôn!!! Haizz...

Lâm Tịch hoảng loạn, đầu óc rối bời chạy ù ra cửa, tới thang máy thì va vào một bóng người...

“Lâm Tịch???”

Dương Chi Ngọc ngẩn người mất một lúc rồi mới quay sang hỏi:

“Sao anh ở đây??? Anh định đi đâu hả???”

Không màng tới mấy câu hỏi của cô, Lâm Tịch tức tối hét:

“Thằng này có quan hệ gì với cô??? Hai người đêm qua ở cùng nhau phải không???”

Hừ!!! Dương Chi Ngọc!!! Lần trước thấy cô ta lôi kéo một tên trước cổng khách sạn anh đã không để tâm, không ngờ bây giờ còn có thêm một tên nữa!!! Cô ta còn đào hoa hơn cả anh!!!

“Sam? Người này là ai??? Chồng chị hả???”

“Ừm!” Dương Chi Ngọc gạt đầu. Sau đó quay sang Lâm Tịch mắng lớn:

“Anh bị chập mạch đường dây số mấy vậy hả??? Hả??? Cái gì mà quan hệ? Cái gì mà ở cùng??? Anh có khùng hay không???...À!!! Hay bị cô nàng nào đó đá bay nên giận cá chém thớt??? Hử?!”

Tên này thật là đáng khinh mà! Hồi đó, ngay trước cô và mẹ ve vãn với con nhỏ nào đó, bây giờ gán ghép cô cái tội ‘bắt cá hai tay’. Hấn có còn óc để nghĩ hay không???

“Đừng có đánh trống lảng nữa...!!!”

“Ai thèm đánh trống lảng hả??? Anh mau rút khỏi tầm mắt tôi!!! Kiếp trước không biết tôi nợ nần gì anh mà kiếp này phải lấy tên khốn nạn như anh!!!”

Cô ghét nhất! Ghét nhất là ai nghĩ cô là đồ lăng lơ!!! Nếu không phải ngại vì đây là nơi văn minh lịch sự, không phải cái Bar choai choai lúc trước gặp thì hấn không gượng dậy nổi đâu, phải lết mà về đấy!!!

“Chị Sam!!!! Anh ta dữ quá à!!!!” Ken sợ hãi núp sau lưng Ngọc. Anh ta thật là đẹp trai nha! Nếu không phải anh ta là chồng chị Sam thì anh đã dụ dỗ anh ta rồi!!!

“Đừng quan tâm hấn!!!” Dương Chi Ngọc nói, sau đó quay lại kéo tay Ken đi. Bỗng...cả người cô nhẹ hẫng lên...

“Lâm...Lâm...Lâm Tịch! Anh làm gì đó??? Bỏ...Bỏ tôi ra!!! Ken...Cứu Sam!!!” Dương Chi Ngọc sợ quá làm liều, cắn vào tai hấn một cái. Lập tức:

“A!!!!” Lâm Tịch hét vang một tiếng, tay đang giữ eo của Chi Ngọc lập tức buông ra. Đột ngột như thế làm cô không kịp đề phòng, té oạch xuống sàn đá hoa cương lạnh ngắt.

Hic!!!

9. Chương 9: Ăn Năn Hối Lối

Dương Chi Ngọc bị bất ngờ thả xuống sàn đá hoa cương cứng cáp. Đầu đập mạnh xuống sàn, cô thấy ong ong cả đầu.

“Anh...anh...anh cố tình ư???” Dương Chi Ngọc tức giận. Cô đột nhiên cảm thấy trán mình man mát, còn có cái gì đó lỏng lỏng chảy dài xuống... Đưa tay lên quệt trán, một dòng mồ hôi trào ra...

“Máu?!!!!” Cô trợn mắt. Trán cô chảy máu!!!

“Chị SAM!!!! Chị bị chảy máu rồi kìa!!! Mau đi viện đi!!!!” Ken bên cạnh rối rít. Anh lườm Lâm Tịch bõ ghét rồi quay sang đỡ Chi Ngọc toan đưa cô ra ngoài thì Lâm Tịch đẩy mạnh Ken ra, lực khá mạnh làm lưng Ken đập vào bức tường.

“Cái anh kia!!! Anh bạo lực quá nha!!! Chị Sam là vợ anh mà anh đánh chị ấy thế hả??? Đáng ghét! Đẹp trai...mà...hung dữ!!!” Ken tức tối la ó um sùm, Lâm Tịch chỉ nghe được chút ít vì không rành rồi tiếng Pháp cho lắm. Tóm lại, cái tên này có quan hệ bất bình thường với Chi Ngọc và hiện tại hẳn ta rất thù anh!!!

“Tôi đưa em đi bệnh viện!!!” Lâm Tịch bế Dương Chi Ngọc lên, ẵm cô đi thẳng, bỏ mặc Ken đứng phía sau la ó không ngừng.

*****Sunflower

“Ui da!!!” Cô xụ mặt xoa xoa cái trán bị cuốn một lớp băng trắng, kể đó là lườm tên bên cạnh.

“Nhìn gì chứ???” Anh chột dạ, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mặc dù thầy dạy võ của cô từng bảo ban rằng, học võ là để phòng vệ, là để giúp đỡ kẻ yếu thế hơn mình, không được tùy tiện lấy ra đánh đấm nhưng bên vực mình cũng được tính mà nhỉ??? Huống gì cái tên này cà chớn cà cháo thế này cơ mà!!! Thế là...

BINH!!!!!!

Dương Chi Ngọc giơ chân, đạp cho anh một cước. Lâm Tịch liền ngã lăn quay ra đất.

“Cô điên hả??? Đây là bệnh viện nha!!!!” Lâm Tịch ôm ngực gào tướng lên. Kiếp trước anh không ăn chay sao? Kiếp này phải cưới một con khủng long trốn từ công viên kỷ Jura. Hic!!! Thảm ôi là thảm!!!

“Tôi hôm nay nhất định phải đánh anh!!! Anh ba lần sỉ nhục tôi. Một lần đánh bạn tôi. Một lần hại tôi mẻ trán. Hôm nay tôi phải đánh anh lấy cả vốn lẫn lời!!!!” (Tất cả là 5 lần í nha!!! Cả vốn lẫn lời ư??? 5 x 2=10>>>Hehehe)

Dương Chi Ngọc như nữ hiệp xông tới tóm lấy cổ áo anh, nhấc lên...1s sau ném anh vào vách tường cứng ngắc.

Lâm Tịch ho khù khụ, cố gắng lấy nhu thắng cương:

“Dừng...dừng lại xem!!! Đây...đây là...bệnh viện!!!”

“Phải!!! Tôi phải đánh anh tại bệnh viện...để có gì trực tiếp đem anh quăng vào phòng cấp cứu luôn!!! Khỏi mất công vác tới khiêng lui!!!”

Xong, cô đá một cước ngay cằm anh. ‘A!’ một tiếng, Lâm Tịch bắt đầu ý thức được việc nói chuyện nhả nhặn với Dương Chi Ngọc chẳng khác gì là đàn gảy tay trâu nên bắt đầu nâng cao cảnh giác.

Dương Chi Ngọc nhếch mép cười lạnh khi thấy Lâm Tịch bị đánh thê thảm. Lúc cô tung một cước định kết thúc và sẵn sàng giương cao lá cờ chiến thắng thì bị một bàn tay rắn chắc tóm chân lại...Hở???

“Anh...anh...anh làm gì???”

“Phản kháng! Cô đánh tôi, tôi đánh cô!!!”

Lâm Tịch đôi mắt đen lại. Đang định đánh lại thì...

“Dừng lại!!!!!!!!!!!!!!”

Một nữ y tá nhảy vào hét lớn. Dương Chi Ngọc tất nhiên là hiểu cô ta nói gì còn Lâm Tịch cũng hiểu chút chút. Cả hai người án binh bất động!

Hiện trường là một nam một nữ. Nam siêu đẹp trai, nữ cực xinh đẹp. Nữ thì chân đưa vuông góc, tay tóm cổ áo người nam, suy ra là con nhà võ. Bằng chứng là cô ta đứng như thế 10s rồi mà không chút run rẩy hay mỗi mệt. Nam thì một tay tóm lấy chân người nữ, tay kia thì tóm tay cô. Tóm lại, hai người này xảy ra ẩu đả!!!

“Bỏ ra!!!!!!” Dương Chi Ngọc và Lâm Tịch đồng thanh. Đôi mắt sắc bén lườm đối phương cảnh cáo. Đồ đáng ghét!!!

“Ủa??? Chi...Chi Ngọc???” Một giọng nói quen thuộc nổi lên.

“Mộc Như Ý?!” Dương Chi Ngọc nhất thời sơ sẩy không đề phòng liền bị Lâm Tịch dùng sức, tay nắm chân cô đẩy hẳn cô rồi buông tay.

“Á!!!!!!!” Dương Chi Ngọc hét lên thảm thiết.

Grắc!

Một tiếng động vang lên trong không trung. Mọi người xung quanh, kể cả Lâm Tịch, bất động 2s. Cô y tá bước tới xem xét, sau đó phán một câu xanh rờn:

“Gãy xương. Bó bột!”

Dương Chi Ngọc: Tôi-Hận-Anh!!!!

Dương Chi Ngọc khỏ sở đi ra với cái chân cuốn một lớp băng dày. Lâm Tịch! Có ai nói cho anh biết anh rất khó ưa chưa hả???

“Anh là...Chồng của Chi Ngọc hả???”

“Ồ!”

Mộc Như Ý mới khi này chứng kiến cảnh đó thì càng có thành kiến với Lâm Tịch hơn.

“Anh có phải đàn ông không vậy hả??? Dám đánh phụ nữ ở nơi công cộng à!!! Sao anh không đi chết đi!!! Đồ hèn!!!!!!”

Mộc Như Ý tóm lấy cổ áo Lâm Tịch hét lên. Nước miếng văng đầy mặt Lâm Tịch. Mẹ ời!!!!

“Cô thì biết cái gì?! Cô nói tôi đánh phụ nữ ở nơi công cộng là không phải đàn ông. Vậy cô ta đánh chồng giữa nơi công cộng thì là cái quái gì hả???...Cô ta đó! Không biết kiếp trước tôi ăn ở thế nào mà kiếp này gặp phải con nhỏ này vừa hung dữ vừa ác độc. Cô đó!!! Có người rước cô là may mắn lắm rồi nha!!! Không biết thân biết phận là sau này tôi bỏ cô đó!!!” Lâm Tịch bức xúc quá hét lên. Vừa mắng nhiếc Như Ý vừa nói luôn cả Chi Ngọc. Hai con cọp mẹ bắt đầu sừng sộ...

Dương Chi Ngọc: “Anh nghĩ anh là ai mà dám lớn tiếng với tôi hử??? Hử? Tôi có bắt ép anh cưới tôi hay không??? Anh làm ơn về nhà tự lấy cái mirror soi lại mặt mũi mình đi nhé!!! Nhìn đười ươi không giống đười ươi, quái vật cũng không giống quái vật!!! Anh là cái loài gì vậy hả???”

Mộc Như Ý: “Đồ đàn ông keo kiệt, hẹp hòi. Cái thứ ăn ở ác ôn! Anh coi chừng đi trượt vô chuối té đập mặt đấy. Mà mặt mũi anh có đẹp trai bao giờ!!! Chẳng qua mấy con ả kia muốn tiền của anh nên mới khen đấy thôi! Nhìn lại đi, từ trên xuống dưới, nói về ngoại hình thì anh cũng hơn trăm mấy nhược điểm đấy nhé!!! Nhé!!!!”

Lâm Tịch: TT____TT

Dương Chi Ngọc và Mộc Như Ý: “MAU XIN LỖI XEM!!!!!!”

Anh sai rồi! Đã biết Chi Ngọc là khủng long mà, bạn bè cô ấy cũng chỉ có thể từ cọp mẹ trở lên thôi. Hic! Đúng là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã mà!!!

“Dạ!!! Xin lỗi vợ! Xin lỗi bạn của vợ!!!” Lâm Tịch đau khổ, ngậm đắng nuốt cay mà khoanh tay xin lỗi. Hic! Cưới vợ có gì mà ham hố?! Người ta ít nhất buổi tối còn có người ở trên giường ‘vận động’, còn anh

cưới ngay cô vợ ngay cả đêm động phòng cũng không được sử dụng. Huhu!!! Thê thảm hết biết!!!

10. Chương 10: Quay Về Quĩ Đạo

Sau một tháng trời lưu lạc ở vùng trời Paris. Anh và cô dù muốn dù không vẫn phải quay về công ty làm việc. Tất nhiên là phải tăng ca cho kịp tiến độ công việc rồi!

Buổi tối, 9h tại Silver...

“Chi Ngọc!”

Chị cô ngày thường rất lịch sự, thế mà bây giờ không hề báo trước mà đẩy cửa vào luôn. Dương Chi Ngọc cũng không mấy để ý tiểu tiết ấy, hỏi:

“Dạ? Có gì hả chị???”

“Em thật sự thích Lâm Tịch hả???” Dương Chi Tuyết hỏi. Nếu không lầm, chắc mẹ đã lấy Chi Ngọc ra làm ‘vật hy sinh’ rồi chứ gì!!!

“Ồ...Dạ!...Tất nhiên rồi!!! Hihi...Thích mới cưới được chứ!!!” Dương Chi Ngọc ban đầu có chút cứng ngắc nhưng sau thì điềm tĩnh hơn. Cô tự nhủ: Bằng mọi giá cũng không thể để chị hai lo lắng!!!

“Thật sao? Vậy còn việc hai đứa lườm nhau trong tiệc cưới, bẻ tay nhau và dẫn mặt nhau thì sao??? Em đừng có gạt chị nữa!!!” Dương Chi Tuyết không chút chần chừ xé tan lời nói dối của Chi Ngọc.

“Hihi...Là...là vì anh ta mà!!! Lườm nhau là tại anh dám hôn em lâu như vậy. Bẻ tay là tại ai biểu anh ta tổ chức tiệc cưới long trọng quá làm gì, người ta đã kêu là làm nhỏ nhỏ thôi chứ bộ!!! Còn dẫn mặt???... Hình như bọn em chưa hề dẫn mặt nhau!!! Nếu có, chỉ là giận hờn qua loa thôi à!!!” Dương Chi Ngọc tỉnh bơ như thiệt. Giọng điệu nũng nịu như nàng dâu bé nhỏ.

Dương Chi Tuyết bắt đầu ngờ ngợ...Lẽ nào cô đoán sai???

“Chị đừng quá lo!!! À! Chị nhìn trang sức này xem, là nên lấy màu xanh lục hay màu đỏ vậy???” Cô đánh trống lảng. Cô biết Dương Chi Tuyết mỗi khi dính líu tới công việc thiết kế thì say sưa đến quên trời đất!!!

“Ừm!!! Hay...hay em thử kết hợp cả hai màu lại đi! Nếu có vấn đề gì cứ giao lại cho chị! Thôi, chị đi trước!!!” Chị cô thấy nỗi lo lắng trong lòng cũng tạm vơi đi phần nào. Lúc Chi Tuyết sắp bước ra khỏi cửa văn phòng thì Chi Ngọc hét lên:

“A!!! Chị ơi! Tuần sau là đám giỗ cha, chị nhớ về nhe!!!”

Bàn tay nắm tay cầm của Dương Chi Tuyết khẽ run, thế nhưng, Chi Tuyết vẫn điềm tĩnh:

“Ồ!”

*****Sunflower

Nhìn thấy bóng Chi Tuyết đi khuất, Dương Chi Ngọc vô thức thở dài. Haiz...Tội cho chị hai quá!!!

Sau đó, cô cố gắng dồn suy nghĩ vào bản vẽ. Kết hợp cả hai màu ư???

...

Lâm Tịch quay về đã là 10h30’...

“Dương Chi Ngọc???” Anh vừa gọi vừa mở đèn. Tối thế này còn chưa về ư???

“Haizz...Chắc lại làm việc hăng say rồi chứ gì!!!”

Anh thở dài. Tình cảnh này giống như chồng đang lo lắng cho vợ vậy? Mà...Sao anh lại rành về con nhỏ hung dữ đó đến thế chứ???

Vợ chồng? Hai từ này...Vừa hiển thị trong đầu hai từ này, Lâm Tịch không kìm nổi bật cười một tiếng. Dù gì cũng là kết hôn trên danh nghĩa, tại sao anh lại không được đem ‘người đẹp’ về nhà nhỉ???

Nghĩ đến đó, Lâm Tịch rút ngay điện thoại ra...

Dương Chi Ngọc mệt mỏi đẩy cửa bước vào nhà. Đập vào mắt là hình ảnh một cặp nam nữ dính nhau như sam ngồi ung dung vừa ăn nhò vừa xem phim. Cơn giận bùng lên, lấn át cả sự mệt mỏi. Khốn nạn!!! Lại dám cả gan vụng trộm tại nhà???

BỐP!!!!!!!!!!

Vâng, không sai. Cô đã ra tay tát Lâm Tịch một cái. Anh không kịp né liền lãnh nguyên cái tát. Con nhỏ này luyện võ gì mà tát muốn rụng cả hàm răng vậy trời?!

“Con kia!!! Mày là ai mà dám tát anh yêu của tao???”

Con ả kia sừng sộ mắng Dương Chi Ngọc. Lạnh lùng liếc ả, cô ung dung:

“Tôi? Hừ! Là gì à?! Là **VỢ HỢP PHÁP** của ANH YÊU mày đấy!!!!!!!! Còn mày? Mày là cái quỷ gì mà vào đây? Nhà tao không cần thuê người ở, mày cút đi!!!”

“Mày? Ai nói tao vào đây làm người ở?! Xin trân trọng giới thiệu nhé! Tao, là người yêu của anh Lâm Tịch, không lâu sau thì tao cũng là vợ của anh thôi!!!!” Nó lớn tiếng.

“Vợ? Vợ bé chứ gì!!! Cái đồ không biết nhục!!! Tao khinh thường mày!!!!...Ồ! Cũng được!!! Nếu mày thích làm nhỏ, tao sẽ chiều. Nhưng mà...Sáng sớm gà vừa gáy thì mày phải thức!!!”

“Làm gì chứ?!”

“Làm gì? Thì phơi đồ. Thì nấu bữa sáng. Thì làm tất cả những việc mà người ở phải làm. Hừ! Tưởng làm nhỏ dễ lắm hả mày, đừng có điên!!! Vợ cũng như má vậy, chỉ có một thôi!!!!”

“Mày...mày đừng có quá ngạo mạn. Cẩn thận có ngày bị tạt Axit đấy!!!” Nó bị Dương Chi Ngọc hăm he, dọa đến tức run cả người.

“Hừ! Thời này mà tạt Axit là xưa rồi!!! Để tao tạt Brom mày cho!!! Cái thứ dốt Hóa học thì biến!!! Cút ngay! Không thì tao đập ày một trận bây giờ!!!” Cô lườm.

“Hừ!!!” Cô gái kia tức tối cầm túi xách, ngún nguẩy ra về.

*****Sunflower

Nhìn sang Lâm Tịch. Anh đang ngồi bệch dưới sàn. Há hốc mồm nhìn cô gái tự xưng là vợ mình kia. Tạt...tạt...Brom???

“Anh yêu~”

Dương Chi Ngọc mỉm cười, đi lại gần anh hơn. Đỡ anh dậy sau đó chớp chớp mắt nói:

“Em xin lỗi anh nha!!! Tại em ghen quá!!!”

Ghen? Cô ta nói ghen???...Hahaha...Thì ra con nhỏ dữ dằn này nhìn thế mà cũng yêu thích anh kìa!!! Xem như thành công rồi!!!

Lâm Tịch ung dung cười tự cao tự đại. Sung sướng dâng trào!!!

“Không sao!!! Em yêu~Anh nhớ không lầm hình như chúng ta còn chưa động phòng đấy...”

“Dạ!!!!!!!!!!” Cô nhỏ nhẹ.

Phòng ngủ...

“**ĐỒ HÁO SẮC!!!!!!!!!!!!!!!!!! ĐI CHẾT ĐI NÈ!!!!!!!!!!!!!!!!!!**”

Trong màn đêm, một tiếng hét thấu tận trời cao vang lên trong phòng. Không ai biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết sáng ngày hôm sau...Lâm Tịch phải đến công ty họp với cái đầu băng một lớp vải dày cộm!!!!

Hehehe!!!!

11. Chương 11: Bất Ngờ Đến Thăm

Sáng hôm nay, vừa định thức dậy chuẩn bị đến công ty làm việc thì Dương Chi Ngọc nhận ra...“bạn thân” của cô đã tới!

Hức!...

“ORZ...”

Cô uể oải nằm sấp trên giường, cơn đau ở bụng không ngừng truyền khắp cơ thể khiến cô cảm thấy như muốn đập đầu tự sát cho xong.

Nằm một hồi, cô định đi xuống ăn uống, xem ti vi gì đó cho đỡ chán, ai ngờ ngồi một hồi thì cảm thấy còn đau hơn, kết quả cô ngã ra nằm ngủ luôn ở sofa!!!

...

Lúc cô tỉnh lại đã là buổi tối. Tiếng lạch cạch ở cửa báo cho cô biết là Lâm Tịch đã về. Cô cũng chẳng buồn phản ứng, chỉ ngồi ngáy ra đó nhìn cái cửa...

“Bộ trông tôi về à?!!!”

Lâm Tịch nhìn cô chằm chằm. Mỗi hận làm mề trán anh hôm qua anh còn chưa tỉnh đấy nhá!!!!

Lâm Tịch không hiểu sao mình có cảm giác muốn cãi cộ với cô mấy câu. Thực ra , cãi nhau cũng là một hình thức xả stress đấy nhá!!!

“Nhìn gì? Sao không trả lời tôi hả???”

Hình như có gì đó không bình thường??? Nếu mà đúng tâm lý là cô hay hét ầm lên, như: “Điên hả? Ai thèm chờ thứ người như anh?!!!” hay là, “Còn khuya, muốn no đòn hả???”

Sao tự nhiên bây giờ im re ta?!

Dương Chi Ngọc đứng lên, nhìn anh một cái rồi quay người lết về phòng. Trong lòng nhủ thầm: Đừng có mà kiêu căng, đợi khi tôi khỏe lại tôi cho anh biết cái gì là độc miệng!!! Hứ!!!!

Tới phòng, cô cuộn mình trong chăn, đầu nằm tư thế nào cũng không cảm thấy đỡ đau. Bất giác, cô cảm nhận được phía sau gáy mình truyền đến hơi thở nóng bỏng...

Dương Chi Ngọc định theo bản năng đánh anh để tránh khỏi cái cảm giác này thì nhận ra...mình ngay cả nhấc tay cũng chả nhấc nổi.

“Ê!!! Bị gì vậy hả???”

Anh hỏi. Tư thế hai người bây giờ, một người thì nằm nghiêng bên phải, một người thì chống tay, quỳ hờ bên cạnh, giống như bất kể lúc nào anh cũng có thể đổ ập lên thân thể của Chi Ngọc. Bàn tay to lớn nhưng ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt trán cô.

Không hiểu sao cô lại thấy xấu hổ?!!!

Nhưng sự ngại ngùng ấy nhanh chóng qua nhanh vì cô cảm thấy...bàn tay anh thật sự là quá ấm.

Không chút ngưng ngập, Dương Chi Ngọc chộp bàn tay đang xoa trán mình của anh ôm lấy mà ngủ. Ưm ~“Ồ~...”

Anh muốn khiêu nại!!!! Tay là của anh, không phải gối ôm mà!!!!

Anh cũng nằm xuống bên cạnh, nếu là ngày thường chắc cả hai người sẽ tranh cái giường này dữ dần lắm. Mùi hương dịu dàng, ngọt ngào của sữa tắm tỏa ra từ thân thể ngọc ngà của cô làm anh đi vào giấc ngủ lúc nào không biết...

Lâm Tịch bị đánh thức bởi một cái tát của Chi Ngọc...

“Này! Cô làm gì mà...”

Chưa kịp nói hết thì anh nhận ra cô vẫn còn đang ngủ khi khi bên cạnh. Tư thế ngủ thì...không thực nữ chút nào hết! Một chân gác lên người anh, một chân buông xuống giường. Tay huơ loạn xạ!!! Hình như...là mơ thấy ác mộng!!!

Bây giờ anh mới phát hiện...Dương Chi Ngọc thật ra cũng rất đẹp!!!

Lông mi dài dài, cong cong. Môi nhỏ nhắn, hồng hồng làm cho người ta muốn hôn lên đó thật lâu. Gò má mềm mịn, trơn nhẵn làm cho anh muốn thơm lên một cái. Chưa hết, khi cười thì có lúm đồng tiền nhìn rất dễ thương...Nghĩ lan man một hồi, anh vô thức đưa tay nhéo má Chi Ngọc một cái.

“Ừm...Để người ta ngủ!!!!” Cô lặn về bên khác, tránh để tay anh nhéo mình lần nữa. Bĩu môi vì bị đánh thức.

Lâm Tịch cũng không giận dữ gì, đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị anh nhéo, sau đó lén lút thơm lên đó!!!

“Ít ra ưu điểm của cô là xinh đẹp đấy!” Anh nói nhỏ. Kế đó xốc chăn đắp cho cô, mấy tuổi rồi mà ngủ còn đá chăn hả trời???

*****Sunflower

Ring...ring...

[Chi Ngọc? Bà về rồi hả???

“Alo? Hức...Ai zậy???”

[Tôi nè! Lam Khê nè!!! Mau dậy đi!!!!]

Chi Ngọc bị đánh thức bởi tiếng hét như thiên lôi của Lam Khê. Xoa xoa cái tai vừa bị nó hét muốn “đình công”, cô mắng:

“Vừa phải thôi bà!!! Làm gì mà la lớn quá vậy??? What happen???”

[Cái này...hơi bị khó nói tí! Bà...qua nhà tôi nha!!! Bye!!!]

“Ê...”

Không đợi Chi Ngọc nói xong, Lam Khê lập tức cúp máy. Vốn dĩ hôm nay muốn làm con sâu lười, thể mà lại...Haizzz

12. Chương 12: Chịu Trách Nhiệm

Nhà của Lam Khê...

“Chưa thấy ai như bà!!! Kêu tôi qua đây, đứng bấm chuông nửa ngày trời mới thấy bà biến ra!!! Hứ!!!” Dương Chi Ngọc tức tối, khoanh tay nhìn Lam Khê.

“Hức...”

Lam Khê nắc nhen ngào một tiếng. Đôi mắt rưng rưng như sắp khóc đến nơi.

“Có chuyện...gì hả???” Cô bỗng thấy bất an. Lam Khê xưa này không phải người hay khóc, nếu không có chuyện gì kinh thiên động địa thì nó chẳng màng tới bao giờ. Sao mà...

“Chi Ngọc! Hay...hay bà dẫn tôi đi khám thử xem...Tôi sợ...”

“Sợ? Khám??? Khám gì zà???”

“...Khám thai!”

ẦM!!!!!!!!!!!!!!

Sao???? Khám...khám...thai???? Nó sao??? Nó khám thai á?!!!!

“Khoan! Bình tĩnh lại!!! Bà...lặp lại một lần nữa cho tôi nghe xem...Khám~thai???”

“Ừ!!!” Lam Khê không dám ngẩng đầu lên nhìn Chi Ngọc. Nếu không phải là sợ quá thì nó cũng chẳng nhờ đến Chi Ngọc làm gì...

“Là...là...bà có thai thiệt hả???”

“Ừ!!!”

“Thai của ai? Sao tôi chưa nghe bà nhắc đến???”

“Tôi...cũng không biết!!! Hic!!!”

ẦM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Oh~My~God....!!!

“Không...không biết???”

Cô suýt nữa trào máu mà chết!!! Con nhỏ này có bệnh ư? Ngay cả có thai với ai cũng không biết!!!

“Tôi phải gọi cho Như Ý mới được!!! Kêu nó tranh thủ về nước!!!”

Vừa nói, động tác cô vừa định rút điện thoại ra. Chưa kịp nhấn số thì bị Lam Khê cản lại...

“Đừng có gọi! Nó mà tới đây thì lớn chuyện!!!”

“Sao? Vậy bây giờ bà muốn sao??? Bà mà có gan bỏ đứa nhỏ thì tôi cho bà bỏ mạng đây!!!”

“Chứ~ giờ làm sao đây???”

Dương Chi Ngọc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hỏi:

“Lần đầu quan hệ cùng với người đó là ở đâu?”

“Là ở cái khách sạn gần quán Bar mình hay tới đó!!!”

“Chúng ta tới đó điều tra!” Không đợi Lam Khê nói thêm hay phản bác, Dương Chi Ngọc nhanh chóng kéo nó đi. Nhất định phải kéo đầu tên khốn nạn ấy về đám cưới với Lam Khê mới được!!!!!!

*****Sunflower

King....kong...

Dương Chi Ngọc bình tĩnh nhấn chuông cửa. 1 tiếng trước đã điều tra ra tên ấy. Hóa ra là một tay xã hội đen có tiếng. Tưởng hung hăng là ngon à?! Đừng có mơ.

Thế nhưng, trái với vẻ điềm tĩnh của Chi Ngọc. Lam Khê run run:

“Hay mình về đi, Ngọc?! Người ta không biết đã vui chơi với bao nhiêu cô gái rồi...Nếu ai hấn ta cũng chịu trách nhiệm chắc bây giờ nhà hấn chỉ còn mỗi hấn là đàn ông mất!!!!”

Chẳng phải tiểu thuyết thường ghi thế sao?

“Bà câm ngay!!!! Nếu hấn ta dám chối bỏ trách nhiệm, tôi cào nát nhà hấn luôn đó!!!! Hứ!”

Tại sao tên khốn ấy còn chưa ra mở cửa hả???

Dương Chi Ngọc nheo mắt nguy hiểm. Chưa kịp nói câu nào thì cái cổng cao lớn, lạnh lùng mở ra...

Hả???

Dương Chi Ngọc và Lam Khê ngẩn người nhìn anh chàng đẹp trai trước mắt. Mặt mũi tay chân đầy đủ. Nước da thì rám nắng nhìn manly vô cùng. Nếu mà so sánh với Lâm Tịch thì có phần...nam tính hơn. Toàn thân anh ta tỏa ra hàn khí làm người ta thấy run run. Nhưng chỉ 5s sau, Dương Chi Ngọc hắt mặt:

“Ê!!! Hóa ra anh là cái tên khốn nạn đùa giỡn bạn tôi hả???”

Trương Quân Hựu ngỡ ngàng. Tự dưng đang yên đang lành, khi không xuất hiện hai con nhỏ này. Còn nói anh khốn nạn nữa chứ?! Hết muốn sống rồi hả???

“Có gì vào nhà rồi nói!”

Giọng anh ta trầm trầm, nghe có vẻ rất ấm nhưng sao hai cô vẫn có cảm giác...rờn rợn?!!!

“Sao??? Sợ người ngoài biết chuyện xấu anh làm hả???” Dương Chi Ngọc bạo miệng. Cứ như người mang thai là cô, người bị đùa giỡn là cô chứ không phải Lam Khê.

“Uống nước này!”

BỘP!!!!!!

Cô đập tay lên bàn, tức tối nhìn cái người điếm tỉnh trước mắt. Tự dưng trong lòng có cảm giác sao mà bản thân lỗ mãng quá!!!!

“Tôi đến đây không phải để uống nước!!!! Tôi muốn hỏi anh, có phải anh đã quan hệ với bạn tôi hay không??????? TRẢ LỜI!!!!!!!!!!!!!!!”

“Bình tĩnh xem! Tôi quan hệ nhiều người như vậy, bạn cô là người nào?”

“Là nó nè!!!! Mở hai mắt ếch của anh ra mà nhìn cho kỹ đi!!! Đồ khốn nạn!!!! Anh mà dám làm tổn thương bạn tôi, đừng có trách sao mà ngày mai anh ra đường đếm sao nhé!!!!”

Trương Quân Hựu thản nhiên uống một chút nước, sau đó từ tốn ngẩng lên nhìn cô gái hung dữ, nói:

“Tôi đùa giỡn bạn cô hay đùa giỡn cô mà sao cô la ghê thế???”

Quác...quác...quác...

“Mày tự xử đi Lam Khê!!!!”

Dương Chi Ngọc què độ. Quay sang Lam Khê nói như hét. Đúng là làm ơn mắc oán!!!

*****Sunflower

Lam Khê rụt rè ngẩng mặt, nhìn thấy gương mặt điển trai của Quân Hựu, cô không tự chủ mà thấy xấu hổ!!!

“Ồ...Tôi...tôi có con...với anh!”

“Con??? Với tôi?????”

Trương Quân Hựu anh mém tí rớt cả cằm xuống đất. Cô ta ăn nói bậy bạ gì vậy hả???

“Hic! Thiệt a!!!! Tôi nói thiệt!!! Nếu đêm đó tôi không uống say thì...”

“Hóa ra là cô!!! Được!!!! Nếu cô thật sự mang thai con của tôi, thì tôi sẽ cưới cô. Nếu không, cô mà gạt tôi thì đừng trách!!!!”

Trương Quân Hựu không tự chủ nhớ đến đêm kích tình ấy.

“Ê!!!!!!!!!! Thằng kia!!!! Ai ày đe dọa bạn tao hả???” Dương Chi Ngọc tức đến trợn mắt. Trương Quân Hựu không thềm để tâm tới cô, nói với Lam Khê:

“Còn nữa nhé! Sau này không cho phép cô giao du với hạng con gái hung hăng như thế!!!”

“Nhưng...nó là bạn thân của tôi...”

“Tùy ý cô!!!!” Trương Quân Hựu không mấy quan tâm. Lam Khê có cảm giác tủi thân...

“Hứ!”

Dương Chi Ngọc liếc hần. Đồ đáng ghét!!!!

Chẹp! Chẹp!!! Chap sau bật mí tí: Kể thứ 3 lên sàn nhá!!!!

Xì-poi nà:...

“Anh.....!!!!!! Lâm~Tịch~!!! Huhu...Em có gì không xứng mà tại sao anh lại không chịu đám cưới với em???”
Nhã Vi gào khóc. Cô từ nhỏ muốn gì được nấy, cưng chiều như là tiểu thư, vậy mà bây giờ có người dám bỏ rơi cô!!!

“Nè!!! Cô đừng có điên quá nha!!! Vừa phải thôi!!! Tôi cưới chó cưới mèo, còn hơn cưới con cạp cái điên đại như cô. Lỡ tối cô điên điên bật dậy ‘cạp’ tôi một cái thì sao???”

Lâm Tịch tức đến mức muốn lật bàn luôn!!!! Một con điên ở nhà đã đủ mệt rồi, thêm con này nữa thì chết cho rồi!!!!

13. Chương 13: Kể Thứ Ba

Công ty của Lâm Tịch...

Nhã Vi hùng hổ lao vào phòng của Lâm Tịch. Đang yên đang lành khi không nghe tin người tình trong mộng của mình phải kết hôn, hỏi cô làm sao mà chịu đựng nổi đả kích này???

“Nhã Vi!!!!!! Cô bị gì thế hả??? Không biết phép lịch sự tối thiểu của con người à?! Vào phòng người ta phải gõ cửa chứ!!!!!!” Lâm Tịch tức tối.

“Anh Lâm Tịch!!! Tại sao anh lại kết hôn???”

Cô ta không thèm quan tâm đến sự giận dữ của anh, điên cuồng hét. Anh đập bút xuống bàn, nói:

“Ủả??? Tại sao tôi phải báo cáo với cô?! Cô tưởng cô là má tôi chắc?!!! Hừ.”

“Anh.....!!!!!! Lâm~Tịch~!!! Huhu...Em có gì không xứng mà tại sao anh lại không chịu đám cưới với em???”
Nhã Vi gào khóc. Cô từ nhỏ muốn gì được nấy, cưng chiều như là tiểu thư, vậy mà bây giờ có người dám bỏ rơi cô!!!

“Nè!!! Cô đừng có điên quá nha!!! Vừa phải thôi!!! Tôi cưới chó cưới mèo, còn hơn cưới con cạp cái điên đại như cô. Lỡ tối cô điên điên bật dậy ‘cạp’ tôi một cái thì sao???”

Lâm Tịch tức đến mức muốn lật bàn luôn!!!! Một con điên ở nhà đã đủ mệt rồi, thêm con này nữa thì chết cho rồi!!!!

“Anh nói gì em cũng được!!! Nhưng xin anh đừng bỏ em!!!!!!”

“Cô bị gì nhập thế? Tôi có yêu thương cô bao giờ?! Hứ!!!!!!!!!!”

“Em?! Em...Em yêu anh mà!!!!!!”

“Yêu tiền của tôi thì có!!!!!! Biến!!!!!!” Lâm Tịch khoanh tay, lườm cô.

“Em...em không đi! Em phải xem vợ anh xinh đẹp thế nào, tài ba thế nào mà cưới được anh?!!!”

“Muốn xem? Đừng~ hối~ hận!!!!!!!!!!”

Hai con cạp cắn lộn!!! Hehe...Kỳ này có chuyện vui xem rồi!!!!

...

Lâm Tịch thoải mái rút điện thoại ra, gọi cho Dương Chi Ngọc:

“Công ty có chuyện gấp! Mau về nha em!!!!”

Bên này, Dương Chi Ngọc đang lờ mờ Trương Quân Hựu thì nghe có điện thoại, ai dè, mới bắt máy thì tên ấy đã ột câu ngọt xớt: “Công ty có chuyện gấp! Mau về nha em!!!!” rồi cúp máy mất tiêu!!!! Hừ!

“Tôi có chuyện đi ngay, hai người ở lại! Bye~”

“Bye bà nha!!!!” Lam Khê nhẹ nhàng. Sau đó thấy Quân Hựu nhìn mình chằm chằm thì lầm lũi đi lên lầu, không dám nói gì thêm!!!

...

Dương Chi Ngọc trên đường ghé sang công ty Lâm Tịch thì tỏ vẻ chẳng vội vàng gì, còn sáp nhập vào mấy hiệu shopping xem, kết quả là hơn một tiếng đồng hồ mới đến được công ty.

Đang này, Lâm Tịch lo đến sốt vó cả lên, chẳng lẽ cô ấy không tới?!

Nhã Vi có vẻ không kiên nhẫn nổi nữa, cô ta tiến lại gần anh, vuốt ve cổ áo anh, nhón người nói khẽ bên tai anh:

“Hình như~ vợ anh~ không xem trọng anh lắm thì phải???”

Chưa kịp đẩy con đĩa tên Nhã Vi này ra thì cửa bật mở, Dương Chi Ngọc tiến vào...

*****Sunflower

Cửa mở, cô bước vào, vừa hay chứng kiến được một cảnh H tại văn phòng!!!!

Có~ chuyện~ gấp~ là đây???

Lâm Tịch biết cô hiểu lầm liền đẩy Nhã Vi ra. Tiến lại gần cô, ôm cô vào lòng rồi nói với Nhã Vi:

“Xin lỗi cô! Nhưng đây là vợ của tôi!!!!”

Nhã Vi thầm đánh giá Dương Chi Ngọc. Làn da trắng trẻo. Đôi mắt có vẻ kiêu ngạo và bướng bỉnh. Môi hồng ngọt ngào làm người khác giới mê say. Dáng người mảnh dẻ nhưng không có chút gì là ủy mị mà còn toát lên vẻ mãnh liệt đặc trưng. Ngoại hình cộng với vòng tay của Lâm Tịch đang ôm Chi Ngọc làm Nhã Vi tức sắp ói máu!!!

“Em không tin!!!!!!!!!!!!!!” Cô ta rú lên một tràng. Chỉ có câu này mới làm cơn tức của cô ta tạm lắng.

“Này! Nhỏ kia, có biết đây là văn phòng không hả??? Hả??? Muốn la cứ ra chợ mà la. Nhé?!” Dương Chi Ngọc khoanh tay trước ngực, khinh khỉnh nhìn Nhã Vi.

“Cô không có tư cách phê phán tôi!!!!!!!!!! Nói mau, cô giở thủ đoạn gì mà anh ta cười cô vậy hả???”

Nhã Vi điên rồi, cô ta điên mất rồi!!!

Thế nhưng, trò mèo này không làm Chi Ngọc sợ, cô bình tĩnh ‘truyền đạt bí kíp’:

“À! Là thế này. Dễ lắm! Cô cứ lên thẳng tầng thượng của công ty chúng tôi, ngửa mặt lên trời hét ba chữ: Em yêu anh, rồi nhảy thẳng xuống là được!!!! Hahaha!!!”

Nhã Vi giận tím cả mặt. Dương Chi Ngọc thì cười hả hê.

“Câm miệng!!!!!!!!!!!!!! Mày mà còn cười, tao đánh mày gãy răng bây giờ!!!!!!!!!!!!!!”

“Hừ! Nhỏ kia, mày có tin mày nói một tiếng nữa tao đánh cho vắng cả cái hàm khỏi mọc răng nữa không???”
Dương Chi Ngọc thoáng cái đẹp đi nét mặt khinh bỉ, thay vào đó là trừng mắt dọa nạt. Đánh? Đâu có dễ!!!!!!

“Mày...!!!! Anh Lâm Tịch!!!!!!!!!!!!!!”

Nhã Vi còn chưa kịp vòng qua ôm lấy anh thì bị câu nói của Chi Ngọc làm cho hóa đá:

“Sao???? Cãi không lại tính nhờ zai giúp hả???”

Câu này cũng làm Lâm Tịch sững sốt!!!! Trời ơi~Đừng có lôi tôi vào ‘cuộc chiến cọp rừng’ của các người chứ!!!!

“Con nhỏ kia!!!! Làm người thứ ba, còn dám vác mặt đến à?!!!!”

Dương Chi Ngọc thản nhiên:

“Haizzz...Người ta là có luật pháp chứng minh, là vợ chồng có danh có phận! Còn cô, ở cái xó xỉnh nào nhào ra đây vậy hả? Kể thứ ba là cô thì có!!!!!!...Mấy người đừng có nói với tôi là thể làm vợ chồng có trời đất chứng giám à nha?! Không ai tin đâu!!!!”

“Cô!!!!!!!!!!!!!! Cô giỏi lắm!!! Chờ đó!!! Tôi không để yên vụ này đâu!!!!”

“Yên tâm! Thời gian tôi free rất nhiều. Hehe!!! Có gì cứ đến tìm tôi thẳng đi nhé!!!!!!”

Cô còn trêu tức, nói với theo.

Haha!!!!!!

14. Chương 14: Chuyện Xưa

Hôm nay là giỗ cha, cô không đến công ty mà về nhà ngay. Vừa bước vào nhà thì...

“Đứa bất hiếu!!!!!! Mày còn về đây làm gì??? Đi ngay cho khuất mắt tao!!!!!!!!!!”

Cô nghe thấy tiếng mẹ quát lớn. Haizzz...Chắc lại la mắng chị hai nữa chứ gì!!! Lần nào mà không như vậy! Nhưng bất quá, mẹ cô chỉ quát chị ấy mấy câu, gào thét chút xíu rồi cũng chỉ lừ mắt nhìn chị ấy thôi à!!!!

Thế nhưng, không phải vì vậy mà cô có thể tỉnh bơ được!!! Dù muốn dù không cũng phải can thiệp chứ!!!

“Mẹ à!!! Mẹ đừng có la chị nữa!!!! Chị hai bận vậy mà còn tới đó!!!!”

“Tốt nhất là nó đừng có về nữa!!! Nhà này từ lâu không còn là nhà của mày nữa rồi!!!!!!!!!!” Câu cuối mẹ cô quay sang Dương Chi Tuyết hét lớn. Dương Chi Ngọc nói thầm:

“Chứ sao mẹ cho chị ấy làm thiết kế chính của công ty mình chứ?!!!!”

“Chi Ngọc,...Không...không sao!” Dương Chi Tuyết khẽ kéo tay đứa em. Dù sao bao nhiêu năm qua chuyện này cô cũng đã quen rồi.

“Mẹ!!!!!!!!!! Mẹ thôi đi!!!!!!!!!! Bao nhiêu năm qua mẹ cũng phải bớt bực tức đi chứ!!! Sao mà mẹ thù dai quá vậy???” Cô bắt đầu bực mình. Haizzz...Bao giờ cái điệp khúc này mới tới hồi kết đây?

“Con còn bênh vực nó...”

“Đó là chị con! Là con gái của mẹ!!!!!!”

“Mẹ không có đứa con gái khốn nạn như nó!!!!!!!!!!”

“Mẹ!!!!!!!!!!!!!!”

Dương Chi Ngọc và mẹ cãi vã một hồi. Nhìn lại mới phát hiện: Chị hai đâu rồi???

“Dạ! Thưa bà chủ, cô chủ nhỏ! Cô chủ lớn nói chỉ thấp nén nhang cho ông chủ rồi đi ngay!!!! Không ở lại phiền lâu đâu ạ!!!!!!”

Dì Vân đứng cạnh khẽ nói. Cô nhìn thấy trong mắt mẹ hiện lên một tầng mắt mát. Dù vậy, cô vẫn tức, nói:

“Đó! Tại mẹ đó!!!! Lần nào mẹ cũng như vậy hết à!!!!”

Nhìn dì Vân, cô thấy dì ra hiệu cho cô im lặng.

*****Sunflower

“Chi Ngọc!!!!!!!!!!!!”

Có tiếng người gọi tên cô.

“Ê! Ai cho anh vào nhà tôi ngang nhiên vậy hả???? Hả???”

Cô đứng bật dậy. Đến đúng lúc lắm, vừa lúc cô muốn tìm người trút giận.

“Đây là nhà mẹ vợ, anh cũng có thể coi như là nhà anh vậy!!! Em yêu~” Anh kéo cô vào lòng ngực mình, siết chặt cô ra vẻ như rất thương yêu cô.

Tức tối vùng ra, cô hét:

“Tránh xa tôi ra giùm!!!! Ở đây đừng có bày ra bộ mặt giả dối đó. Ai cũng biết cái mặt đểu-chảnh-giả tạo của anh rồi!!!!!!!!!!!!”

Cười nhẹ, anh không làm khó, bỏ cô ra. Bắp tay, chỗ vừa bị ấy siết lấy đỏ lên một mảng.

“Tôi làm gì?” Cô hỏi trống trớn.

“Ăn giỗ!” Anh cũng ăn miếng trả miếng.

“Ai mời? Mời ai???”

Cô hơi tức. Đờ mặt dày như mặt lộ!!!!

“Anh là chồng em! Là con rể. Anh tất nhiên phải đến cho phải phép chứ!!!”

“Anh tốt nhất cút xéo đi!!!!... Phải phép?!... Anh làm như mình là rể hiền không bằng~”

“

##\$%^&)##!!\$hh...”

Anh chỉ biết...bỏ tay!

Chap sau...Hehe:

”

Câu trả lời của cô làm cho anh thấy giận dữ đầy một bụng. Anh giữ chặt cổ tay cô, áp sát cô vào vách. Môi kề môi hạ xuống....

“Ừm...?!”

Cô hai mắt tròn xoe.

Á!!!!!!!!!!!!!! Cái gì vậy hả trời???????????”

...

Mọi người thử đoán coi!!!!

Dương Chi Tuyết mặt không chút biểu cảm bước ra khỏi nhà. Vừa định mang giày vào rồi đi đến công ty thì trên đỉnh đầu vang lên một tiếng nói:

“Vào ăn cơm rồi hãy đi!”

Là mẹ!

Tiếng nói ấy nhẹ nhàng, không phải là thét gầm như lúc nãy nữa. Dương Chi Tuyết bất giác thấy trong tim có thứ gì đó trào ra, hốc mắt đỏ lên...

“Dạ!”

Lẽ nào mẹ hết giận rồi???

...

Dương Chi Ngọc đứng trên ban công thấy cảnh đó, cô vô thức mỉm cười.

“Cười gì đó?”

Một giọng nói đầy nam tính vang lên.

“Ê!!!!!!!!!!!!!! Làm hết hồn à!!!!!!”

“Làm chuyện gì sai trái sao???” Anh nhướn mày cợt nhả cô. Trùng mắt, cô mắng:

“Sai trái cái đầu anh!!!!” Cô xoay người muốn bước vào nhưng bị anh chặn đường. Hứ! Hôm nay hấn ta bị sao vậy???

“Anh muốn gì hả???”

“Em không thấy có lỗi ư???”

“Lỗi phải gì?!”

“Đám cưới hơn hai tháng mà vẫn chưa có chuyện gì~ xảy ra...”

“Thì đã sao? Anh mau biến đi chỗ khác!!!!”

Câu trả lời của cô làm cho anh thấy giận dữ đầy một bụng. Anh giữ chặt cổ tay cô, áp sát cô vào vách. Môi kề môi hạ xuống....

“Ừm...?!”

Cô hai mắt tròn xoe.

Á!!!!!!!!!!!!!! Cái gì vậy hả trời????????????

15. Chương 15: Kiss You!

SÉT ĐÁNH NGANG TAI!!!!!!

Loạn rồi! Loạn rồi!!! Tại sao tên này dám hôn cô giữa ban ngày ban mặt thế hả???

Cô nâng gối định ý đồ cho hấn ‘tuyệt tử tuyệt tôn’ thì bị đầu gối hấn mạnh mẽ đè chặt lại.

Nụ hôn mê say, len lỏi dần qua từng sợi thần kinh mẫn cảm của cô. Mắt cô trợn trắng, không cách nào tin được mình vừa bị cưỡng hôn. Bàn tay to lớn của anh cố định chặt chẽ tay cô lại. Cả thân hình cao lớn của anh ép sát cô vào tường. Còn kinh nghiệm hôn??? ORZ...Nụ hôn của anh làm cho cảm thấy trời đất quay cuồng 365* luôn à!!!!

Tay còn lại, anh dần dần di chuyển đến váy cô...dần dần, dần dần vén lên, vén lên một cách chậm rãi...

Nếu có thể, cô nhất định sẽ gào tướng lên: Trời ơi!!!! Cái tên lưu manh bại hoại làm ô nhiễm bộ mặt xã hội Việt Nam kia!!!! Mi đi chết đi!!!!!!

Thế nhưng, tình thế hiện giờ không thể nào làm cô hét lên nổi. Cái lưỡi đáng ghét của anh len lỏi khắp miệng cô, đùa bỡn vẽ một vòng lên miệng khiến cô khẽ run run!!!

Dương Chi Ngọc: Tôi thề! Tôi sẽ chém chết anh! Chém chết anh!!! Chém~ chết~ anh!!!!

*****Sunflower

Cái váy của cô dần dần bị vén lên tới hông. Có thể cô không đỏ mặt, nhưng thực ra...cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ!!!!!!!!!!

Anh vẫn như cũ. Vẫn nhắm mắt cảm thụ phong vị trên cơ thể cô. Làn da mềm mại này, dáng người thon thả này khiến máu nóng anh lan tràn khắp tứ chi. Anh chỉ muốn lập tức ăn cô ngay!!!!!!

Bị khó thở, mặt Chi Ngọc đỏ lừ. Đến khi anh buông ra, thả tự do cô thì Dương Chi Ngọc té sập xuống đất. Phải mất đến 5' sau cô mới lấy lại bình tĩnh.

Chỉnh chu lại quần áo, lại đầu tóc, cô quay sang anh, bắt đầu la:

“ANH LÀ ĐỒ LƯU MANH!!!!!!!!!!!!!!”

“Ừ!” Anh không mắng lại, không nói bóng nói gió, chỉ ‘ừ’ một tiếng.

“ANH LÀ ĐỒ BẠI HOẠI!!!! DÊ XỒM!!!! KHÔNG CÓ GIÁO DỤC!!!!!!!!!!”

“Ừ!” Vẫn như thế.

“ANH! ANH!!! ANH...ANH LÀ TÊN ĐÁNG GHÉT NHẤT TRÊN ĐỜI NÀY!!!!”

“Ừ!”

“ANH! ANH! ANH!!! ANH...ANH...ANH NÓI GÌ ĐI!!!! ANH NGON ANH CẢI THỬ XEM!!!! CÓ...CÓ GIỎI THÌ ĐÁNH TAY ĐÔI VỚI TÔI ẤY!!!! CHO...CHO ANH BIẾT, TÔI KHÔNG SỢ ANH ĐÂU!!!!”

“Ừ!”

“Anh! Anh! Anh...Anh...Anh...” Cô cứng cả lưỡi. Một chữ cũng không cách nào nhả nổi. Huhu!!!

...

“Hai đứa mau...”

Dương Chi Tuyết vui vẻ, hớn hở nhào thẳng vào phòng Chi Ngọc hét lớn. Người trong phòng thì không thấy, chỉ thấy ngoài ban công. Nam thì đứng khoanh tay trước ngực, nhàn hạ ngắm nhìn trời mây, nữ thì quỳ sập xuống nền, mặt đỏ gay không biết vì lý do gì!!!!

“Ô! Ăn cơm thôi~!!!!”

Lâm Tịch không màng đến Dương Chi Ngọc. Reo lên một tiếng sau đó thoải mái bước ra khỏi phòng. Cô tức đến mức chỉ muốn lập tức hóa thành ma nữ, ám chết tên khốn kiếp ấy!!!!

Chiều!

[Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Bà nói cái gì???? Mau lập lại coi!!!! Bà cũng dám cưới?!!!!!!]

Đầu dây bên kia Mộc Như Ý đang gào thét vô biên với câu nói ‘Tuần sau tôi dám cưới’ của Lam Khê. Cái chuyện gì đây? Tại sao ai cũng cưới hết vậy?!!!

“Ừ! Bà đừng có la lớn quá!!!! Thật ra...chỉ vì bất đắc dĩ thôi!!!!” Lam Khê nhăn nhó giải thích. Biết ngay là thế này mà!!!!

[Bất đắc dĩ??? Ai ép bà...bà nói tôi nghe xem, tôi lập tức cho người đó phơi thây ngoài nghĩa địa!!!!]

Rùng mình. Lam Khê tái mặt. Dẫu biết Dương Chi Ngọc và Mộc Như Ý giống nhau. Không có tính kiên trì, không biết gì là dịu dàng, chỉ biết đánh, đánh & đánh nhưng không nghĩ tới lại đến mức này!!!!

“Hic! Tôi...tôi có thai!”

[Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Với ai????????????] Mộc Như Ý muốn lên cơn suy tim đến nơi.

“Là của...người tôi sắp cưới! À! Mà thôi nha, bữa đó bà tới là được rồi! Còn gì tôi cho bà biết sau! Bye!!!!”

Sợ bị hét cho điếc tai lần nữa, cô ấy vội vã cúp máy! Hức...Có hai đứa bạn, y như đi chơi trong sở thú vậy!!!Cẩn thận có ngày chết giấc nào không hay!!!!

*****Sunflower

Mộc Như Ý đang ở khách sạn, nằm trên giường, dang tay dang chân suy nghĩ một hồi rồi điện thoại cho Dương Chi Ngọc:

“Alô!”

Giọng cô khàn khàn, có vẻ như đã bị khan tiếng sau lần hét lớn hồi trưa.

[Bà sao vậy? Giọng nói nghe uể oải quá?!]

“Không sao! Chỉ bị cảm mạo thôi à!!!! Có chuyện gì vậy?”

Dương Chi Ngọc đang bận túi bụi với công việc. Làm việc đến quên cả ăn, uống!

[Ồ! Nghe nói, Lam Khê sắp kết hôn???]

Dương Chi Ngọc tay chuẩn bị ký văn bản liền đình chỉ 2s, sau đó giảm âm lượng điện thoại lại rồi ‘ừ!’ một tiếng. Quả nhiên:

[TRỜI ƠI~!!!!!!!!!! MẤY BÀ THIẾT LÀ QUÁ ĐÁNG!!!!!!!!!! CHUYỆN LONG TRỌNG VẬY MÀ KHÔNG BÁO TÔI SỚM!!!!!!!!!! TỰ MÌNH LÀ BẠN BÈ CHỖ BỘ!!!!!!!!!! BẠN BÈ THÌ PHẢI...

#\$%^&....CHO NÊN BÀ PHẢI...!

#\$%^**...MÀ TẠI SAO BÀ LẠI...

#%(&!...BÀ CÓ BIẾT LÀM VẬY LÀ TÔI...!

\$^&#...KHÔNG??????]

Dương Chi Ngọc toát cả mồ hôi lạnh. Cũng may là giảm âm lượng đến mức nhỏ nhất, nếu không chắc phải tốn thêm tiền khám tai vì con nhỏ này!

“Tại vì nó lỡ có thai rồi! Mà cái tên ấy có vẻ như không màng gì tới nó. Tính cách nó như vậy, không biết về có bị hấn ta bắt nạt hay không?”

La ột hồi, Mộc Như Ý cũng thấy bớt căng thẳng:

[Ừ! Nhưng mà Lam Khê đang mang thai con của hấn, chắc hấn không dám làm gì đâu!!!! Hơn nữa, hấn có tiền không? Có gia thế không? Đẹp trai không? Tính tình ra sao???]

“Haizz...Ngoại hình, gia thế, tiền bạc...nói chung là về hình thức thì có vẻ rất là Ok....Nhưng, tính tình thì...very-BAD!”

Không thể tự chủ, Dương Chi Ngọc nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng của Trương Quân Hựu. Nếu hấn dám khi dễ Lam Khê, thì yên tâm, nghĩa trang sẵn sàng chào đón hấn 24/24!!!!

[Lam Khê có thai á? Nó vốn cẩn thận mà...sao...lại...]

“Là vì nó uống say! Còn về lý do sao say, hỏi Lam Khê ấy!!!!”

[Uống say?! Chắc chắn là bị tên khốn nạn ấy giở chiêu trò đòi bại gì rồi!!!!]

...Trầm ngâm một lúc, cô nói:

“Cũng chưa hấn đâu! Tôi thấy hấn ta có vẻ như không màng tới vấn đề này lắm. Nếu như Lam Khê không có con, chưa chắc gì hấn ta đã chịu cưới nó!!!!”

...

*****Sunflower

Đột nhiên, cô nghe bên ngoài náo loạn cả lên. Bước ra, cô thấy đám nhân viên nữ tranh nhau tờ báo, trang bìa có hình chồng cô, cũng tức là tên khốn Lâm Tịch, đang hôn say đắm con nhỏ điên lần trước!!!!

Dương Chi Ngọc: Hừ!!! Các người chết chắc rồi!!!!

16. Chương 16: Đòi Lại Công Bằng

ẦM!!!!!!!!!!!!

Cửa nhà bị ai đó đá ra một cách cực kỳ bạo lực.

Đang ung dung ngồi xem phim, Lâm Tịch cũng bị hoảng hồn bởi âm thanh này. Cái gì thế? UFO hạ cánh à?!

“Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn!!!! Anh mau mau giải thích, bằng không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Lâm Tịch anh!!!!” Dương Chi Ngọc nổi máu điên. Thế nhưng, ngay cả cô cũng không nhận ra tại sao mình lại giận đến vậy? Từ đầu, cuộc hôn nhân này chỉ có giá trị về tài chính, không hề có tí tình cảm, vì sao khi ms nhìn thấy ảnh Lâm Tịch hôn Nhã Vi, Dương Chi Ngọc lại có cảm giác lập tức muốn chém chết họ?!!!

“Giải thích? Hơ! Ngay từ đầu chúng ta là bình đẳng, vợ chồng gì đó cũng chỉ là một tờ giấy, một bữa tiệc, việc gì phải quan trọng vậy?! Nếu cô thích, có thể tìm người khác hôn!!!!” Lâm Tịch thản nhiên. Thực ra, lúc đó chỉ là uống say, nhìn đông nhìn tây, nhìn quý lại thành thiên thần, nhìn ma nữ lại thành mỹ nữ, thế là hôn con Nhã Vi đó một cái. Không ngờ lũ nhà báo chết tiệt nhanh tay nhanh chân đến vậy, một nụ hôn chưa tới 5s đã bị chụp ở một góc độ đẹp như thế. Bất quá, nghĩ tới thái độ ‘cọp mẹ’ của cô đối với anh, anh cũng muốn cho cô một bài học!

“Anh!!!! Nhưng mà lúc anh hôn cô ta có nghĩ đến tôi hay không? Anh có biết làm như vậy, người ta sẽ cười vào mặt tôi hay không??? Anh hôn con nhỏ đó, có nghĩ tới danh dự của mình, của tôi, của gia đình không hả???”

Cô chỉ muốn lao vào, cào nát cái bản mặt của hắn. Sau đó lấy dao lam rạch thêm mấy đường, tốt nhất là rạch tan cái mặt ấy để hắn khỏi ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt!!!!

“Nè! Chuyện của tôi, liên quan gì cô?! Cô trở nên lảm chuyện từ khi nào vậy?! Tôi nhớ lúc trước cô khá là tỉnh mịch kia mà, mặc dù có lúc hơi bạo lực, nhưng cô chưa từng nhiều chuyện như vậy. Lẽ nào...cô thích tôi hả?”

Thích?! Anh đi chết đi!!!!

“Thích thích cái đầu của anh!!!! Anh đừng có mà tưởng bở!!!! Đời này kiếp này, người tôi ghét nhất chính là Lâm Tịch anh!!!! Phải!!! Ghét~ nhất!!!!!!!!!!!!” Cô hét toáng lên. Nhắm mắt nhắm mũi hướng anh la lên.

Lâm Tịch tức mình, giận quá hóa khùng, gào lên:

“Cô ghét tôi???? Vậy mà còn cười?! Tôi nhin cô lâu lắm rồi!!! Ngày hôm nay tôi nhất định đòi lại tất cả những gì thuộc về mình!!!!”

Dứt lời, anh dùng sức, ấn cô xuống sofa, còn mình thì nằm đè lên người cô.

Lâm Tịch thành công giữ được Dương Chi Ngọc dưới người mình.

“Ê!!! Muốn gây sự hả??? Buông tôi ra!!!!”

Cô nổi quạu, đồ chết tiệt!!!!

“Người muốn gây sự ngay từ đầu là cô đó!!! Thực ra, nếu như tôi đã làm chỗ dựa cho công ty cô, vậy thì~ cô cũng nên đền đáp đúng nghĩa với hôn nhân này đi!!!! Đời này~ chẳng có gì cho không cả!!!!” Anh cúi sát người, môi chạm vào vành tai cô. Như bị yểm bùa, mặt cô ửng hồng.

“Anh...Anh...Anh...” Cô không thể nói được câu nào, chữ nào. Phần vì cử chỉ của anh làm cô thấy ngại ngùng, phần vì những điều anh nói...là đúng.

“Sao? Không nói gì, tức là bằng lòng ha?!” Giọng điệu tưởng chừng như trưng cầu ý kiến nhưng thực ra là tự mình quyết định. Bàn tay to lớn tháo xuống từng cúc áo của cô...

“Á!!!!!!!!!!!! Buông ra!!!! Nếu để tôi thoát được, tôi sẽ đánh chết anh!!!!”

“Ừ! Chờng nào thoát được đi nhé!!!!” Anh đáp qua loa. Bàn tay bận rộn thoát áo mình. Nhân cơ hội đó, tay cô vung vẩy đánh anh. Lâm Tịch lấy cà vạt không khách khí trói Dương Chi Ngọc lại.

“Khốn nạn!!!!” Cô hét lớn. Tay không thể đánh, chân không thể đá, toàn thân chỉ có thể bắt lực giãy dụa trong vô vọng. Hic! Trời không tuyệt đường người cơ mà! Nhất định có cách thoát.

Đột nhiên, cô trở nên thông minh lạ lùng. Nhào lên, cắn vào cổ anh thật mạnh.

“A!!!!!!!!!!!!”

Bất ngờ bị phản kích, Lâm Tịch không đề phòng ngã xuống sàn. Nhân cơ hội đó, Dương Chi Ngọc bỏ chạy lên lầu, vì quần áo không chỉnh tề, tay còn bị trói nên không cách nào chạy ra ngoài được.

“Dương Chi Ngọc!!!!!! Cô mau đứng lại!!! Để tôi bắt được, cô càng thảm hại hơn!!!!”

Lâm Tịch tay xoa xoa chỗ bị cắn đến rỉ máu, hét lớn đuổi theo lên lầu.

*****Sunflower

Khập khiễng chạy lên lầu, còn chưa kịp khóa cửa phòng thì bị một bóng người cao lớn chặn đứng.

“Lâm...Lâm Tịch?!!!!” Cô lắp bắp. Dầu lí trí không ngừng hét: Đánh hắn, đánh chết hắn. Nhưng, cô không cách nào nhấc nổi tay chân, chỉ có thể đứng ngây ra đó, khổ sở nhìn hắn từng bước, từng bước tiến lại gần.

“Đừng...đừng có lại đây...Đi...đi tìm người khác đi. Kể từ đây tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của anh nữa!!!”

“Bất quá, giờ tôi thay đổi suy nghĩ, tôi...tôi muốn chung sống suốt đời vs cuộc hôn nhân này...Hehe!!!!” Cười gian.

Lâm Tịch một tay đẩy Dương Chi Ngọc ngã lên giường, tiếp diễn quá khứ, nằm đè lên thân thể cô.

“Buông ra! Buông ra!!!!!!”

“Ái chà! Cô không biết thiệt hả?! Cô càng muốn thoát, người ta càng muốn ‘ăn thịt’ cô hơn đó!!!!”

“Mộc Như Ý sẽ giết chết anh!!! Chị Chi Tuyết sẽ quăng anh từ lầu 10 xuống!!! Lam Khê sẽ treo cổ anh!!!!!! Tất cả mọi người sẽ ám sát anh!!!!!!”

Dương Chi Ngọc la hét. Cô cố gắng vẽ ra viễn cảnh thê thảm để dọa. Còn anh, thì đứng đưng.

Lâm Tịch: Tôi thừa biết cô chỉ được mỗi cái miệng.

Kể đó, anh cúi người, hôn cô thật lâu. Hôn đến khi cô có cảm giác hình như bản thân bị tẩy não, rơi vào trạng thái rỗng thì mới dừng lại.

17. Chương 17: Quyết Bắt Được Cô

Đầu óc Dương Chi Ngọc rỗng không. Muốn la cũng không cách nào la lên được. Không phải cô căm ghét gì, nhưng, cô muốn lần đầu tiên là tự nguyện.

Định nhào lên cắn anh như khi nãy, nhưng, anh thông minh đã chuẩn bị trước, né ra chỗ khác. Cấn huyệt, cô tức tối muốn cắn lại nhưng anh kịp thời nhét khăn vào miệng cô. Ngoài trừ ‘ừm, ừm...’ mấy tiếng, cô hoàn toàn không thể nói được gì.

“...ét...anh!!!!” (Ghét anh!!!!) Cô lắc đầu lia lịa, không ngừng giãy giụa. Bất chợt...tiếng điện thoại reo lên.

“Mặc kệ nó!” Lâm Tịch với lấy di động của cô, đập nát. Cô chỉ biết trợn mắt nhìn. Tự nhiên trong lòng có cảm giác mình thật vô dụng.

“Ừm...ừm...” Cô như muốn nói điều gì, nhưng anh không quan tâm. Lâm Tịch đem áo của cô thoát ra...

“ỪM!!!!!!!!” Cô cố gắng la lớn nhưng cái khăn chết tiệt cứ ngăn lại. Trí thông minh quay về, Dương Chi Ngọc bật dậy, ý đầu mình hơi cứng liền đập cái bốp vào trán anh. Dầu có hơi đau đầu nhưng thành công làm anh buồn lòng cô ra. Chỉ chờ có vậy, cô lao đi nhanh như tên.

“Dương Chi Ngọc!!!! Hôm nay tôi quyết bắt cho được cô!!!!” Lâm Tịch xoa xoa cái trán. Tức vì đồ ăn sắp vào miệng lại bỏ chạy mất tiêu.

*****Sunflower

Nhả cái khăn ra, Dương Chi Ngọc dùng hết sức của con nhà võ để giật đứt cái cà vạt. Khoác áo lạnh ,ngay sau đó, cô len lén men theo cửa sổ, định chuồn ra ngoài thì...

Một cái khăn màu trắng vô danh úp lên mũi, miệng cô. Dương Chi Ngọc bất giác thấy cơ thể mình nhẹ bổng. Lần cuối, cô thấy gương mặt anh cười gian trá. Biết là kỳ này khó thoát, nhưng cô vẫn cứng đầu cứng cổ, đẩy anh ra toan chạy đi.

Lâm Tịch không mất nhiều sức lực liền tóm được Chi Ngọc, bế cô quay về giường. Còn cô, giãy giụa được vài cái thì chìm vào cơn mê.

Lâm Tịch nhìn chăm chăm vào gương mặt của Dương Chi Ngọc, bàn tay cởi áo cô ra, thầm nghĩ:

“Lần này là lần thứ 3 tôi phải làm lại từ đầu. Cô quá ác!!!”

Áo được cởi ra, da thịt trắng nõn của cô hiện rõ mồn một. Anh bất giác thấy có một dòng máu nóng g từ tứ chi lan tràn khắp thân thể rồi thấy mũi mình ươn ướt...

Máu? Chảy máu???

Chết tiệt!!!!

...

Khổ sở lắm Lâm Tịch mới có thể ngăn dòng máu nóng khắp thân thể ồ ạt chảy ra từ mũi. Bàn tay thoát vấy cô, đem tất cả quần áo lộn xộn trên giường gạt phắt xuống sàn.

Lâm Tịch nằm lên người cô, vừa hôn vừa vuốt ve làn da của cô. Bất chợt, anh thấy mặt cô ươn ướt. Ngẩng mặt lên, thấy đôi mắt nhắm lại dưới hàng mi cong cong chảy ra một hàng nước mắt. Lâm Tịch tự nhiên có cảm giác mình ác độc quá mức!!!

Ôm lấy thân hình mềm mại của cô, Lâm Tịch phân vân không biết có nên “ăn” cô hay không? Nếu như mà không “ăn”, đợi sau khi cô tỉnh lại, nhất định sẽ đề phòng anh như là ăn trộm à xem. Nhưng, nếu “ăn” cô ấy thì lại thấy đáng thương quá!!!! Phải làm sao đây nhỉ???

Trầm tư vuốt ve cơ thể cô, Lâm Tịch chìm vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan”, thế này không được, thế kia cũng không xong. Haiz...

Đột nhiên trong đầu anh lóe lên một tia gian ác...

*****Sunflower

Sáng ngày hôm sau...

“A Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét tựa như có thể làm sập cả căn biệt thự. Lâm Tịch ngồi bật dậy, xoa xoa tai nhìn cái người đang hét âm ỉm:

“Ê!!! Mới 6h sáng, la la hét hét cái gì thế hả???”

Bực mình! Tối hôm qua phải gần tờ mờ sáng mới ngủ được. Vậy mà lại bị con nhỏ này phá rối. Biết sớm thì ngày hôm qua anh đã “ăn” cô rồi!!!

“Đồ đê tiện này!!! Anh thực sự làm bậy với tôi hả? HẢ???????” Dương Chi Ngọc nhú mày.

“Ừ đó! Thì sao???”

“Anh...anh...anh nói láo!!!” Dương Chi Ngọc cỡ nào cũng không tin.

Thực ra thì...đêm hôm qua quả thật Lâm Tịch không hề làm gì cô cả. Chẳng qua là muốn dọa cho cô sợ nên để cô “free” như vậy nằm cạnh mình mà thôi. Bất quá, cãi nhau với cô ấy rất vui!

“Tùy thôi! Tin hay không...hehehe...là do cô mà!!!” Lâm Tịch cười mờ ám. Dương Chi Ngọc nổi quạu, đem gối nhấc đầu hất xuống, đè lên như muốn hất ngộp chết. Vừa nhấc gối vừa hét:

“Anh chết đi! Anh chết đi! Anh chết đi!!!!”

Lâm Tịch bị nguyên cái gối đè đến khó thở, không có cách nào bèn giả vờ nằm yên, ngừng giãy dụa.

Dương Chi Ngọc đang hào khí bừng bừng, dồn hết sức lực đè anh. Đột nhiên thấy anh bất động như vậy bèn dậm ra lo lắng. Buông cái gối, thấy anh nằm ngay đơ, cô run rẩy:

“Nè...Không...không giỡn kiểu đó đâu nha!!! Mau...mau tỉnh đi!!!”

Anh biết. Nhưng giả bộ nằm yên.

“Huhu!!! Anh chết thật hả??? Vừa mới chiếm đoạt tôi thì lăn đùng ra chết!!! Sao mà anh khôn quá vậy?! Ít nhất cũng phải chịu trách nhiệm chứ!!!!!!” Dương Chi Ngọc gào thét. Trời ơi~ Cái số cô sao mà đáng thương quá!!!!

Lâm Tịch mém chút tự mình cắn lưỡi chết quách đi!!! ORZ..

18. Chương 18: Make-up.

Qua một buổi sáng đầy sự kiện đáng nhớ. Lâm Tịch mang tâm trạng của một kẻ bị ‘vu oan’ mà đến công ty, còn cô, mang tâm trạng của một cô gái vừa bị chiếm đoạt (cộng thêm thù hận) đến tập đoàn làm việc. Tóm lại một câu ngắn gọn mà súc tích: Đường ai nấy đi!

Đang say sưa làm việc, Dương Chi Ngọc bỗng dưng đập tay xuống bàn cái rầm. Nghĩ: Đờ chết tiết!!!! Dám giả chết để dọa mình. Sao hán ta không chết thật luôn đi!!! Gia tài đó mình sẽ thay hán quản lý!!!!

Nghĩ thế, nhưng lúc đó quả thật cô lo sốt vó cả lên. Là con nhà võ, luyện võ dăng dặc mấy năm ròng nên thân thể lẫn sức lực có chút mạnh mẽ, cô còn sợ thật sự mình đã đè chết hán!

Vào khoảng khắc ấy, cô cảm giác mình có một chút đau lòng, khóe mắt ướt át gần như sắp khóc. Rồi, khi thấy anh tỉnh lại, cô không cảm thấy bức mình mà còn vui vẻ, mém chút không tự chủ thì đi cảm tạ trời đất rồi cơ! Nhưng, lý trí vẫn kịp thời ngăn lại. Nhìn kỹ vào đi Chi Ngọc, đó là kẻ thù của mày, là kẻ đã chiếm đoạt mày, hán chết rồi thì có thể đường đường chính chính vợ vét tài sản và đi cưới chồng khác!

Nhưng nói gì đi chẳng nữa, lúc đó, quả thật cái cảm giác khác lạ ấy đã xuyên tạc luôn cả lý trí minh mẫn của cô!

*****Sunflower

Nhà của Trương Quân Hựu...

Lam Khê đang ở nhà dọn dẹp. Đùng nghĩ Quân Hựu không tốt tính tốt nét hành hạ phụ nữ có thai đau nghen, mà là vì Lam Khê cô ấy cứ khẳng khẳng muốn làm vài việc. Ngồi không một chỗ, cô thấy có gì đó kỳ kỳ.

Hơn một tháng nay, hai người họ đã kết hôn. Mặc dù...Ngay trong đám cưới, Mộc Như Ý và Dương Chi Ngọc đã không tiếc lời lẽ cảnh cáo Trương Quân Hựu, mém chút là lật bàn nhào tới đánh hán ta, thế nhưng, rất may là đám cưới ấy kết thúc trong yên bình.

Trương Quân Hựu, hán ta không có chút tình cảm với cô. Buổi sáng, 6h đã đi mất tăm mất tích, cô không thấy bóng dáng hán trong ngày cho đến khi đồng hồ đã điểm 11h tối thì hán mới xuất hiện.

Bọn họ cũng không có trò chuyện gì nhiều. Sáng, hán chỉ nói một câu:

“Tôi tôi mới về! Không cần chờ cơm!!!”

Còn cô chỉ ‘ừ!’ có lẽ.

Buổi tối, hắn cũng chỉ nói một câu:

“Tôi về rồi! Ngủ ngon!”

Cô vẫn ‘ừ!’ đơn giản.

Ngày này qua ngày khác, lịch trình lẫn những câu nói của hắn cô đều thuộc lòng. Thuộc đến nỗi đã không trông hắn đi trễ hơn 6h và về sớm hơn 11h ; Thuộc đến nỗi đã thôi không mong hắn nói nhiều hơn hai câu. Hai người họ không ai phạm vào thế giới của ai.

Cô vẫn tự hỏi: Hẳn thực lạnh lòng thế ư?

Tổ chức của một tiểu thuyết gia trở dậy mạnh mẽ, cô khẳng khái nghĩ có chuyện bế tắc nào đó xảy ra nên hẳn mới hình thành tính cách như vậy. Nhưng sự thật đã phơi bày rõ rệt, thực tế chính là phũ phàng, công việc của hần, tính nết của hần, vốn dĩ là như vậy. Hoàn toàn không có lý do lý trấu gì như cô tự nghĩ. Và sự thật đó cũng dập tắt luôn một chút hy vọng bé nhỏ của cô.

Đến giờ cô cũng không biết bản thân có thích hắn hay không?! Có thể là có...Cũng có thể là không!

Phụng mệnh chị hai, Dương Chi Ngọc mang cơm đến công ty cho Lâm Tịch. Hehe! Tất nhiên là phải ‘gặm’ bớt một phần rồi!!!

“Lâm Tịch!!!!!!!” Cô vừa đẩy cửa vừa réo lớn tiếng. Hửn ta chết dí ở cái chốn nào mà ko thèm trả lời cô vậy hả???

Ở văn phòng, Lâm Tịch anh vì không ngủ đủ giấc nên tại văn phòng đánh một giấc cho khỏe. Dương Chi Ngọc vừa đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng rất là mắc cười.

Anh đầu tóc rối như tơ vò, hai chân gác thẳng thừng lên bàn làm việc, ngả người về sau ghé ngủ khi khi. Hai tay buông thõng hai bên. Hehe! Người nào không biết còn tưởng anh vừa bị ám sát cơ đấy!!!

“Hihi...” Dương Chi Ngọc che miệng cười. Đặt hộp cơm lên bàn, vừa định ra về thì đột nhiên trong mắt lóe lên tia gian xảo...

*****Sunflower

“Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Trong phòng làm việc của anh, một tiếng hét vang dội.

“Hử?...” Bị đánh thức, Lâm Tịch cau có mở mắt. Đập vào mắt là hình ảnh cô thư ký lấy tập hồ sơ che miệng lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Trợn cái gì? Nhìn cái gì? Đâu phải là lần đầu cô thấy tôi đẹp trai chứ!!!!” Lâm Tịch lườm lườm. Hứ! Đối vs sắc đẹp của mình, Lâm Tịch tuyệt đối tự tin!!!

“Sếp..sếp...anh...anh...” Thư ký ko nói nổi một chữ.

“Sao?”

“Đa! Hay sắp tư soi gương đi! Em đi ra ngoài trước!!!”

Cô thư ký ấy khôn khéo lánh nạn trước. Nhất định phải đi tránh bão thôi!!!

“Hừ!” Lâm Tịch hừ lạnh. Với tay lấy cái gương...

“Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét lại vang lên. Lần này là của Lâm Tích. Nguyên nhân ư??? Mời xem lại 30' trước:

>>>>>>>>>>>>

Dương Chi Ngọc lén lén rút trong túi xách cái hộp trang điểm nho nhỏ của mình. Hehe!!! Trước tiên là môi.

Cô nghịch ngợm lấy cái son của mình vẽ lên miệng anh nguyên cái miệng rộng toát tới tận mang tai, cái miệng đỏ choét nhìn kinh dị phát khiếp.

Sau là mắt. Mắt bị cô đánh một đồng mascara đen thùi lù. Hai bên má bị đánh một lớp phấn dày cộm, y như mới bị oánh ghen xong í! Đã thế chóp mũi còn bị tô đỏ ửng. Hic! Nhìn như là...một con quỷ!!!

Hehe cười, Dương Chi Ngọc thu dọn chiến trường, nhanh chóng chuồn đi!

Lâm Tịch khổ sở lau lớp phấn trên mặt. Chắc chắn là con quỷ nhỏ Dương Chi Ngọc làm ra rồi!!

Đôi mắt sâu sắc của anh nheo lại...

19. Chương 19: Lễ Tình Nhân Âm Ảnh

Hahaha!!!

Dương Chi Ngọc như bị chạm phải dây thần kinh cười, cười hoài, cười mãi, cười đến mức ko muốn dừng lại.

Nhưng sự thật là rất mắc cười mà!!! Chỉ cần nhìn thấy gương mặt “kinh điển” của Lâm Tịch thì cô phải cười thôi!!! Hehehe...Cho anh dám chọc ghẹo tôi!!!

“Chi Ngọc! Em mà còn cười nữa thì mấy con ruồi sẽ tìm được ‘nhà ở’ đó!!!” Một giọng nói vang lên. Là chị hai!

Nghe thấy câu nói đó, cô im re. Thật là...Cười mà cũng cần! Mất hứng dễ sợ!!!

“Sao rồi? Đi đưa cơm thế nào rồi hả???” Chi Tuyết nói mà có phần cười nhạo.

“Sao là sao chứ!!! Bình thường thôi!” Chi Ngọc muộn phiền nhún vai.

BỐP!!!

Chị hai vả cái bốp vào vai cô, mắng:

“Em đúng là ngu si!!! Mãi mãi không thể tăng nổi chỉ số IQ bé nhỏ của mình!!!”

“?????”

Sao tự nhiên chị ch.ửi em vậy???

“Haiz...Chị biểu em đi đưa cơm tức là muốn em đi chơi với chồng mình. Hôm nay là ngày gì em không biết à?!!!!...Là ngày Lễ tình nhân! Là-Lễ-tình-nhân!!!!!!!”

“Thế có gì đặc sắc hả chị?” Cô ngớ ngẩn hỏi. Lễ tình nhân thì dính lú gì đến cô cơ chứ???

Dương Chi Tuyết nghi ngờ chắc cô không sống nổi đến mùa trăng năm nay quá!!! Hic!!!

“Cái đồ...ngu ngốc!!! Mau đi chơi với Lâm Tịch xem!!!!”

“Hả???”

Đúng lúc đó, cửa bị đẩy ra, xuất hiện một bóng người cao lớn. Hehe! Chắc là tới tìm cô vì cái vụ ‘make-up’ quá tay chứ gì!!!! Hihi...

Dương Chi Ngọc che miệng cố nén cười dưới ánh mắt giận dữ của chị hai!!!

“Chi Ngọc!”

Người nào đó kêu tên cô!

“A!!! May quá! Lâm Tịch!!! Em tới đúng lúc lắm!!! Hôm nay là lễ Tình nhân, hai đứa tranh thủ đi chơi đâu đó đi nha!!!” Dương Chi Tuyết cứ như là bà mối, lượn tới lượn lui rủ rê.

Lâm Tịch & Chi Ngọc: Haiz...Ai thèm đi chơi với cô (anh) ta chứ?!!!

“Hề hề!!! Thỉnh thoảng đi chơi cũng tốt mà nhĩ??? Thôi! Chị ko phiền hai đứa nữa đâu!!! CHI NGỌC!!!! NHỚ PHẢI ĐI NGHE CHƯA???”

Trước khi rời đi, chị cô còn hét lớn làm cô xám cả mặt. Chị à!!! Đừng để em ngay ngày Tình nhân thì bị đột tử chứ!!!

“Đi chứ?!” Lâm Tịch hất hàm hỏi. Cô lườm:

“Chị tôi đã gào lên như vậy...Chúng ta dám ko đi, chị ấy sẽ vật cổ chúng ta mà hầm lẩu đấy!!!”

Lâm Tịch: Hai chị em nhà này...KHIẾP!

*****Sunflower

Vốn dĩ định lái xe đi hai ba vòng gì đó chơi cho đỡ chán, nào ngờ, bánh xe...đâu rồi???

Hai người nhìn nhau há miệng, xe xịn mà lại ko có bánh xe á?!!!

Trên kính có một mảnh giấy, dòng chữ nắn nót với một nội dung đủ để người ta phải...đập đầu...tự~ xử!!!

“Hai đứa!!! Đi chơi lễ Tình nhân thì phải đi bộ nó ms romantic nha!!! Đi xe ko có vui!!! Nếu muốn theo kiểu...Hàn Quốc thì...đi xe đạp á!!! Có gì sáng mai qua nhà mẹ lấy bánh xe lại nha!!!!!! Hihi...^^”

Lâm Tịch & Chi Ngọc~ Đồng loạt...xử!

Lâm Tịch: Huhu!!! Anh sai rồi!!! Tại sao anh lại đi cưới con nhỏ này chứ?!! Cưới rồi để bản thân bị hành hạ đến mức này...

...

“Giờ sao đây???” Cô mặt mũi buồn xo.

“Thì đi bộ chứ sao! Sáng mai, cô là người đi qua nhà mẹ lấy bánh xe về!!! Hừ!” Lâm Tịch cau mày.

“Gi??? Tại...tại sao lại là tôi??? Tôi là con gái, ‘chân yếu tay mềm’ chứ bộ!!!”

“Cô có mà ‘chân sắt tay đồng’ thì có!!!”

“Anh!!!!!!!!” Cô tức đến mức giậm chân đùng đùng.

Lễ Tình nhân sắp sửa diễn ra...

20. Chương 20: Sweet Memories

Lễ Tình nhân, trên phố đa số đều là những cặp tình nhân tay trong tay ầm ắp trao đổi những lời đường mật. Riêng cô và anh là cặp đôi quái dị nhất.

Hai người vốn dĩ là oan gia, tại sao tự nhiên phải đi chơi chứ?!

T__T

“Chúng ta đi đâu bây giờ???”

“Không biết!”

Sau đoạn đối thoại ngắn gọn, hai người họ chìm đắm trong yên lặng. Thực ra, chỉ là thỉnh thoảng họ ms đi cùng nhau thôi. Khi đi cùng, nếu ko cãi nhau thì chính là điệp khúc cào-cấu-cấn của cô dành cho anh. Nhưng mà lúc này thì ko thể, vì họ đang ở trên đường, ngày hôm nay lại là lễ Tình nhân, đánh nhau là làm mất mặt họ đấy!!!

“Đi công viên chơi!” Cô nói. Thực ra cũng muốn trải nghiệm thử cảm giác đi chơi với một người đàn ông.

“Ừ!”

Anh dù cảm thấy có chút trẻ con nhưng vẫn vô cùng rộng lượng, ko hề chấp vặt mà chiều ý cô.

*****Sunflower

Công viên...

“Ồi!!! Sao mà nhiều người quá vậy hả???” Cô trợn mắt. Dẫu biết lễ Tình nhân nhưng mà có cần đầy người thế ko hả???

“Vậy thì có thể tìm chỗ nào đó để ngồi nghỉ!” Anh sáng suốt đưa ra cao kiến.

Các băng ghế khác đều đầy ắp các cặp tình nhân, vì ko muốn phá hoại ko khí lứa đôi, cô và anh ngồi yên dưới một gốc cây to. Xung quanh cái cây này ko được sáng sủa, chắc bọn họ sợ muỗi nên ko ngồi ở đây.

“Cơm hồi trưa là cô làm hả???” Anh bất chợt hỏi. Thực ra ban đầu anh cũng rất sợ, sợ ko biết cô có bỏ...thuốc chuột hay không?

“Không phải! Là chị tôi làm! Mà...tôi cũng ăn được một nửa rồi!” Cô êm ái nói. Có chút ngại khi nói ra câu này, đã ko nấu ăn thì thôi mà còn ăn luôn phần của người ta, chưa hết, còn vẽ bữa bãi lên mặt anh ta nữa. Cô thấy có lỗi, ngồi xích xích lại gần anh, giọng nhỏ nhẹ:

“Xin lỗi nha!!!”

Lâm Tịch nổi da gà. Hic! Hình như từ trước tới giờ cô ấy chưa từng nói vs giọng điệu ngọt ngào như thế này á?!! Cô ta ko bị...chạm dây chứ???

Lâm Tịch chưa quen với sự thay đổi này cho lắm, anh đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn ánh đèn và những âm thanh vui nhộn phía đằng xa.

“Nè! Tôi xin lỗi rồi mà!!!” Cô kéo kéo góc áo của anh. Anh ko phải ko thêm để ý, mà là ko biết nói gì bây giờ.

“Ê!!!!!!! XIN LỖI RỒI CHỨ BỘ!!!!!!!” Cô bực mình gào lên, ra tay quá mạnh kéo luôn anh té ngã. Lâm Tịch ko kịp phòng bị ngã nhào lên người Dương Chi Ngọc, tư thế cực kỳ...mở~ ám!

“TT____TT” Dương Chi Ngọc mặt nhăn nhó, đau khổ hết biết. Anh hỏi:

“Cô bị sao thế???”

“Trật chân rồi anh hai của tôi!!!” Cô meo máo. Hôm nay tại sao lại mang giày cao gót cơ chứ?!!

Lâm Tịch: >_____

Vì ko có xe, cô lại ko thể tự đi nên anh bắt buộc phải cõng cô về nhà. Hừ!

Lâm Tịch nhăn nhó: Tại sao cô ta lại nặng đến thế chứ?!

“Có nặng ko hả???” Dương Chi Ngọc ý tứ hỏi. Cô tay kia cầm đôi giày, tay còn lại thì quàng qua cổ anh. Mọi người đi trên đường mặc nhiên ko lấy làm lạ vì đây là lễ Tình nhân mà!!! Chưa kể đến có một vài cô bé học sinh 17, 18 tuổi mơ màng nhìn họ với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Không...không nặng!” Vì mặt mũi, vì lòng tự trọng của chính mình, Lâm Tịch hiển nhiên ko đời nào tự nhận mình sắp chết vì cõng một con heo rồi!!!

“Hihi! Tôi biết là giảm cân có hiệu quả mà!!!!” Cô toe toét cười. Anh mở hời nhể nhại trả lời qua loa cho có lệ.

Lâm Tịch: Bất hạnh khi phải nói vs cô, cô là heo đấy!!!!

“Này! Lần sau đừng có hơi tí là kéo tay kéo chân nghe chưa!!!!” Lâm Tịch nhắc nhở.

Nhớ hồi nãy, lúc té sấp lên người cô, cả hai đã...đờ mất 5s. Chóp mũi của cô và anh “thân ái” chạm nhau. Hai đôi môi chỉ nhỉnh chút nữa là...kiss luôn!!!

Từ cự ly đó, anh có thể nhìn thấy đôi mắt đen trong veo của cô. Hàng mi rung rung với những cái chớp chớp mắt rất đáng yêu. Làn da thì mịn mịn, mềm mềm, môi hồng phấn mấp máy như muốn nói mà nói không nổi làm cô càng dễ thương hơn....!!!

Thở hồng hộc, anh lê từng bước về nhà!!! Chẹp!!! Lẽ Tình nhân cái quái gì cơ chứ?! Còn bày đặt ngọt ngào, có mà khủng khiếp ấy!!!!

Chỉ còn nhỉnh một tí nữa là sắp về nhà, bỗng dưng ở đâu xuất hiện ra một người chặn đường. Bị dọa hết hồn, Lâm Tịch quên mất trên lưng mình vẫn còn “một gánh nặng”, buông tay ra, thẳng lưng, thế là cô té xuống đất!!!

“Á!!!!!!!”

“Ngọc?!!!” Anh xám mắt, vội vàng đỡ cô lên. Dương Chi Ngọc hét toáng:

“ANH BỊ ĐIÊN HẢ??? TÍNH CHO TÔI TREO CỘT SỐNG LUÔN CHẮC???”

“Anh!!!!!!!” Người chặn đường anh chính là Nhã Vi.

“Lại là con nhỏ giựt chồng người khác này!!! Mày rảnh lắm hả? Có rảnh thì về nhà hay đi tích chút đức đi. Biết đâu còn có thằng man rợ nào đó cần mày!!! Đừng có hơi tí là đi dụ dỗ chồng người khác!!!” Cô gào lên. Cũng may đoạn đường này vắng vẻ, nếu không đời này kiếp này Lâm Tịch anh chỉ có nước mà đào đường hầm để đi thôi!!! Mặt mũi đâu mà nhìn thiên hạ nữa chứ?!

“CÔ!!! SAO CÔ DÁM NÓI TÔI THỂ HẢ???” Nhã Vi tức tối muốn lao vào cào nát mặt Chi Ngọc. Còn cô, dấu cho chân bị trật, lưng thì đau buốt nhưng miệng vẫn khỏe vô cùng. Câu nói đó của Nhã Vi như dòng điện 220V kích thích cô, bản lĩnh sát thương đạt đến mức V.I.P!!!

“Hahaha!!! Không phải hả? Về nhà mơ đi cưng! Đây là ông xã nhà chị, nếu cưng muốn có được hả? ...Hi hi...Chờ cho tới 100 năm sau cũng không có đâu nha!!! Cô nhìn lại cô xem, thân hình thì ốm nhom như cây tre miếu i!!! Đã vậy còn thấp hơn tôi cả một cái đầu. Hừ!!! Muốn đấu hả? Đừng có bệnh nữa!!!”

“Tôi...”

“Còn nữa, cô phải tự hỏi tại sao cô lại không có người yêu? Muốn biết?! À!!! Khi nãy mới đi qua khúc đường bên kia tôi có thấy một cái gương, nếu cần thiết cứ nhìn xuống đấy mà soi, nó phản ánh còn ‘xịn’ hơn mấy cái kiếng ở nhà cô đó!!! Chồng tôi rất có mắt nhìn người, có thể cưới một cô vợ hiền thực như tôi! Chưa hết lại có thể quán xuyến việc nhà!!! Bản thân cô làm được ư?”

“Cô...”

“Cô muốn ăn bầm ư??? Tưởng bở! Cho cô biết, tôi chính là thiên tài học võ, chấp 10 người như cô tôi cũng không sợ. Bạn tôi là thiên tài kiếm đạo và Judo, còn người kia chính là thiên tài cãi lộn. Bộ tam của tôi mà không ‘xử’ nổi cô á?!!! Cảnh cáo cho cô biết, nếu cô còn dám bèn mảng đến gần chồng tôi trong phạm vi 5m thì tôi xử đẹp cô....!!!!”

Nói ột đồng, cô khập khiễng kéo Lâm Tịch đang đứng hình đi mất dạng.

Chap sau nè:

”...Ánh đèn ngủ mờ mờ hắt lên giường. Dương Chi Ngọc chịu đựng cơn đau ở lưng và bả vai đến nhức nhối. Trời ơi~ Cứ như vậy làm sao cô tồn tại qua khỏi đêm nay đây?!

Nằm dưới đất, Lâm Tịch thấy vậy thì đứng lên, đi lại gần, nói:

“Đau hả???”

Gật đầu.

“Cởi áo ra!!!!”

WHAT???? Dương Chi Ngọc tí nữa thì ói ra máu!!! Cởi...cởi áo á?!!!

21. Chương 21: Ăn Thịt

Bịch!!!

“UI DA!!!!!!!”

Tiếng đóng cửa vừa chấm dứt, cô ngồi bệch xuống sàn, xoa xoa cái chân đỏ lừ. Lưng và bả vai vẫn còn ê ẩm vì cú tiếp đất ban nãy. Tất cả đều tại tên Lâm Tịch!!!

“Hề hề...Sorry nhé! Tại cô ta hù tôi làm tôi giật mình nên tôi mới...” Lâm Tịch xoa xoa đầu, giọng ăn năn hối lỗi. Cô hét:

“ANH CÓ PHẢI ĐÀN ÔNG KHÔNG HẢ??? NHÁT NHƯ THỎ ĐẾ!!!!!!”

“Tôi...”

“Cho anh biết, nếu ban nãy tôi không kịp ra tay, có lẽ bây giờ anh đã ở ‘hang ổ’ của con hồ ly cái đó rồi!!!”

Hang...hang ổ??? Hồ...hồ ly cái???

“Không biết sao mà mấy con nhỏ lúc trước mê anh. Tôi thực nghi ngờ anh là G-A-Y đó!!!! Mà không sao, nếu anh là gay, tôi sẽ giới thiệu Ken cho anh đó!!! Anh ta có vẻ rất M-Ế-N anh!!!!”

Gay??? Mến???

Bị hoài nghi về giới tính, nếu là những tên khác thì có lẽ đã sùng sộ mắng mỏ, thế nhưng...anh thì cứ nghech mặt ra đấy!!!

Sống với Chi Ngọc bấy lâu, anh cũng nôm na hiểu được bản lĩnh của mình với Chi Ngọc. Anh mà đấu với cô chỉ có hai từ thôi nhé: Thua chắc!

Thế nên, vì không muốn lãng phí hơi sức vào mấy việc dư thừa này, anh khoác áo đi tắm.

Lâm Tịch: Tôi mặc xác cô, miễn sao bản thân tôi biết tôi không phải là ok rồi!!!

*****Sunflower

Tối.

Ánh đèn ngủ mờ mờ hắt lên giường. Dương Chi Ngọc chịu đựng cơn đau ở lưng và bả vai đến nhức nhối. Trời ơi~ Cứ như vậy làm sao cô tồn tại qua khỏi đêm nay đây?!

Nằm dưới đất, Lâm Tịch thấy vậy thì đứng lên, đi lại gần, nói:

“Đau hả???”

Gật đầu.

“Cởi áo ra!!!!”

WHAT???? Dương Chi Ngọc tí nữa thì ói ra máu!!! Cởi...cởi áo á?!!!

“Anh...anh có bệnh sao? Tự nhiên kêu tôi...”

“Nếu cô thích nửa đời còn lại nằm sấp mà ngủ thì cứ ở đó mà mắc cỡ đi nhé!!!”

Không ép buộc, không gào, không hét, anh ung dung nói.

“Ê!!!! Nếu tôi cởi áo, anh sẽ chỉ xoa thuốc thôi nha!!! Không được làm bậy!!!” Dương Chi Ngọc đề cao cảnh giác. Với hạng người cáo già đội lốt ‘bé cừu’ như anh, tuyệt đối rất nguy hiểm á!!!

“Yên tâm! Thứ như cô tôi nuốt không trôi. Cuộc đời tôi sợ nhất chính là chết ghen!!!”

“LÂM TỊCH~!!!!!!!!!!!!!!”

Cô chậm chậm cởi áo ra, tấm lưng trắng trẻo nà lại bị một chỗ bầm tím làm hủy mỹ quan. Thật đáng tiếc! Trên cái vai tròn nhỏ của cô cũng bị sưng lên. Anh bắt giác hít một hơi thật sâu, cảm thấy không khí căng đầy phổi mới dừng lại. Nhìn thấy da thịt cô bị như vậy, anh đột ngột có cảm giác giống như thứ mà mình yêu quý nhất bị hỏng vậy. Giận có! Buồn có! Tiếc cũng có!!! Nói chung là rất nhiều cảm xúc không nói nên lời!!!

“Ê! Anh mau xoa đi, để tôi còn ngủ nữa!!! Tôi buồn ngủ quá à!!!” Cô nói. Một tay lấy chăn che trước ngực, một tay dụi dụi mắt như đứa trẻ ngây thơ nũng nịu đòi ngủ. Anh vén mái tóc cô qua một bên, nhẹ nhàng vừa xoa vừa nói:

“Nếu đau thì phải kêu lên nghe chưa!!!!”

“Ừ!... ỒI ỒI!!!! Nhẹ tay!!! Nhẹ tay tí thôi!!!!” Lời vừa chấm hết thì y như rằng cô hét lên oai oái. Buồn cười hơn là anh không giận mà còn thực sự giảm nhẹ động tác giống như đang vuốt ve cánh hoa Giấy, chỉ sợ mạnh tay sẽ làm cánh hoa rụng mất.

“Cho cô biết! Cô có phúc lắm mới được dùng cái thuốc này đây!!! Đây là thuốc gia truyền của bà nội tôi. Lúc nhỏ, trừ lúc tôi bị thương đến tê người, bầm tím mình mẩy thì mới được sử dụng thôi. Còn cô may mắn mới được xài đây...!!! Cứ yên tâm, sau khi xoa lên rồi, ngủ một giấc, sáng ngày hôm sau lập tức khỏi!!!”

Lâm Tịch không ngừng quảng cáo. Phần là để chứng minh cho cô thấy cô may mắn thế nào, phần là muốn làm cho cô nhất thời phân tâm mà quên đau!

“Chep! Nghe anh nói giống như rất công hiệu nhỉ???”

“Chứ còn gì nữa!!!”

“Ừ!!! VẬY SAO ANH KHÔNG TỰ MÌNH NGÃ LẤY ĐI!!!! TỰ NGÃ RỒI TỰ XOA THUỐC ẤY!!! RẤT MUỐN CHẾT LUÔN À!!!!” Cô hét tướng lên. Có trời mới biết cái thuốc ấy ban đầu xoa vào hơi lạnh lạnh, sau thì nóng dần rồi rất như đang lột da cô vậy!!!

“Hơ hơ...Thế mà bảo mình là thiên tài học võ! Chỉ hơi rất chút xíu mà làm thấy ghê!!! Mà...cô học võ để làm gì thế?! Con gái con đứa, học võ làm gì để rồi dữ như cạp mẹ í!”

“Hứ! Học võ để tự bảo vệ mình. Học võ để thay thiên hạ trừng phạt mấy tên đào hoa!!!” Cô vừa nói vừa dứ dứ nắm đấm vào không khí.

*****Sunflower

“Đào hoa cũng không phải là cái tội mà!!!” Anh nói giống như muốn khai thông tư tưởng của cô vậy.

“Ừ! Đào hoa đâu phải là cái tội...ĐÀO HOA LÀ CÁI NGHIỆT MÀ!!!!!!” Câu sau cô hét lớn. Anh toát cả mồ hôi.

“Haizz...Cô có vẻ rất ghét đàn ông thì phải?!”

“Không phải là ‘có vẻ’ mà chính là như vậy!!! Chị hai tôi tại lũ bắt cá hai, ba tay mà ra nông nổi thê thảm như vậy. Tóm lại, nếu như tôi là ông trời, tôi sẽ đánh chết lũ đàn ông khốn kiếp ấy!!!!”

“Haizz...Cô còn nam tính hơn cả đàn ông nữa đấy, Chi Ngọc!”

Dương Chi Ngọc: Z.Z///

...

Hai người nói chuyện một hồi thì cũng xong. Cô vẫn giữ nguyên tư thế ôm chăn che trước ngực đó, quay sang anh, nói:

“Anh mau ra ngoài đi!!!!”

“Gi? Cô muốn ăn cháo đá bát hả??? Tôi giúp cô, bây h cô muốn tống cổ tôi ra ngoài, một mình chiếm hữu cái giường này ư???” Anh nổi điên.

“Gì chứ?! Tôi mà xấu xa thế à?! Tôi kêu anh đi ra ngoài là để cho tôi thay áo. Nghe chưa?! RA!!!!!!!!” Cô nhú mày.

“Hừm!!! Có thấy thì đã sao? Làm như cô đẹp lắm không bằng!!! Mắc ói muốn chết!!!” Anh vẫn ko có ý định rời đi, khoanh tay, hất mặt.

“Muốn ói thì ói đi!!! Ói xong thì tự mà dọn lấy á!!!!” Cô lườm. Người gì mà thấy ghét!!!!

“Cô!!!!” Anh lao vào, không thèm để ý mà có ý muốn giật cái chăn đang cố thủ trước ngực cô ra.

“Ê!!!!!!!! Anh bị điên hả?????? Đồ điên này!!!!!!!! BUÔNG RA!!!!!!!!!!!!”

Cô la lớn. Bàn tay siết chặt lấy tấm chăn trước ngực giống như buông ra thì cô sẽ chết không bằng.

“Đây là nhà tôi, giường này là của tôi, chăn trên giường cũng của tôi luôn!!!! Cô mau buông ra!!!!!!!!” Anh ỷ có thể mạnh, đè ép cô vào thành giường. Ngồi lên chân cô, lồng ngực cường tráng áp sát cơ thể cô.

“Đồ mất dây này!!! Anh có điên thì cắn chó cắn mèo gì đi, đừng có kiếm cớ gây sự nhé!!!!” Cô tức muốn chết. Anh một tay giữ chặt một tay của cô, tay kia giữ lấy gáy cô, đặt một nụ hôn lên cái cổ da dẻ mềm mại.

“Á~!!!” Cô thì cảm thấy mình giống như bị ma cà rồng ngoạm ột cái, rùng rợn mà la lên...

Không khí đang mập mờ thì...

CẠCH

~Tiếng cửa mở vang lên!!

22. Chương 22: Bà Chị Ác Quỷ

“Em họ thân mến của chị!!!!!!...Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Lâm Uyển Tiệp trừng mắt nhìn hai người trước mặt mình. Họ...họ...đang làm cái trò gì...vậy?

“Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nổi tiếp chính là âm thanh la hét thất thanh của Dương Chi Ngọc. Cô xấu hổ vùi mặt vào giữ hai đầu gối, không dám ngẩng đầu lên. Hic! Chắc cả đời này cô cũng không dám ngẩng mặt lên nữa đâu!!!!!!

“Ô~ Phiền hai đứa hả??? I’m sorry. Hơ hơ!!! Không sao!!! Hồi nãy tôi bị hoa mắt, trí nhớ vốn không tốt lắm. Tôi không thấy gì hết á!!!!” Uyển Tiệp, cô ấy vừa cười toe toét vừa đi ra ngoài. Tất nhiên là ko quên đóng cửa rồi!!!

Thử nghĩ mà xem, nếu như bạn bất ngờ đẩy cửa vào, thấy trên giường có một cảnh tượng rất chi là...

Nam thì ngồi đè lên chân nữ, một tay giữ trước ngực người nữ, chưa hết, còn hôn người ta nữa thì sẽ nghĩ cái gì???

Hơ! Người bình thường đã suy nghĩ không lành mạnh rồi, huống gì bà chị họ này đầu óc còn tăm tối lắm cơ!!!

...

Vốn định tạo một sự bất ngờ cho “em họ yêu quý” Lâm Tịch, thế mà Lâm Uyển Tiệp lại hóa ra thành tự mình bất ngờ! Haizz...

Lâm Uyển Tiệp theo gia đình di cư hồi năm 12 tuổi, bây h mới về nước. Haizz...Để tìm nhà thằng em này quả là không dễ dàng đâu nhé!!! Lại còn nghe nói nó cưới vợ nữa. Lúc đó, Lâm Uyển Tiệp đã nghĩ: Thằng ranh Lâm Tịch ác ôn với dòng họ này. Đám cưới wan trọng như vậy mà không thèm mời mình, nó còn nghĩ tình nghĩa gì nữa không?! Kỳ này về phải quây tung nhà nó mới được...!!!

>>>>>>>>>>>>>>

Một buổi chiều với ánh hoàng hôn rực rỡ, một góc vườn với tán cây bàng rộng lớn, hai thân hình nho nhỏ đang đứng đối diện nhau, cái bóng ngã về trước song song với nhau...Khung cảnh siêu tình cảm!

“Tịch! Chị sắp phải di cư sang Úc rồi! Em có nhớ chị không? Sau này lớn lên, em có còn nhận ra chị hay không???” Lâm Uyển Tiệp từ nhỏ tính cách đã kiên cường, lại còn rất quan tâm đến mặt mũi. Nước mắt lưng tròng nhưng một giọt cũng không trào ra.

“Ù!”

“Á!!!!”

“Ôi dào! Em họ thân yêu của chị!!! Sao mà em kích động vậy hả? Bộ nhớ chị lắm sao?!” Lâm Uyên Tiệp biết rõ còn cổ giả nai. Ánh mắt màu nâu chớp chớp như thiếu nữ 18.

Lâm Tịch thực muốn đập đầu xuống sàn chết quách cho xong!!!

“Ko thích nói linh tinh. Vào ngay chủ đề chính: Chị tới làm gì?”

“Haizz...Người làm ăn là vậy đó! Có biết cái gì là romantic đâu!!! Nàng nào mà ‘có phúc’ thế ko biết. Cười ai ko cười lại cười ngay khúc gỗ trơ trơ này!!!” Rõ ràng đã nói là ko lan man, vào chủ đề chính nhưng Lâm Uyên Tiệp vẫn thích chống đối.

“Chị dám nói tôi là khúc gỗ trơ trơ hả?????”

“Ồ! Khúc gỗ biết thét ra lửa. Kinh dị quá!!!!” Uyên Tiệp vờ sợ hãi. Gì chứ chọc giận Lâm Tịch, ngoài cô ra thì còn ai bì được nữa chứ!!!

“Chị! Chị!!! Chị điên mất rồi!!!!!!!!” Lâm Tịch quá ức chế ko biết làm gì hơn ngoại trừ việc trừng mắt dọa nạt.

“Hihi! Mà...cô vợ của em đâu? Cho chị xem hình hài thế nào?! Chẹp!!! Chắc phải xinh xắn lắm cơ!!!”

“Tôi hỏi chị, chị-đến-làm-gì???? Phá hoại ‘chuyện tốt’ của tôi là sao hả???”

“Hic! Chị xin lỗi em rồi mà!!! Người ta đâu biết vợ chồng hai người đang...chứ! Còn nữa, lần này chị đến đây là để ở nhờ nhà em vài hôm!!! Ok?”

Lâm Uyên Tiệp tỉnh như sáo. Lâm Tịch thì như sét đánh ngang tai, vỗ cái bốp; lên bàn, hét:

“CÁI GÌ??? CHỊ NÓI LẠI XEM??? Ở NHỜ?!!! VÀI HÔM?!!!!”

“Ừm. Hihi. Em yên tâm nha! Chị sẽ ko phá hoại nữa đâu!!!” Cô chớp mắt ngây thơ. Vừa khi đó, Dương Chi Ngọc từ trên lầu bước xuống. Ổn như vậy, ngủ gì cho nổi chứ!!!

“Tôi có nên mang ơn chị không hả???”

“Ô~ Cô em gái nhỏ nhắn, xinh xắn này là vợ em á?! Em tên gì đấy?1 Chị là Lâm Uyên Tiệp, chị họ kính yêu của Lâm Tịch!!!” Cô ấy tự giác giới thiệu. Lâm Tịch nghe 4 chữ: ‘Chị họ kính yêu’ thì nổi hết cả da gà.

“Em...em là Dương Chi Ngọc!” Cô âm thầm quan sát người chị họ này. Cô ấy còn cao hơn cả cô! Ước chừng cũng gần bằng Lâm Tịch rồi cơ! Dáng người đầy đặn, mặt mũi quyến rũ, cử chỉ thì hấp dẫn, tóc ngắn đầy cá tính. WOA!!! Đúng chất kiểu người mà Chi Ngọc hâm mộ. Thực ra thì chị Chi Tuyết ngoại hình ko được cá tính chút nào! Haizzz...Ngược lại còn rất thực nữ!

“Dương Chi Ngọc! Tên vừa hay, người cũng rất đẹp!!! Hihi!!!”

Lâm Tịch: Hai người coi tôi là bóng đèn sao??????

...

*****Sunflower

“Tôi là chủ nhà! Tôi nói ko là ko! Hai người đừng xin xỏ vô ích!!! Nếu cần thiết, chị Tiệp, tôi cho tiền ra ngoài thuê khách sạn ở!!!”

Lâm Tịch kiên quyết cự tuyệt việc Uyên Tiệp ở lại nhà mình một tuần.

“Nè!!! Sao anh keo kiệt thế hả? Dù gì chị Uyên Tiệp cũng là chị anh mà!!! Anh là người vô phép vô tắc!!!” Dương Chi Ngọc cầu gắt.

“Tôi keo kiệt????? Cô muốn cái nhà náo loạn lên thì cứ rước bà chị này vào nhà nhé?!” Lâm Tịch nhướn mắt. Lâm Uyên Tiệp thấy tình thế ko xong, liền xuất chiêu ‘nước mắt cá sấu’:

“Huhu!!! Lâm Tịch!!! Chị biết năm đó em còn ghét chị lắm!!! Nhưng lúc đó chị vẫn còn nhỏ, nói chuyện chưa suy nghĩ chín chắn. Hơn nữa, bộ chị đi di cư, em ko buồn ư??? Bây h, nhiều năm gặp lại, chỉ là ở nhờ một tuần em cũng ko cho!!! Em có cần ác thế ko hả??? Huhu...Chị một thân một mình đi thuê phòng ở ngoài, lỡ gặp bọn lưu manh thì sao chứ?!!! Oaoaoa!!!!”

Lâm Uyển Tiệp càng diễn càng nhập tâm, nhập tâm đến mức sống động như thật. Nước mắt thi nhau tuôn rơi, hình ảnh đầy cảm động. Ai ai cũng có thể cảm thấy trái tim như rung lên, ngoại trừ anh!

Lâm Tịch: Bà chị ác quỷ à!!! Lừa ai thì lừa! Chiêu này của chị tôi rất rành rồi!! Buồn á?! Tôi thiếu điều mở tiệc lớn nữa là khác!! Chị mà gặp lưu manh?! Ôi dào!!! Bọn lưu manh ấy chắc hôm nay ra đường ko coi ngày rồi!!!

Thế nhưng, Dương Chi Ngọc lại bị Uyển Tiệp che mờ mắt. Cô thấy chị Uyển Tiệp rất đáng thương!!!!

23. Chương 23: Nhà Có Khách

Nhìn thấy cảnh tượng Lâm Uyển Tiệp bị tên đầu heo này áp bức kinh người như vậy, máu giang hồ trong Chi Ngọc cuộn cuộn dâng cao.

“Ê!!!!!!!! Tên ích kỷ kia!!!!!!!! Anh có trái tim bằng thép ư?! Chị Tiệp đã như vậy rồi!!! Anh mau đồng ý cho cô ấy ở lại đi!!!!”

“Nếu tôi ko đồng ý thì sao hả???” Anh ầm ỨC. Nhà này dù sao cũng là của anh mà!!!

“Thì tôi sẽ đập cho anh một trận chứ sao!!!!!!” Cô nghiêng răng.

Lâm Uyển Tiệp: Yeah~!!! Chết nhé Tịch em!!! Cuối cùng cũng có người kế nghiệp chị dạy dỗ em rồi nè!!! Hihi...

“CÔ!!!! Đây là nhà tôi hay nhà cô thế hả???”

“Nhà~ của~ chung!!!!!!!!”

Lâm Uyển Tiệp thấy mình yên lặng, cứ trơ trơ nhìn họ như vậy thì có phần...không phải đạo, nên:

“Huhuhu!!! Ngọc à! Chồng em ko muốn thì thôi!!!! Chị cứ ra thuê phòng cho xong!!! Hic!” Lâm Uyển Tiệp rơm rớm nước mắt.

“Không được!!!! Chị yếu đuối như vậy, ra ngoài lỡ gặp chuyện gì thì sao chứ!!!” Dương Chi Ngọc ko ngần ngại mà phủ quyết.

Lâm Tịch: Yếu...yếu đuối á?!!! Làm ơn, sức bà chị ấy đủ vật chết một con cạp mẹ đấy!!! Tôi ms là người yếu đuối đây này!!!!!!!!

“Thôi!!!!!! Ok!!!!!!!! Chị Tiệp, chị chỉ được ở 1tuần thôi nha!!!!!! Còn nữa, ko được phá hoại ‘chuyện tốt’ của bọn tôi!!!!!!!!!!!!!!”

Lâm Tịch vừa dứt lời, chiếc giẻ lau vô danh bay thẳng vào mặt, kế đó là tiếng rống inh ỏi:

“Ê!!!!!!!!!! Cái gì mà ‘chuyện tốt của bọn tôi’ chứ?! Đồ biến thái!!!!!!!!!!”

*****Sunflower

Lâm Tịch ko tài nào tập trung công việc được!!!

Haizzz...Bà chị Lâm Uyển Tiệp ấy tất nhiên ko tốt bụng đến mức khơi khơi tìm đến anh rồi!!! Nhất định chị ta lại âm mưu điều gì đó!!! Hừ!

Chị ta mà dám kiểm chuyện, cho dù Dương Chi Ngọc có xuất thủ thì anh vẫn sẽ đuổi chị ấy đi thôi!!!

Lâm Tịch cố gắng an ủi bản thân để tập trung vào công việc hơn:

“Ko sao! Ko sao hết!!! Chẳng qua là thêm một người, thêm một đôi đũa, một cái chén thôi!!! Có gì to tát chứ!!!”

Haizzz...

...

Ở nhà, Dương Chi Ngọc và Lâm Uyển Tiệp cùng nhau vào bếp. Họ vừa nấu ăn vừa nói cười rôm rả. Tất nhiên, chủ đề bàn tán ko ai khác ngoài...Lâm Tịch!

“Hahaha!!! Hóa ra hồi còn nhỏ Lâm Tịch đáng yêu thế á?!!” Dương Chi Ngọc mang tạp dề màu hồng, cười tươi tắn.

“Ừ! Có lần, nó leo cây trộm táo, bị chủ nhà tóm được nên đánh liều từ trên cây phi thân xuống. Kết quả, hehe...Nằm viện hai tháng!” Lâm Uyển Tiệp cười trên đau khổ của người khác.

“Nằm viện hai tháng là còn may chán!!! Từ trên cây nhào xuống, chưa chần Diêm Vương là hên đấy!!!”

“Ừ! Còn lúc kiểm tra, nó chuyên môn ko học bài, lúc nhỏ lại xấu hoắc chứ chẳng điển trai như giờ đâu! Thế nên, mấy bạn nữ ngồi gần đó chẳng ai thích nói chuyện với nó. Lúc cần hỏi bài thì...bất hạnh lắm!!!”

“Học dở! Xấu trai! Lại còn ko được bình thường!!!”

“Chi Ngọc!!! Dù xấu xa gì thì đó cũng là chồng em!!!”

“Hahahaha!!! Please, chồng em ko có tệ hại như vậy. Chỉ là giả thôi!!!” Chi Ngọc xua xua tay. Dù Uyển Tiệp mới đến, thế nhưng, Chi Ngọc đã xem chị Tiệp như chị ruột, tâm tình một mạch.

Mộc Như Ý chăm chỉ thiết kế cho khách ruột của mình. Bất thành linh...

“Sue!!!!!!”

“Kevin???” Cô bất ngờ. Ừ giờ! Thằng chả tới đây làm cái gì?!!

“Sue! Tối nay đi ăn tối với anh nha!!!” Kevin toàn tâm toàn ý yêu Sue. Anh thích cái nét mạnh mẽ bao bọc trong vẻ đẹp thùy mị. Anh còn thích cả cái tính thật thà mà đáng yêu của cô nữa!!!

“I’m sorry! Tối nay tôi lại phải thâm đêm để hoàn thành bản thiết kế. Vs lại, tôi ko thích ăn tối!!!!”

“Chẳng lẽ em cứ giữ khoảng cách với anh như thế mãi sao??? Anh có gì kém cỏi chứ?!!” Kevin vừa giận vừa buồn.

“Anh ko kém cỏi. Chẳng qua tôi thấy chúng ta ko thích hợp, cứ làm bạn như thế thì hay hơn nhiều!!!” Nói rồi, cô có ý muốn về tiếp. Thế nhưng, Kevin nắm chặt tay cô lại, nói ra tiếng lòng. Dù sống dù chết, dù bị từ chối thảm hại, anh vẫn phải nói:

“Sue! Anh yêu em!!!”

CẠCH!!!!!!

“Ồi!!!! Trời ơi!!!!!! Sao mà hai người ăn ko chờ tôi thế?!!!!!!” Lâm Tịch gất lên. Vừa ms bước vào nhà, nghe mùi thức ăn thơm nức mũi, Lâm Tịch cảm thấy bụng mình đói cồn cào.

Còn nghĩ sẽ chén được một bữa no căng, ai ngờ, ngẩng đầu lên thì thấy một nửa thức ăn đã bị hai ‘nàng’ cộp chén sạch.

“TẠI SAO BỌN TÔI PHẢI CHỜ???” Hai người họ đồng thanh nói lại.

Lâm Tịch: Chắc mình chết sớm mất!!!!

“Bởi vì đây là nhà tôi!!!!!! Cô đó, Chi Ngọc, cô làm vợ mà thế à?! Chồng mình về ko hầu hạ tử tế thì thôi, ít nhất cũng phải hôn chào tôi chứ!!! Ai cho phép cô ung dung thế hả???” Lâm Tịch tức tối sỉ vả. Dương Chi Ngọc nổi khùng chộp nguyên cái ly coca bên cạnh hất thẳng nước ngọt vào mặt Lâm Tịch:

“Này thì hầu hạ! Này thì hôn chào nhé!!!! Đi tự tử đi!!!!!!”

“Ô~!!!!!!” Lâm Uyển Tiệp lấy đó làm vui.

“Cô! Cô dám hất nước vào mặt tôi hả???” Thấy mình bị mất sĩ diện trước mặt Uyển Tiệp, Lâm Tịch rất tức giận. Nhất thời không suy nghĩ, anh không chần chừ cầm lấy cái bánh bông lan gần đó...úp thẳng lên mặt cô!!!

Uyển Tiệp: OÁI!!!!

“Hừ! Hừ! Hừ!!!” Dương Chi Ngọc híp mắt sát lại, trong ánh mắt hằn lên tia căm thù. Hôm nay, cô nhất định, GIẾT CHẾT TÊN KHỐN KIẾP NÀY!!!!!!!

*****Sunflower

Dương Chi Ngọc nổi quạu xách chổi, gậy gộc ra, cô bực mình dùng cán chổi đập ngay chân anh một phát.

“Tên chết tiệt! Ai cho anh đem bánh tôi làm hai giờ úp lên mặt tôi hả??? Hà??? Cái bánh đó vốn dĩ còn định để cho anh nếm thử, giờ thì hết rồi, nhịn đi nhé!!!!!!!”

Nói xong, dùng cái thứ nước đen đen sệt sệt mà cô và Uyển Tiệp vừa mới lau nhà...đổ cái ào lên bộ vest của Lâm Tịch!!!!

Uyển Tiệp: Tịch em, em thê thảm rồi!!!!

24. Chương 24: Điều Mờ Ám

Tối. Hai người họ ở cùng phòng nhưng ko ai thèm nói chuyện với anh. Dương Chi Ngọc trong nhà tắm suy nghĩ triền miên:

“Tên đầu heo! Bà đây còn nghĩ tha i. Nhưng đây là do mi tự chuốc khổ vào thân đó nha!!!”

Cô hừ hừ mấy tiếng. Vừa mới bước ra, cô thấy anh đứng ở ban công nói chuyện điện thoại, cô tò mò lại gần...

“Chuyện đó tôi đã hoàn thành rồi!!! Tháng sau sẽ hoàn thành triệt để..!!!”

Hoàn thành triệt để?!

“...Phải! Chẳng qua là lợi dụng chút ít thôi. Ko sao hết!!! Hơn nữa, lợi ích từ việc sáp nhập này rất lớn. Chỉ cần vốn vẹn công ty này thì chúng ta có thể lấn sang nước ngoài một cách khả quan hơn!!!!”

Lợi dụng??? Sáp nhập? Lấn sang nước ngoài???

“Được! Nhất định tháng sau sẽ kết thúc. Trò chơi nào cũng có hồi kết thôi!!!!”

Anh từ từ ngắt điện thoại. Trong ánh mắt có chút gì đó áy náy. Thực ra anh cũng ko muốn như vậy đâu...

“Ê!!! Suy nghĩ gì đấy?” Cô bất thành linh đứng sau lưng khều khều anh.

“Ui!!!” Anh bất ngờ quay lại và chột dạ khi nhìn thấy cô. Còn cô thì không kịp né nên nguyên cái mặt đập thẳng vào lồng ngực anh. Lâm Tịch thấy cảnh này thì bắt đầu giở trò lưu manh!!!

Tay anh vòng qua eo cô, ôm thật chặt. Rồi bất ngờ đặt một nụ hôn nhẹ lên má trái của cô.

“Ê!!! Anh làm gì mà...”

Cô chưa nói hết, ngón tay thô ráp của anh đã đặt lên cánh môi cô, anh ngả người về trước một chút, nói nhỏ vào tai cô:

“Suyt!!! Im lặng nào!!!”

Như bị dính thần chú, ko thể nào kháng cự, cô ngoan ngoãn im lặng.

Anh hôn lên tai cô, rồi chậm rãi hạ xuống má, xuống cổ...

...

Bên ban công bên kia, có người đứng cười. Người đó ko ai khác chính là Uyển Tiệp.

*****Sunflower

BỘP!!!!

Một tiếng động từ phòng làm việc của Chi Ngọc vang lên. Mộc Như Ý mặt mũi đen sì sì, nghiêng răng ko ngớt, một chữ cũng ko nói nhưng cô dễ dàng đoán được là Kevin lại giở trò gì nữa rồi!!!

“Sao nữa đây? Vé máy bay đại hạ giá hay sao mà bà đi một mạch đến đây thế???” Cô ghẹo.

“Đừng có giỡn nữa. Bà mà còn giỡn, tôi ám sát bà!!!”

“Xi! Giỡn tí chết ai chứ!!!” Cô thè lưỡi trêu.

“Có người nói yêu tôi...” Như Ý lẩm bẩm. Cô ko màng tới, băng quơ đáp:

“Ồ! Ai mà bệnh nặng thế?”

“Còn nói muốn cưới tôi!” Mộc Như Ý ko màng tới câu nói châm chọc của Chi Ngọc.

“Chậc! Trái Đất lại thêm một tên điên trốn trại!!!”

“Còn nói sẽ yêu thương, chăm sóc tôi cả đời!!!”

“Rồi! Gia môn bất hạnh! Bất hạnh!!!” Cô lắc đầu lia lịa.

“Ê!!!!!!!!!!!! DƯƠNG CHI NGỌC!!!!!!!!!!!! BÀ CHƯA THẤY TÔI ĐIÊN NÊN MUỐN NÉM THỦ CẢM GIÁC À?!!!!” Mộc Như Ý suýt chút là thủ tiêu con bạn này!!!

“Hề hề!!! Có phải là Kevin ko nhĩ???...Chậc! Nét mặt như thế thì chắc đúng rồi!!! Còn chờ gì nữa, trăm người mới có một, mau mau đáp ứng đi bà!!!!”

“Tại sao?”

“Nào bà bị teo lại rồi á?! Người mù cũng biết hấn ta thương bà đến mức nào mà! Vì bà, hấn đã hy sinh nhiều rồi!!! Cho biết nhé, nếu ko nhanh chóng nắm bắt, đến lúc nhận ra thì hấn có mà đã wedding rồi á!!!” Cô tinh nghịch nháy mắt.

“Wed...Wedding???”

“Ừm!”

“HẮN TA DẤM?!!!!!!!!” Mộc Như Ý nghiêng răng. Cô nheo mắt:

“ Á à!!! Còn nói là ko thg người ta kia!!! Tin nổi ko ta?!!!”

“Bà...bà...Hứ! Tôi đi về Pháp đây!!!” Mộc Như Ý hai má ửng hồng. Nghĩ lại thấy mình cũng có chút...kích động.

“Rồi! Chẳng nào có tiệc cưới thì nhớ mời tôi nghe chưa?!”

“Đồ con bạn vô duyên!” Như Ý lẩm bẩm nhưng ko khống chế được mà nhoẻn miệng cười ngọt.

Ở một quán cafe nhỏ bé, hai người nam ngồi đối diện nhau, vẻ mặt ai nấy đều rất nghiêm túc.

“Chuyện chúng ta bàn bạc...có thể xong sớm hơn một chút hay ko?!” Một người đàn ông đeo cặp kính cận nhìn rất trí thức nói với Lâm Tịch. Nhìn thoáng qua, nét mặt anh ta sẽ ko có chút biểu cảm gì, nhưng sâu trong ánh mắt lại có cái gì đó đang sợ sệt. Đáng tiếc, Lâm Tịch bận bịu suy nghĩ nên ko chăm chú nhìn lắm.

“Cái này...Hơi khó đấy! Công ty ấy ko ít thì nhiều cũng có tiếng tăm. Nhân viên thiết kế chủ đạo cũng không phải tay mơ, hơn nữa...” Cậu sau anh ngập ngừng. Đôi mắt hướng ra cửa, có chút áy náy.

“Lâm Tịch anh ko phải người chỉ có cái danh hão. Tôi ko tin là anh làm ko được!” Người kia vẫn mạnh miệng. Lâm Tịch nhất thời cùng đường.

“Có những chuyện...rất khó nói!”

“Khó nói đến mức nào vậy?!!! Khó nói bằng tâm huyết cả đời của người mẹ quá cố của anh hả???”

“Tóm lại...Một tháng, chính là một-tháng! Ko hơn, ko kém!!! Cuộc trò chuyện này...kết thúc tại đây!!!”

Lâm Tịch dù có chút bối rối khi bị người này nhắc đến mẹ mình nhưng anh vẫn giữ vững lập trường. Một là một, hai là hai, ko kỳ kèo thêm bớt!!!

“Lâm Tịch...”

Người đó gọi, nhưng anh giả điếc, ko quay đầu lại mà đi thẳng.

*****Sunflower

“Ai!!!!!!!! Chán quá!!!!!!!!” Trong phòng làm việc của mình, Dương Chi Ngọc vươn vai ngáp một cái thực sảng khoái. Kế đó, cô cúi người, ở học tử chót của bàn làm việc rút ra hộp sô cô la mà mình mua vào dịp lễ Tình nhân trước đó, nhớ tới mấy chuyện xảy ra trong ngày hôm ấy, cô ko nhịn được mà cười hì hì.

“Hi hi...Vừa ăn sô cô la, vừa đọc tiểu thuyết, lại vừa ngắm cảnh là tuyệt vời nhất!!!” Hiếm khi có thời gian mà rảnh vậy, một khắc đều đáng giá ngàn vàng, cô phải trân trọng!!!

Tiếc là trời ko chiều lòng người. Mới đọc được xong cái tóm tắt của quyển sách thì...

BUM!!!!!!!!

Một tiếng động mạnh vang lên, cái cửa bị đá bật tung ra như phim cổ trang kiếm hiệp, Mộc Như Ý lao vào hét lớn:

“BÀ CÒN NGỒI ĐÂY MÀ HƯỞNG THỤ??? Con Lam Khê nằm viện rồi kìa!!!!”

“HẢ?????????”

Cô hoảng loạn, quyển sách lẫn miếng sô cô la rơi luôn xuống đất.

“Hả cái gì mà hả??? Mau đi đến đó!!!!” Như Ý ko đợi cô phản ứng liền lôi cô đi mất!!!

25. Chương 25: Bi Kịch Cũng Là Hải Kịch Của Cuộc Đời

Dương Chi Ngọc và Mộc Như Ý chạy ào tới bệnh viện. Hai người trước kia đều là vận động viên đứng top của trường, tuy việc chạy này ko mấy khó khăn gian khổ nhưng cũng tiêu hao ko ít sức lực.

“Tôi...tôi rồi!!!” Dương Chi Ngọc vừa ôm ngực thở vừa thều thào mấy tiếng.

...

Lúc tìm được phòng bệnh của Lam Khê, thì các cô đã thấy Lam Khê nằm im lìm trên giường bệnh.

“Bác sĩ!!!! Bạn tôi có sao không vậy??? Nó có thai, cái thai giờ thế nào???”

“Xin lỗi. Chúng tôi ko giữ được cái thai của cô ấy. Xuất huyết quá nhiều khiến cơ thể cô ấy suy nhược trầm trọng, còn tùy xem tình trạng tiếp theo của cô ấy nữa!!!” Vị bác sĩ lắc đầu, tàn nhẫn thốt ra những lời như điểm huyết hai cô. Hồi lâu, Dương Chi Ngọc mới rống lên:

“CÒN CHỒNG CÔ TA????? HẮN TA CHẾT Ở ĐÂU?????????”

“Chúng tôi ko gặp. Người đưa cô ấy vào đây là một người hàng xóm. Hình như rất thân với cô ấy!!”

“Thằng khốn nạn ấy! ĐI! Mộc Như Ý, tôi với bà lập tức sang nhà hấn phóng hỏa!!!!!!” Dương Chi Ngọc giận quá mất khôn, thốt ra những lời mà một thực nữ ko nên nói.

“Các cô đừng ngang ngược quá như vậy!” Một giọng nói trầm lạnh mà sắc bén vọng tới.

“Là mi! Tên khốn kiếp này cuối cùng cũng vác mặt tới!!! Đồ máu lạnh, anh có biết là Lam Khê đã mất đi đứa con rồi ko hả??? Hả??? Còn ở đó vác cái mặt lạnh như tiền ấy làm gì?! Trái tim anh bằng thép ko gỉ à?! Anh ko có tim à?!!! Giờ phút này còn có thái độ như vậy ư???” Dương Chi Ngọc mắng Trương Quân Hựu xối xả.

“Mất đứa nhỏ rồi à?!” Nghe như là câu hỏi, nhưng mặt anh ta, một chút của một chút cũng ko có gì gọi là đau buồn, gọi là bất ngờ. Điều này làm cho cô và Như Ý rất bất ngờ. Ko muốn người khác hiểu, Như Ý dùng tiếng Pháp nói với cô:

“Hắn ta bị vô cảm ư?!”

*****Sunflower

Trong phòng bệnh, Lam Khê đầu óc choáng váng, cô ko lập tức ngồi dậy mà mở mắt nhìn trần nhà, theo phản xạ mà tự hỏi: Đây...là đâu?

Nhìn ống truyền trên tay mình, cô cũng biết mình đang ở chỗ nào rồi! Có phải...khi này cô vừa bị té hay không???

Rồi, bất chợt trong đầu cô lóe lên một tia sáng, vậy còn đứa nhỏ thì sao???

”Lam Khê!!!!!!!!” Nổi liền tiếng tru tréo đó là hai bóng người lao vào phòng bệnh. Đó là hai người bạn của cô, Lam Khê thều thào hỏi:

”Quân...Quân Hựu đâu???”

”Bà đừng có nhắc đến hắn nữa!!! Hạng đàn ông như hắn, bà mới không thêm!!!” Mộc Như Ý tức đến phát điên. Thế nhưng, Lam Khê vẫn lặp lại câu hỏi:

”Quân Hựu đâu???”

”Tôi đây!” Một giọng nói rét buốt vang lên. Trong mắt Lam Khê có chút gì đó vui vẻ, rạng rỡ. Cũng may là hắn còn tới!!!

”Đứa nhỏ mất rồi!” Hắn nói. Cô và Như Ý đều há hốc mồm. Chẳng phải câu nói lãnh đạm này nên để bác sĩ hay y tá nói sao??? Tại sao hắn ta lại nhẫn tâm vậy chứ???

”Cái...cái gì??? Đứa nhỏ...mất rồi???” Lam Khê mặt lúc xanh lúc trắng, môi trắng bệch của cô ấy run rẩy ko ngừng. Chi Ngọc ko kiềm được chạy ào tới tát cho tên khốn ấy một bạt tai vang dội:

”Anh là người ko có lương tâm!!!!!!!”

”Ngọc!!!!!!!” Như Ý hét toáng lên. Thế nhưng, anh ta ko chút phản ứng, kể cả việc đưa tay lên xoa mặt cũng ko thêm, nói vs Lam Khê:

”Em còn muốn tiếp tục hôn nhân hay ly hôn? Em cứ thoải mái quyết định!!!”

Lam Khê nhìn trần nhà, ánh mắt cô ảm đạm và lạnh lẽo. Đúng! Cô từng mong mỗi hắn ta nói nhiều hơn hai câu với cô, đáng tiếc, ngày hôm nay khi nghe hắn nói hơn hai câu cũ rích kia, lại là những câu mà cô ko muốn nghe!!!

Lam Khê: Hừ! Thế thì sao??? Mình ko có thương hắn!!! Mình rất ghét hắn!!! Mình ko thích người đàn ông nào toàn mặc đồ đen như đi đưa tang, mình ko thích người đàn ông lúc nào gương mặt cũng lạnh ngắt, mình ko thích người đàn ông lúc nào cũng đi sớm về khuya, mình ko thích...

Cô ấy ko ngừng an ủi bản thân, thay vì khóc, cô lại cười, cười vô cùng rạng rỡ!!!

”Ly hôn! Tôi chọn ly hôn!!!” Cô chậm rãi nói.

Hì hi!!! Cuối cùng cô cũng ko cần vùi mình trong nấm mồ hôn nhân rồi!!! Haha...Lại trở về với Lam Khê ngày trước, hôn vía hay ngấn ngơ trước mấy mỹ nam Hàn quốc, hay suy nghĩ vấn vợ rồi lấy đó làm chuyên đề cho tiểu thuyết!!!

Càng nghĩ, cô càng thấy mắt mình càng lúc càng mờ, như bị phủ lấy một tầng nước vậy.

”Được!”

Dứt lời, Trương Quân Hựu xoay người đi, kết thúc một cuộc hôn nhân ngắn ngủi.

Dương Chi Ngọc uể oải lê tấm thân mỗi ngày về nhà. Vừa mở cửa, cố gắng dùng chút sức...mèo còn lại mà nằm thẳng cẳng trên sofa, cô như muốn chết dí trên ghế, ko muốn đứng dậy nữa!!!

ORZ...Còn tưởng hôm nay được tận hưởng một ngày tươi mát, nào ngờ...Hic! Mà cũng hay thật, cái tên máu lạnh Trương Quân Hựu ấy ra tay cũng tuyệt tình hết biết. Trong hôm nay thôi mà hai người họ đã ký đơn ly hôn rồi...!!! Còn Lam Khê, nó cứ như bị đười ươi nhập vào í, cười miết!

>>>>>>>>>>>>>>>>>>

“Bà muốn đi Hàn quốc thiệt á?!!!” Dương Chi Ngọc nhìn cô bạn thân của mình đang hào hứng chuẩn bị hành lí.

Là một điều là, con nhỏ Lâm Khê vốn keo kiệt bẩm sinh nay lại ‘hy sinh’ bỏ tiền bay sang Hàn. Haizz...!!! Hay là do đả kích lớn quá nên nó khùng luôn rồi nhĩ???

“Ừ!!! Bà cứ chờ đó mà xem, rồi tôi sẽ được ngắm mũ nam miễn phí nè!!!”

Dương Chi Ngọc: O__o

“Sao bà ko chịu đi Pháp?! Đi qua đó chơi vs con Như Ý xem sao?!”

“Bà điên chứ tôi đâu có khùng!!! Đi qua đó khác gì nạp mang cho chần chứ?!!! Hứ!”

Lam Khê cười toe. Nụ cười thoát nhìn rất rạng rỡ, ngay cả mí mắt cũng híp chặt, thể nhưng Lam Khê càng che giấu càng làm cho người khác chú ý vào nỗi đau của mình hơn thôi!

“Ừ!!!!...Bà...đi Hàn đi! Quên luôn tên âm binh ấy cho tôi! Sau này gặp hắn ở đầu ngõ thì phải rượt đánh hắn tới cuối ngõ đấy nhé!!!!”

“Ù!”

Lam Khê băng quơ trả lời, đôi mắt màu nâu dôi ra cửa sổ, giống như cả thế gian như đang dừng lại, chỉ còn mỗi cô ấy trầm ngâm chìm trong suy nghĩ.

“Về rồi sao ko tắm rửa mà nằm bẹp ra đó thế hả???”

Lâm Tịch ko biết từ khi nào đến gần, chớp ngay cái remote bật ti vi. Dương Chi Ngọc thấy vậy liền giật lại, hét:

“Ai cho anh xem???? Tôi chưa xem mà anh xem rồi hả????”

“Này!!! Cô có biết là cô ngang như cua hay không hả??? Trả cho tôi! Muốn xem? Tại sao nãy giờ ko mở lên xem???” Anh trừng mắt nạt nộ.

“Ê!!! Tình hình gì đây??? Anh dám giành đồ với tôi á?!!”

“Thì sao?” Anh kênh mắt. Cô tối mắt:

“Đồ khó ưa!!!”

Cô định cướp lại cái remote thì anh nghiêng người về sau, kết quả là cô..cũng nghiêng theo và...té nhào!!!!

*****Sunflower

“Oái!!!” Cô hét lên thảm thiết. Thế nhưng, cái gì đến thì cũng phải đến thôi, hai người té nhào trong tư thế, cô thì nằm sấp lên người anh, hai người ‘thân ái’ môi chạm môi.

“Ừm?!!!!” Cả hai đều sửng sốt trước cảnh tượng này.

“Lâm Tịch!!! Sao mà hôm nay em...” Lâm Uyên Tiệp lần thứ hai chứng kiến cảnh tượng mờ ám này. Ko tỏ vẻ ngại ngùng, cô xua tay cười he he:

“Này! Hai đứa có nhất thiết thế ko??? Chi đây còn chưa lấy chồng nha!!!”

Dương Chi Ngọc: Làm ơn có ai giết bà đây luôn đi!!!!

Đứng bật dậy, việc đầu tiên cô làm ko phải là đỡ chồng mình dậy mà là sáp lại gần Uyên Tiệp để giải thích:

“Chị à!!! Ko phải như chị nghĩ! Là hấn, hấn cướp remote của em đó!!!” Cô uất ức vừa giậm chân vừa gào như nàng dâu nhỏ đang bị bắt chẹt.

“Ồ!! Thế à?!!!!” Lâm Uyên Tiệp hỏi bằng cái giọng: Tôi hiểu mà!!! Vợ chồng các người làm gì tôi đều hiểu!!!

“Con nhỏ kia!!! Cô tính ‘bán nước’ à?!! Chính cô là người hại tôi ngã lăn quay ra đất, bây h còn nói vs giọng điệu đó?!” Lâm Tịch ko biết từ khi nào đã vác nguyên cái mặt hình sự mà mấy anh cảnh sát hay dùng để tra khảo tội phạm, hằm hằm tiến lại gần Chi Ngọc.

“Hứ! Chị Tiệp!!! Chị thấy đó, hấn ta bắt nạt em!!!!”

“Khiếp!!! Cô có mà thành quỷ, ai dám bắt nạt cô chứ! Hả?! Cô vợ nhỏ đáng yêu của tôi!!!!”

“Huhuhu...Chị thấy chưa?!!!!” Dương Chi Ngọc nước mắt lưng tròng, bộ mặt vô tội vạ ngẩng lên nhìn anh và Uyên Tiệp bằng ánh mắt tha thiết.

“Haizz...” Cả hai người, Uyên Tiệp và Lâm Tịch đều thở dài bi đát.

26. Chương 26: Du Lịch Bồi Dưỡng Tình Cảm

“E hèm!!!” Dương Chi Tuyết miết mài hăng giọng nhưng mà đứa em ngốc nghếch của mình giống như yêu hộp cơm ấy, suốt buổi cô hăng giọng cũng hơn chục lần mà nó cứ cầm đầu cầm cổ ăn miết!!!

“Này!!!!” Chi Tuyết nhin ko được, huých khuỷa tay cô. Vì hành động đó mà Dương Chi Ngọc mém chút đưa cơm vào...mũi!

“Chị!!! Hiếm hoi lắm ms nghỉ giữa trưa thế này, chị muốn em khỏi ăn nữa hay sao???” Cô cau mày. Tiếp tục cúi xuống, ko chút thực nữ mà...ngoạm đùi gà!

“Đừng ăn nữa!!! Nghe nói cái coi!!!!” Dương Chi Ngọc khều khều cô em.

“Thì chị nói đi, em nghe chứ bộ. Vừa ăn vừa nghe, em có điếc đâu!!!!”

“Haizzz...Em có biết hôm qua mẹ nói gì với chị không?”

Dương Chi Ngọc:

“Chị không nói sao em biết!!!”

“Mẹ nói, em và Lâm Tịch lấy nhau lâu thế mà tại sao còn...chưa có con?!!!!”

Dương Chi Ngọc đẹp mắt sặc thịt gà!!!

“Ăn cho từ từ thôi!!! Chết đói mấy năm rồi hả???” Chi Tuyết gắt lên.

“Chị à!!! Về nói lại vs mẹ, em và hấn ta, sang năm lập tức ly hôn!”

“Hả???? KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!!!” Chi Tuyết phản ứng mạnh mẽ.

Dương Chi Ngọc sặc lần 2!

“Chị! Sặc cơm thì sống ko thọ đâu!!! Sẽ bị nghẹn đó!!!”

“ORZ...Hai đứa này, chị đưa hai đứa cái này! Hehe...Cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm nha!!!!” Nói xong, nhét thứ ấy vào tay cô em, Chi Tuyết lượn đi mất dạng.

Cô lằm bằm đọc dòng chữ:

“Vé đôi ột chuyến du lịch 5 ngày 5 đêm tại Vịnh Fundy”

“Là ở đâu vậy ta?! Chưa nghe đến bao h!!!” Cô ngu ngơ gãi gãi đầu.

*****Sunflower

Đem cái này về hỏi Lâm Tịch, anh tức đến méo mặt:

“Cô ko biết hả???? Sao mà ngu thế!!!!... Đây, nghe cho kỹ vào. Vịnh Fundy nằm trên đường bờ biển Đại Tây Dương của Canada. Mực nước khi hạ khi dâng, chênh lệch nhau khá lớn. Chưa hết, còn có núi Hopewell bao bọc xung quanh, cảnh sắc hoang sơ và trong lành đã thu hút rất, rất nhiều lượt khách du lịch đến nơi này!!!! Đã hiểu chưa????” Anh tuôn một lèo.

“Ồ!!!!!!!!!!!!” Cô trở mắt. Hihi!!! Tên này xem ra cũng rất hữu dụng, khi cần có thể sử dụng như...bách khoa toàn thư!!!!

“Nhưng, nó có đẹp bằng Nha Trang vs Hạ Long không???” Cô tiếp tục ngây ngô. Lâm Tịch chán nản:

“Cái đó là việc mà cô cảm nhận, tôi ko quan tâm! Mà, ai đưa cô cái vé này vậy???”

“Chị hai!”

“Cô...tính rủ ai đi cùng???” Anh hỏi. Không biết vì sao trong lòng có chút mong chờ.

“Haizz...Ko biết nữa! Lam Khê vs Như Ý đều đi cả rồi!!! A~Hay...Anh đi cùng tôi nhé?!!!!” Mắt cô phát sáng (Rồi chị sẽ nhanh chóng hối hận!)

“..E hèm!!! Là cô rủ tôi đó nha!!! Ok!!! Đi thì đi!!!” Lâm Tịch đúng là tên đáng ghét, rõ ràng được lợi mà còn phách lối, kiêu căng.

Vậy là, hai vợ chồng Lâm Tịch và Chi Ngọc đã khăn gói đi sang Canada chiêm ngưỡng vịnh Fundy. Chẹp! Thực ra theo như Chi Tuyết thì chính là bồi dưỡng tình cảm. Tiếc là, họ lại gặp một người, chính xác hơn là...

Một con kỳ đà cản mũi!!!!!! Hehe.

“Ken??? Cậu làm gì ở đây???” Dương Chi Ngọc ngây ngất nhìn người quen mà không quan tâm tới tên chồng đứng cạnh mình đầu xèo xèo bốc khói như núi lửa.

“Hi hi!!! Tới ngắm cảnh!!! Chị Sam! Chị cũng thích ngắm vịnh Fundy nữa à?!!” Ken cười toe. Hai người ko ai bảo ai đều lơ là Lâm Tịch.

“Hắn là ai????” Lâm Tịch ôm chặt Dương Chi Ngọc ko một kẽ hở. Mặt thì nhăn lại như...quỷ sứ!!! >_____

“Ồ!!! Đây là bạn tôi! Anh ta là Ken!!!” Dương Chi Ngọc nói mà quên bồng kể giới tính của Ken cho anh nghe!!!

“Bạn á?!!! Sao hai người thân thế?”

“Ô hô!!! Một ngày trời xanh gió mát nào đó tôi sẽ kể cho anh nghe chúng tôi gặp nhau thế nào!!!” Cô xua tay, định tiếp tục nói chuyện vs Ken thì bị anh kéo lại, anh nói nhỏ:

“Tôi biết là ngày nào rồi! Là cái ngày mà tôi chết chứ gì!!! ĐỂ HAI NGƯỜI ĐƯỢC CHUNG SỐNG HẠNH PHÚC CHỨ GÌ?!!!!!!”

Chát!!!

Cô ko tiếc gì mà vả cái bốp lên gương mặt đẹp trai của anh, mắng:

“Anh có bệnh thì đi khám đi, đừng có giấu nữa!!! Đồ điên này...Cái gì mà chung sống hạnh phúc hả??? Đây là ‘chị em’ vs tôi nhé!!!!!!”

“Chị...em?”

“Còn gì nữa!!! Anh ms là người chung sống hạnh phúc với Ken í!!!”

Lâm Tịch cứng họng.

*****Sunflower

Tạm biệt Ken, cô và Lâm Tịch ‘tay trong tay’ đến khách sạn gần nhất, lựa phòng đơn có cửa sổ hướng ra vịnh để ngắm cho thuận tiện. Cô đương nhiên là rất thích rồi!!!

“WOA!!!! Hihi...Vừa đi ko tốn tiền lại còn được ở khách sạn xịn như thế!!! Thích quá!!!” Cô reo hò.

“La lồi cái gì! Công việc thì bẽ bộn, nhà còn có cộp mẹ Lâm Uyển Tiệp nữa!!! Chỉ có mỗi cô ms ung dung thế này thôi á!!!”

“Hừ!!! Làm người phải biết hưởng thụ chứ!!!” Cô nằm giang tay giang chân trên giường, lăn qua lăn lại mấy vòng rồi cuộn mình chết dí trong chăn ấm.

“Hừ!!! Tôi ko rảnh!...Nếu ko phải cô năn nỉ tôi đi thì tôi đã làm việc chăm chỉ rồi!!! Haizz...Cô đó, lười biếng!”

“Ăn nói cho cẩn thận, kéo anh chết khi ko rõ ngày tháng năm đấy nhé!!!” Cô lừ mắt cảnh cáo. Lâm Tịch cũng ko dại gì mà chọc vào thú dữ nên ôm đồ vào phòng tắm.

Cô ung dung xem phim, ms xem được một nửa thì có tiếng tin nhắn đến vang lên. Là máy của Lâm Tịch, cô liếc liếc cửa phòng tắm rồi cười tinh ranh, nhào đến chớp lấy di động của anh...

27. Chương 27: Chuyện Tin Nhắn

Dương Chi Ngọc chớp lấy cái điện thoại, hớn ha hớn hở mở ra. Tin nhắn đến từ một số lạ, số này ko được lưu trong điện thoại của anh.

“Chẹp!!! Cầu trời cho phát hiện cái nhược điểm ác ôn gì đó của anh!!! Hehe!!!”

Cô cười gian xảo, ôm điện thoại của anh, chui vào chăn, trốn kín mít trong đó mà đọc. Đọc vậy nó mới có không khí chứ!!!

Tin nhắn ghi thế này: “Honey iu dau cua e. E miss a mun chet!!! Nho loi hen nha, toi nay 8h30’ o Blue!!! KISS you!!!!”

Honey yêu dấu á?!!!!!! Mẹ kiếp!!! Con ranh nào lớn gan dám giết chồng bà vậy hả??? Có tin bà đem 1 tấn bom dội thẳng vào nhà nó hay không???

Miss??? Miss cái đầu heo của nó!!! Không! Phải nói là miss cái con heo mới đúng!!! Lại còn hẹn hò nữa chứ?! Mấy người xem Dương Chi Ngọc này lên bàn thờ ngồi rồi à?!!!!!! Khốn kiếp hơn là cái chỗ Blue đó ko biết là khách sạn, bar, nhà nghỉ hay gì gì nữa. Hic!!!! Ko nói rõ cô sao mà đi oánh ghen chứ!!!!

Cô ko thèm nhắn lại, âm thầm...lặng lẽ...chờ tới 8h30’...ĐỂ TRẢ THÙ RỬA HẬN!!!!!!!!!!

*****Sunflower

“Ông xã!!! Em đói bụng!!! Anh dẫn em đi ăn đi!!!!” Cô trưng bày ra bộ mặt ướm át (Khiếp!) nũng nịu, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn Lâm Tịch. Để bà ăn no xong thì sẽ tiến hết đôi gian phu dâm phụ chúng mày xuống cửu tuyền!!!!

“Hử??? Anh tái mặt, đặt một tay lên trán cô. “Không sốt!!! Sao mà cô lạ thế?!!! Đói quá hóa hâm à?!!!!”

“Hic!!! Đói bụng!!! Em đói bụng!!!” Cô ko quan tâm, tiếp tục dây dưa. Lâm Tịch thoáng cái buông xuống bức tường phòng vệ, ôm Dương Chi Ngọc vào lòng, nói nhỏ bên tai:

“Từ từ nào!!! Chút nữa anh chở em đi ăn!!!”

Dương Chi Ngọc: Con heo ngu ngốc nhà anh mau mau buông tay ra khỏi cái thân thể ngọc ngà của tôi!!!!!!

“Nhớ nha?!!!!” Cô chớp mắt hai cái, cười tươi. Hừ!!!!

*****Sunflower

Rồi...Cái giờ mà cô trông mong mòn mỏi cũng đến.

“Em tự mình về khách sạn nha! Anh có việc đi đến đây một chút!!!” Lâm Tịch nói, gọi taxi giúp cô sau đó dặn dò tỉ mỉ rồi đi.

Nếu cô mà nghe lời anh...Hơ hơ!!! Đừng có giỡn chơi nữa!!! Hứ!

Nhanh chóng nhảy xuống xe, cô tay ko tắc sắt, chạy bộ đuổi muốn hụt hơi đuổi theo anh. Thế nhưng, giữa đường cô chịu hết nổi, phóng lên taxi đuổi theo.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy tin nhắn ấy cô lại rất giận, giận đến mức muốn lập tức lôi đầu con nhỏ ấy ra mà đánh để kiếp này nó khỏi có cơ hội giật chồng người ta nữa!!!

Chiếc xe chạy rất lâu, hình như đã đi xa trung tâm thành phố lắm rồi!!! Cô bất giác thấy bất an. Anh đi đâu mà xa vậy???

Cảm giác bất an trong lòng càng lớn hơn khi taxi dừng lại tại khách sạn Blue!

Trả tiền taxi, cô len lén theo chân anh vào trong, tay siết chặt. Trong lòng khó chịu và nóng như bị lửa đốt. Ngẩng mặt lên, nhìn thấy bóng anh gần khuất, cô hoảng hốt co chân đuổi theo.

Phòng 129...

Lâm Tịch mang theo tâm trạng lo lắng lạ lùng bước đến khách sạn. Tại sao tên ấy ko trực tiếp gặp mình mà phải nhờ tới Nhã Vi?! Hắn ta có quan hệ gì vs con nhỏ kiều kỳ này ư??? Hơn nữa, chẳng phải chuyện cơ mật thu mua tập đoàn trang sức chỉ có anh vs hắn ta biết thôi hay sao?! Ở đâu xuất hiện thêm con nhỏ này chứ???

Hàng loạt câu hỏi tới tấp xoáy vào trong anh. Lưỡng lự một lúc, bất đắc dĩ anh phải vào phòng. Dù gì cũng là thương lượng làm ăn, bất quá, nếu có gì nguy cấp anh sẽ call cho Dương Chi Ngọc nhờ cô ta xuất ra ‘công phu nói mĩ’ của mình mà dạy cho con Nhã Vi kiều kỳ này một bài học bổ ghét!!!

“Hello!!!! Con cộp cái ấy ko theo chân anh đến đây hả???” Nhã Vi lên tiếng. Thật ra...Cô cũng có chút sợ con nhỏ hung dữ ấy, nghe đâu nó học đủ thứ võ. Đừng nói là hạ gục cô, mười tên cao to lớn xác nó còn chẳng sợ là khác!!!

“Việc thu mua tập đoàn Silver bên tập đoàn Ruby đã có quyết định gì chưa?! Chỉ còn khoảng nửa tháng nữa thôi!!!” Lâm Tịch vào luôn vấn đề chính. Thực ra nếu muốn, anh có thể kéo dài thêm 2 tháng, 3 tháng, thậm chí là một năm để thực hiện vấn đề này, nhưng anh sợ rằng bản thân sẽ bị lung lay. Người dù có trái tim lạnh lẽo đến mức nào thì cũng có nhược điểm mà!!!

“Anh nha!!! Nhìn anh vậy mà cũng thật là gian xảo!!! Hihi!!! Không sao, bất quá em thích người gian xảo một chút!!!” Nhã Vi cười tươi rói rói. Thật ra ban đầu cô cũng bất ngờ lắm, hóa ra anh là có mục đích. Tội là tội cho con cộp mẹ ngọc xít ấy á!!!

“Cô nghĩ cô ngây thơ chắc?!” Anh liếc xéo. Cuộc đời anh ghét nhất là mấy người thừa nước đục thả câu, giậu đổ bìm leo. Mà, con nhỏ này lại chính là hạng người đó!!!

*****Sunflower

Cô chạy hồng hộc rượt theo anh. Tên đáng ghét ấy, có cần đi nhanh vậy ko hả???

Dừng lại trước phòng 129, cô áp tai vào nhưng ko nghe được gì. Oàì!!! Cô quên bég đây là khách sạn cao cấp, cách âm dĩ nhiên là tốt rồi!!! Giờ phải làm gì đây? Chẳng lẽ chạy một đoạn dài đến đây lại công cốc à?!!!

Nhưng nếu bây h xông vào có phải là lộ liễu quá hay ko??? Gọi người tới?! Ko nên!!! Chẹp! Phải là sao bây h???

...

Không khí trong phòng 192 càng lúc càng nặng trĩu. Anh tâm trạng rối bời trong khi Nhã Vi ung dung nhắn tin. Hồi lâu, anh lên tiếng:

“Nhã Vi! Thật ra cô có quan hệ gì vs Lương Ân???” Lương Ân là đối tác mà gần đây anh thường xuyên gặp mặt, mà con nhỏ này...

“Lâm Tịch!!! Sao anh mau quên vậy? Em cũng họ Lương nè!!!” Cô ta nháy mắt nghịch ngợm.

“Nói vậy...Cô...là em gái của Lương Ân???” Lâm Tịch trợn mắt ko tin tưởng.

“Cũng ko hẳn!!! Thật ra...em là con nuôi của nhà họ Lương thôi. Tuy nhiên, đứng ở khía cạnh nào đó em cũng được coi là em gái của Lương Ân. Hihi...Sao? Bậy h bàn việc nhé?!!!”

“...Được!”

...

Cô lòng nóng như lửa đốt, ko biết phải làm thế nào. Đánh liều, cô gõ cửa...Khoảng 5 giây sau, cửa mở ra...

28. Chương 28: Có Rất Nhiều Cảm Xúc...

Ê!!! Con cọp cái kia!!! Mày xổng chuồng đến đây làm gì hả???” Nhã Vi chanh chua, đánh đá hỏi lại. Tay khoanh trước ngực, dáng người eo lả dựa vào cửa. Nét mặt hồ hững, ánh mắt trang điểm đậm làm người ta thấy ko được tự nhiên. Nhưng, bây h cô ko có thời giờ wan tâm tới con mắt dây này!!!

“Lâm Tịch đâu?” Dương Chi Ngọc cau mày lại. Con nhỏ này thiệt là mất nết hết sức, có ai lôi kéo chồng người ta đến khách sạn sau đó hiên ngang bước ra “nghênh chiến” ko chứ???

“Chồng cô hả??? Hihi...Ko nên phiền, ảnh ngủ rồi!!!!” Lương Nhã Vi cười đê tiện. Nói thật, Dương Chi Ngọc nêu ko nhịn chắc đã nhào tới tát cho nó vài cái bốp tức.

“Tránh ra!!!!” Cô nôn nóng muốn xông vào. Sâu trong lòng có cái gì đó cứ vào, vừa giận vừa nóng lại vừa đau.

“Ế!!!! Anh Lâm Tịch có dặn là tôi ko được để ai làm phiền anh ấy!!! Cô cẩn thận tí đi, coi chừng bị bỏ rơi thì thê thảm lắm!!!!” Nhã Vi cười tự đắc. Hung dữ thì hay à?! Chỉ khiến bản thân càng thêm tồi tệ trong mắt Lâm Tịch thôi!!! Haha!

“Hay nhỉ? Bây h hẳn ta thuê cả chó giữ cửa nữa à?!!!” Dương Chi Ngọc hỏi đều.

“CÔ!!!! Đừng tưởng bản thân rất xuất sắc. Cô nghĩ cô hung dữ thì có thể giữ được anh Lâm Tịch à?! Nằm mơ đi nhé!!!!...Cho cô biết, cô sắp sửa rớt giá rồi đấy. Haha!!! Cười cô, chẳng qua chỉ là lợi dụng mà thôi!!!!” Nhã Vi cười phá lên, hài lòng khi nhìn thấy gương mặt tao nhã của Chi Ngọc chuyển đủ cả màu!!!!

Dương Chi Ngọc bị tiếng cười man rợ đó làm cho ớn lạnh. Ớn lạnh hơn là câu nói của cô ta. Cái gì mà...lợi dụng???

Nhưng rất nhanh sau đó, cô có thể khẳng định là con nhỏ này nói dối. Hứ!!! Muốn xài chiêu này cắt đuôi bà? Đừng có hòng!!!

Khôi phục lại tinh thần, cô nhanh chóng phản bác:

“Hô hô! Cũng ko biết ai ms là người tội nghiệp nhất nhĩ??? Haizzz...Phải thôi! Người ta thiếu thốn tình thương quá mà!!!! Hề hề...không sao hết! Không có gì hết!!! Dù gì Lâm Tịch cũng xem như là mất hôm nay chưa rửa ms đi chọn cô đi. Chẹp!!!”

“DƯƠNG CHI NGỌC!!!!!!!!!!!!”

“Đừng có gào tên tôi! Cái tên cao sang danh giá của tôi không thể để cái thứ hồ ly tinh như cô nhả ra được!!!!”

“Ừ! Cứ ở đó mà mơ tưởng đi nhé! Chờ đó, cô sẽ biết anh Lâm Tịch của cô là thế nào!!!!”

“TRÁNH!!!!” Tức quá, ko cách nào kiềm chế được nên cô xông vào, đẩy Lương Nhã Vi ra rồi ào vào phòng.

*****Sunflower

Trên giường lớn, Lâm Tịch anh cuộn mình trong chăn ngủ say như chết. Nhịp thở đều đều chứng tỏ anh ngủ rất ngon, điều này làm cô nổi điên! Dám công khai ngủ cùng con hồ ly ấy hả??????

Cái túi xách dính hạt cườm của cô ko chút thương tiếc quất vào người anh. Cô la lớn:

“ĐỒ ĐÊ GIÀ KIA!!!!!!!! MAU TỈNH LẠI!!!!!!!!”

Cô cảm giác mình ghen hống, có chút gì đó sắp bùng nổ tới nơi!!! Chắc là cô bị bệnh tim mất rồi!!!

Nhưng, Lâm Tịch vẫn ngủ say sưa. Lương Nhã Vi đứng cạnh cười đắc thắng, vẫn là cô thông minh nhất, cho thuốc ngủ vào nước ms để Lâm Tịch ngủ say mềm người này!!!

“Chắc! Tội nhỉ? Vợ mình tới gọi mà còn ko chịu dậy...Xem ra, anh Lâm Tịch ko phải ghét cô bình thường đâu!!!!”

“Nhã Vi!!!!!!!!!!!!” Cô tức đến mức suýt ói ra máu. Ko muốn nán lại đây một giây một phút nào, cô ko ngần ngại đem nguyên thân hình cao lớn của Lâm Tịch vác lên người rồi đi thẳng, bỏ lại Nhã Vi ngơ ngẩn một mình.

Vác nguyên con heo ngu ngốc cái đầu rỗng tuếch này quăng lên giường, cô ko trụ nổi mà khụy luôn xuống. Mẹ ơi!!!!!! Giờ con ms biết vác heo mệt cỡ nào rồi!!!

“Đồ khó ưa! Ngủ say sưa ở khách sạn cùng vs người khác đã đành, lại còn bắt vợ chính như tôi vác anh về tới đây nữa!!! Anh đó, kiếp trước anh là đệ tử của Như Lai nên kiếp này ms cưới được tôi à nha! Còn dám đứng núi này trông núi nọ, anh muốn làm thái giám không hả??? Còn nữa, anh dám lén lút tôi qua lại với con mấm Nhã Vi ấy à?! Cho anh biết, kể từ bình minh ngày mai, anh mà còn dám giao tiếp, lằng nhằng, dây dưa gì vs cái con quái vật ấy thì tôi cho người thiến anh!!!!!!!!!!!!” Cô nhân cơ hội anh ngủ say mà chì chiết.

Thật ra...Bây h ngẫm lại thấy mình cũng ko phải hoàn toàn ghét bỏ gì hắn. Mặc dù nhiều lúc hắn hơi khùng, có chút vô duyên, ăn nói thì chua lè như giấm, lại còn rất lưu manh, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, nhưng, ít nhất hắn vẫn còn được cái là đẹp zai...!!! Nếu lỡ mai một ngày nào đó cô thiếu tiền, cô nhất định đem hắn đi...b-á-n!!!! Hehe...

Cô nằm nghiêng, quan sát tường tận gương mặt của anh. Mày kiêu lắm rất nam tính, dáng ngủ thì rất...từ bi (Ví dụ gì kì vậy ???). WOA!!! Vai rất rộng, thân hình cao lớn nếu đem làm gối ôm thì rất tuyệt!!! T____T

Cô vừa nghĩ vừa giag tay ôm lấy hắn, nhưng vì chiều cao còn kém nên cổ mấy mặt cũng chỉ úp tới lồng ngực hắn. Ngẩng đầu, cô rất ‘may mắn’ mà trán đập cái bốp vào cằm hắn.

“Ồ!!!!” Kêu một tiếng thảm thiết, xoa xoa cái trán sưng to của mình, cô mếu máo đáng thương.

Môi của cô và hắn chỉ còn cách khoảng...2cm nữa là chạm nhau. Ở khoảng cách cực kỳ gần như vậy, lại còn do mình chủ động, mặt cô ko chần chừ đỏ bừng lên.

Nhưng, sao mà hắn đẹp zai thế??? (OMG~)

Cô nhích lại gần hơn tí xíu, tí tí xíu, tí xíu xíu...đến cuối cùng chạm vào đôi môi âm ẩm kia. Khẽ nhắm mắt, trong lòng cô có cảm giác gì đó nao nao, lao xao, vô cùng khó tả. Nhưng mà cái cảm giác môi chạm môi này, vừa ướt át, vừa ẩm áp vừa xao xuyến lại vừa ngại ngùng làm cô ko muốn rời bỏ.

*****Sunflower

Một bàn tay thô ráp mon men bò lên eo cô...Dương Chi Ngọc phát giác, mở mắt thì thấy đôi mắt anh tràn đầy vẻ giễu cợt. Cô muốn dứt ra thì gáy đã bị ai đó tóm chặt, eo cũng bị giữ lại, một chân anh đè lên hai chân cô. Ừm...Nói chung, bây h cô chẳng khác gì một con cừu non mặc cho người ta muốn thịt thì thịt.

“Ừm...Ừm...Ừm...” Cô kêu lên, kẻ ngốc cũng biết cô đang sợ và muốn tách ra. Anh thực chất đã tỉnh từ cái lúc mà cái cảm bất hạnh của anh va thẳng vào cái trán bướng bỉnh của cô rồi. Ai da!!! Chắc là con nhỏ Nhã Vi ấy mua phải thuốc rờm rồi!!!

“Sao vậy? Ko phải cô mê tôi rồi à?!!!” Buông cô ra, anh lừ mạnh hỏi:

“Anh đừng có tự kỷ được ko?! Tôi...tôi ko có mê anh! Người tôi mê là Lee Min Ho kìa!!! Anh hả??? Như cái mền rách!!!!” Cô xấu hổ, nhắm tịt mắt mà mắng nhiếc. Huhu!!! Xấu hổ quá!!!

“Mền rách?! Anh đâu có thảm hại đến mức ấy!!!!”

“Phải! Anh chỉ thảm hại hơn thôi. Anh là cái mền nát!!!!”

“Em...”

Cô tức tối muốn vùng ra nhưng bị anh kiềm kẹp lại, đừng nói là thoát, muốn nhích nhích cũng khó nữa là...

“Ê! Muốn gì hả???”

Hôn nhẹ lên môi cô, anh cảm thấy tê tê, ấm ấm lại còn mềm mềm...Một dòng lửa ko rõ nguồn gốc chạy thẳng lên não, loang khắp tứ chi. Anh càng dùng sức kiềm cô lại, lật người, áp đảo cô phía dưới.

Cô hoảng ra mặt, liên tục muốn né tránh, hỏi lớn:

“Anh đang làm gì vậy??? Tuân...tuân thủ hiệp ước!!! Ko được xâm phạm tôi!!! A!!!!!!!!!!!!!!”

Cô chưa nói hết thì anh đã xé đi áo cô...

29. Chương 29: Sai Thêm Sai

Cô âm mưu muốn xài lại chiêu cũ, muốn cắn anh. Thế nhưng, chưa kịp hành động thì một nụ hôn ngọt ngào in lên môi, vòng qua tai, xuống cổ, xuống dần, xuống dần...Kế đó lại kết thúc ở đôi môi. Không tự chủ, cô khẽ khàng đáp lại nụ hôn đó.

Ngoài trời, mưa réo rất làm đêm thêm lạnh lẽo. Mưa thấm vào rèm cửa, nhỏ giọt lên thềm cửa sổ...Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn...!!!

“Không...không!” Cô lắc đầu. Chút lý trí cũng sắp rời đi, cô ko thể buông thả bản thân như thế được.

Anh giữ lấy một tay cô, đem đặt trên đỉnh đầu, tay còn lại thoát luôn váy cô. Cô nhắm mắt hét toáng lên, át luôn cả tiếng mưa to bên ngoài.

“La nữa sẽ khan tiếng đó!!!” Anh nhắc nhở. Cũng không muốn tai mình bị hành xác oan uổng đâu!!!

Thế nhưng, Dương Chi Ngọc chẳng những ko nghe lời mà còn khóc lớn hơn, thậm chí nước mắt nước mũi tuôn là chảy. Tất cả những tính cách những hành động ‘bạo lực’ ngày thường ko thể lặp lại làm cô rất là bực mình và cảm thấy uất ức.

“KHÔNG ĐƯỢC GIẤY!!!!!!!!!!!!!!” Anh tức giận quát lên. Cô chưa từng thấy anh giận dữ như vậy, quát lớn như vậy, đột ngột bị la, cô ngừng giãy giụa, nâng đôi mắt ướt ươn ướt nhìn anh.

Anh mặt đỏ bừng bừng, cả người nóng như bị lửa thiêu, anh hôn mạnh lên cổ cô, tay giữ chặt bàn tay cô càng siết mạnh. Cô la lên:

“A!!! Làm gì mà siết chặt vậy hả? Hả??? Có biết đau không?!!! Biến!!!!!!!!!!!!!!”

“Nếu không làm vậy thì em sẽ tiếp tục giãy nữa à?!!!” Anh lờm. Thế nhưng, tay cũng lỏng ra một chút.

“Ai cho phép anh chạm vào tôi?!!! Hử? Anh có tin tôi giết chết anh không?!! Huhu!!!!!!”

“CẤM KHÓC!!!!!!!!!!” Anh tiếp tục quát. Cô ớn lạnh ngưng khóc luôn.

*****Sunflower

Thoát đi quần áo chính mình, anh tiếp tục đè chặt cô dưới người. Sợ hãi, cô ko biết làm gì, muốn thoát cũng không thể thoát. Anh buông tay giữ tay cô ra, sau đó nắm chặt eo cô. Dương Chi Ngọc nước mắt giàn giụa....!!!

Cơn mưa càng lúc càng lớn, đôi khi còn có sấm chớp. Đôi mắt anh xoáy sâu khi tiếp xúc vs da thịt mềm mại của cô. Còn cô, hình như là khan tiếng thật, gào không nổi nữa, chỉ biết khóc thê thảm.

Lúc tiếp xúc thân mật, cô dù mình đồng da sắt cũng hét toáng lên. Tiếng hét ko lớn như ban đầu nhưng cũng đủ làm anh ngừng hoạt động, ngẩng mặt lên, anh quan tâm hỏi:

“Đau?! Ngoan! Ngoan!!! Chút nữa hết đau!!! Nhé?!!”

“Đau! Đau...” Cô chân tay giống như sắp rã ra, không còn chút lực để đẩy anh ra. Ngoài than vãn thảm thiết, cô ko còn biết làm gì hết!!

Thấy cô khóc, anh không nỡ làm nhưng sự việc đến mức này sao còn có thể dừng lại?!

Ngoài trời mưa rơi tầm tã, còn trong phòng thì nồng nàn triền miên...

Sáng ngày hôm sau...

Cô thân thể nhũn ra như sắp hòa tan, ôm chần ngồi ngốc trên giường ‘tưởng niệm’ đêm hôm qua. Mặt không khổng chế mà đỏ bừng bừng.

“Dậy rồi?” Một bàn tay to lớn đặt lên vai cô. Cô giật mình, thẳng lưng.

“Ơ...Ừ!”

“Còn đau không?” Anh ân cần. Còn nghĩ cô sau đêm hôm qua sẽ thay đổi, nào ngờ...

BINH!!!

“Đồ dê tiện!!! Anh dám...dám...dám làm nhục tôi!!! Cái đồ hải cẩu nhà anh! Tôi gian nan vác anh từ khách sạn về đây, anh có biết anh ngủ vs ai không? Vs Nhã Vi!!! Vậy mà trở về còn dám làm vậy với tôi hả??? Còn tư cách hỏi tôi?! Anh đi tự tử đi!!!

Khách...khách sạn? Nhã Vi ko nói gì đi chứ???

Anh hơi chột dạ. Nhớ lại tối hôm qua anh quát cô thế nào nên thấy cũng hơi hối hận.

“Vậy em đi tắm đi, sau đó chúng ta đi ăn!!!”

“Em??? Chúng ta??? Miễn bàn!!! Tôi sẽ đi ăn vs Ken!!! Tôi kệ xác anh!!!”

Anh sững sốt. Chẳng phải thường thường sau khi ‘làm’ xong thì phụ nữ dịu dàng hơn sao???

“Không nên!!! Em là vợ anh, em phải đi ăn với anh chứ?!” Anh cố gắng níu kéo.

“Tôi không đi ăn vs anh! Anh là đồ lưu manh!!!!” Cô gắt lên. Tay vẫn ôm cái chần chặt cứng ngồi co mình trên giường.

“Anh không phải...”

“Anh là đồ lưu manh!!!!” Cô khẳng định.

“Anh không...”

“Anh là đồ lưu manh!!!!”

“Anh...”

“Anh là đồ lưu manh!!!! Anh là đồ lưu manh!!!! Anh là đồ lưu manh!!!!!!!!!!”

Lâm Tịch: TT____TT

Cầm áo sơ mi của anh mặc vội vào, cô phi thân muốn trở tài làm...supergirl định bay thẳng vào toilet thì cơn đau ở hông truyền khắp tứ chi, không kịp tìm chỗ trụ liền ngã âm xuống đất.

“Lâm Tịch!!!!!! TÔI HẬN ANH!!!!!!!!!!” Cô la lớn.

Khó khăn lắm ms thuyết phục được Dương Chi Ngọc đi ăn vs anh. Nhớ tới vụ việc còn chưa kịp bàn xong vs Nhã Vi thì anh lại thờ dài. Đáng lẽ ra ko nên chạm vào Chi Ngọc ms đúng chứ?! Tại sao anh lại làm vậy chứ???

...

Nhân viên khách sạn vào phòng dọn dẹp, thấy tấm ga giường nhăn nhúm, gối bay tứ tung, thậm chí...còn...vết máu nhỏ trên giường nữa!!! (Đỏ mặt!)

Nhân viên: Mới có hỗn chiến xảy ra ư???

...

Cô phải mặc áo dài tay để che lại vết thâm, áo còn phải có cổ để che lại dấu hôn. Phải nói thật, cô chẳng muốn đi ăn, toàn thân hể di chuyển là lại muốn nhũn ra. Haizz...

“Sao thế? Còn khó chịu à?!!!” Anh vừa lái xe vừa liếc sang cô hỏi. Cô lườm:

“Anh có tin nói thêm tiếng nữa tôi sẽ cắt lưỡi anh không hả???”

Dương Chi Ngọc: Làm gì mà hỏi trực tiếp vậy chứ??? Người ta ngại lắm biết ko??? (Tg: Ngất!)

30. Chương 30: Tặng Hoa Cho Người Yêu

Buổi chiều, hai người dắt tay nhau đến vịnh Fundy ngắm cảnh.

“WOA!!! Đẹp ghê!!!” Cô ko khỏi trầm trồ. Lâm Tịch để cô tựa đầu vào vai mình:

“Lúc trước ở nhà, chúng ta ko có làm gì hết!!!”

“Thì sao? Giờ anh nói vs tôi còn ích lợi quái gì chứ?!!! Lúc trước ko làm thì giờ cũng làm rồi!!! Anh là cái tên lưu manh, du côn nhất mà tôi từng biết!!! Cũng là người khó ưa nhất từ trước đến giờ!!!” Cô cau có.

“Đừng giận! Sau này cũng đừng xưng hô như vậy nữa nha!!! Chúng ta bây h chính thức là vợ chồng, phải sửa thành anh-em ms hợp lệ!!!”

“Hợp vs cái mặt ngu của anh ấy!!!”

“Chi Ngọc...”

“Nếu anh dám cựa vs tôi...”

“???”

Cô gian xảo cười hề hề...!!! Nụ cười nhìn sao mà ngọt ngào và...lưu manh đến thế!!!

“Nếu anh dám làm trong vòng 3 ngày mà có thể làm cho Ken mến anh, xóa bỏ hiềm khích vs anh thì tôi sẽ sửa!!! Thậm chí, tôi sẽ là vợ của anh về tư cách lẫn ‘nhiệm vụ’! Ok?”

“Làm cái tên gay ấy mến anh á?!!! Em hơi quá rồi nha!!!” Anh tức. Tại sao bắt anh làm cái chuyện...phi giới tính ấy chứ???

“Đừng có tên gay này, tên gay nọ, dù gì người ta cũng là con người, phải biết tôn trọng người khác chứ!!! Honey?!” Cô cười duyên.

“Anh...”

Làm thế nào bây h???

“Ko đồng ý thì vẫn như cũ!”

“Anh đồng ý!!”

Lâm Tịch: OÁI!!! Lỡ miệng!

“Hehe!!! Vậy nha!!! Trong vòng ba ngày làm cho Ken miễn anh!!! Hihi!!!”

Dương Chi Ngọc: Để xem Ken quán anh thế nào đây?!!!

*****Sunflower

Vươn vai bưng tỉnh. Cô ‘òà’ một tiếng, ngáp một cái rõ to. Nhìn quanh, cô ko thấy bóng dáng anh đâu hết nên có chút thắc mắc. Đi đâu rồi??

Sáng, hay quen vs việc cãi cọ mấy câu để mở màn một ngày mới thì hôm nay đột nhiên anh lặn mất tăm! Không phải đi giao du vs con Vi gì nữa chứ?!!!

Nghĩ đến đó, mặt cô tối như đêm 30.

“Anh mà dám đi gặp nó, tôi sẽ cho anh chết ko có đất chôn~!!!”

Cô nghiêng răng.

Cạch~!

Cửa mở. Lâm Tịch sắc mặt cũng ko kém Chi Ngọc, bước vào mà ko nỡ một nụ cười trên môi. Ngày mới vs những cơn bão sắp sửa diễn ra!!!!!!

“Sáng nay anh đi đâu vậy???” Cô hỏi. Giả vờ bận bịu nhưng thực ra là đồng tai nghe ngóng.

“Đi tặng hoa!” Anh hồ hững. Nằm vắt chân mà xem ti vi. Dương Chi Ngọc nghiêng, tay siết chặt, cái cành hoa vô phúc tan nát như mây.

“Tặng ai thế???” Cô hỏi. Ngon thì nói Nhã Vi xem!!! Số phận anh sẽ bi thảm như cành hoa trong tay tôi!!!!!!

“Tặng người tôi yêu!” Anh liếc cô một cái, tiếp.

Két két!!!!

Những cái móng bén nhọn của cô cào trên mặt kính tạo ra âm thanh nghe mà rợn người!!!

“Thế à?!!! Người anh yêu là ai???” Nghe kỹ, trong lời nói của cô còn hàm chứa...mùi máu tanh!

“TẶNG AI CÔ CÒN GIẢ ĐÒ?????????” Anh cáu. La âm lên. Cô cũng phát điên, đập mạnh lên bàn kính, hét lại:

“TẶNG AI SAO MÀ TÔI BIẾT!!!!!!!!!!!!!!”

“Là cái thằng bạn gay của cô đó!” Anh mặt đen như Bao Công.

Oá?!

Cô giờ ms nghiệm ra. Thì ra, anh...đi tặng hoa là để ‘dụ dỗ’ Ken á?!!! Hi hi!!!

Thấy cô còn cười khoái chí. Anh tức đến mức muốn chém người:

“Cười cái quái gì???”

“Tôi khuyên anh!!! Nên làm nhanh nhanh một chút, 3 ngày, chỉ-có-ba-ngày!!!” Cô cười.

“Biết rồi!!!! Bà tám!!!!!!” Anh tức mặt đỏ phừng phừng, tưởng chừng sắp phun ra lửa đến nơi. Cô dù bị nói như thế nhưng vẫn ko tức, ngược lại còn cười đến sắp rớt cả hàm răng!

“Nhớ lấy lời cô đã hứa đấy!!! Ko thì đừng trách tôi!!!!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi. Tại sao bao nhiêu người ko lấy mà lại lấy ngay con nhỏ ngốc xít này chứ?!!!!

“Ừ!!! Làm được đã nói nhé!!! Hehe!!!”

Cô ko phải đồ ngốc, làm sao dễ dàng để anh đạt được mục đích đây!!! Haha!!! Việc đầu tiên ngăn cản chính là: đi nói vs Ken!

...

Lâm Tịch vắt óc moi tìm ra suy nghĩ xem còn cách nào hay nữa ko? Nói thật, lúc ôm bó hoa đứng trước phòng tên gay ấy, anh có cảm giác như mình đang bị hàng trăm, hàng ngàn camera trực tiếp quay vậy. Khó chịu cực kỳ! Chưa hết! Những lời thoại đường đường mặt mặt, ngọt ngào êm ái đều tan biến cái vào khi đập vào mắt anh là gương mặt đầy...dừa leo của hấn ta.

Ủi trời!!! Lúc đó anh chỉ muốn co chân chạy thẳng cho xong!!!! Tại sao chỉ vì con nhỏ quậy phá, nghịch ngợm Dương Chi Ngọc mà anh phải rơi vào tình cảnh này chứ?! Con nhỏ này đúng là đầu óc có vấn đề mất rồi!!!!

“Haiz...Tất cả chỉ tại tôi bị...trúng gió...mới lấy phải dừa như cô! Bất hạnh thật!”

*****Sunflower

Ko thể tặng hoa, xài chiêu cũ được, anh cố gắng vận dụng hết ‘mỹ nam kế’ mà dụ dỗ, trong khi đó, khách sạn Moon Garden...

“Óa?!!! Thế ư? Hóa ra là lừa gạt á?!!!” Ken tròn mắt phát giác. Dương Chi Ngọc đắc ý cười:

“Phải! Phải!!! Đừng để bị dụ dỗ nhé!!! Cẩn thận, hấn ta là tên biến thái đấy!!!”

“Biến thái sao chị còn cười?”

Dương Chi Ngọc: Tại tôi ngu được chưa hả???

“Đã bảo là bắt đắc dĩ mà!!! Có ai muốn đâu!!!”

“Cũng phải ha! Chị hung dữ như vậy, anh ta còn sống đến giây phút này xem như là ân huệ rồi!!!” Ken tỉnh bơ mà ko hề biết cô sắp sửa lên cơn ‘nổi loạn’.

“Hihi!!!” Cười ‘dịu dàng’, Dương Chi Ngọc tiếp:

“Đã từng ném mùi thập tử nhất sinh chưa hả??? CÓ MUỐN THẾ KHÔNG?????”

“Oái!!! Chị Sam tha mạng!!!” Ken hoảng sợ chấp tay vái.

...

Lâm Tịch hít một hơi thật sâu đem nhẫn cặp mới mua vác xác đến khách sạn Moon Garden. Haizz...Cho cô biết nhé Chi Ngọc, cho dù lần này ko thể ‘cua’ đổ tên gay kia thì anh vẫn có cách ép buộc cô đổi cách xưng hô! Hừ!!!

Sau khi nêu ra quyết tâm xog, anh gõ cửa phòng của Ken.

Trong phòng, nghe tiếng gõ cửa, Ken bật dậy bước ra, còn Dương Chi Ngọc thì cuộn mình trong chăn nằm xem phim. Lúc đó, Ken còn ko mặc áo, hai người, một nam-một nữ ở chung một phòng. Dẫu biết Ken là gay nhưng...có người vẫn ghen!!! ^^

Cửa bật mở, đập vào mắt anh là ko phải là Ken mà là Dương Chi Ngọc!!! Lập tức...

31. Chương 31: Rất Nhiều Rắc Rối

Cửa bật mở, đập vào mắt anh là ko phải là Ken mà là Dương Chi Ngọc!!! Lập tức...

Lâm Tịch hùng hổ đẩy Ken sang một bên, rầm rập bước vào kéo Dương Chi Ngọc đứng lên, ép cô đối diện vs mình.

“Cô làm cái quái gì ở đây??? Cô gạt tôi đúng ko??? Hấn ta ko phải là gay đúng ko??? Cô dám lén lút ngoại tình sau lưng tôi hả???”

Ken & Chi Ngọc: Cái gì vậy trời??????

“Tôi đối xử tốt vs cô như vậy! Chu đáo vs cô như vậy! Quan tâm cô như vậy! Lo lắng cho cô như vậy mà cô dám phản bội tôi hả??? Cô biết dạng người tôi ghét nhất là gì không? Là người phản bội tôi, là người giầu đồ bìm leo!!!!!!” Ko quan tâm tới nét mặt nửa xanh nửa đen của cô, anh vẫn tiếp tục màn độc thoại của mình. Trong lòng ko ngừng truy vấn nguyên nhân vì sao cô lại phản bội lại mình. (Tg: Tại anh bệnh quá đó!!!)

“Nè!!! Anh nói cái gì vậy? Tôi chẳng qua ghé chơi thôi mà!!! Lần trước đi Pháp tôi ở cùng Như Ý đó! Ko phải anh cũng nghi ngờ tôi thích con diên ấy chứ?!!!” Cô há hốc miệng. Trời ơi!!! Ken có chết cũng ko thể nào mà yêu cô đâu! Đừng có sốt nữa!!!

“Tôi ko biết! Các người một nam một nữ chui rúc vào đây làm gì?! Hả???” Nhẫn cặp mà anh mua hiện giờ đã yên vị dưới sàn. Ken nhìn cặp nhẫn đó, rồi lại nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngẩn ngơ. Hóa ra, ko phải như lời Sam nói, Lâm Tịch ko phải là có thù, là oan gia vs cô ấy mà là thật sự rất thương cô ấy. Chỉ có mỗi Sam là ko hề nhận ra điều này!!!!

“Anh nói diên gì đó hả??? Chẳng phải tôi nói tôi vs Ken ko có gì rồi sao?! Phải! Tôi ko thích đổi cách xưng hô nên tôi lết đến đây để nói toàn bộ sự thật và âm mưu của anh cho Ken biết đó!!! Thì sao nào?! Làm gì nhau nào?!!!” Cô chống hông, nói ngang nói ngược ko chút lý lẽ.

Cái gì mà âm mưu của anh chứ?! Rõ ràng là cô bày trò mà!!!! Nhưng, anh tức một nỗi là cô lại lấy anh ra làm trò đùa. Hừ! Một mặt thì bảo anh đi lấy lòng tên gay mắt dịch này, còn mặt khác lại đi ‘tự thú’ vs hần. Thế thì anh cần gì mất công hành xác thân mình cho khổ chứ?!!!!

Tức quá hóa khùng, anh phang một câu làm cô chết điếu chết đứng tức thì:

“Hóa ra cô cũng giống như Lương Nhã Vi vậy! Có gì khác mà bày đặt chê bai nhau cơ chứ?!!!”

Xong thì đi thẳng một mạch. Bỏ lại cô ngây ngốc đứng đó ko biết nói thêm cái gì.

Cô...giống nhỏ Nhã Vi ư??? Ko...ko có gì...khác biệt ư???

*****Sunflower

Đồng hồ đã báo 11h30'...

Bầu trời vắng lặng ko có vì sao nào, tất cả chỉ là một màu đen phủ kín không gian. Cô đã tắt đèn từ lâu rồi, cốt muốn nhanh đi vào giấc ngủ ngon lành để quên đi còn thiếu một bóng người ngủ cạnh mình nhưng ko cách nào làm được, hai mắt cứ mở thao láo nhìn chằm chằm cái cửa thì lấy gì mà ngủ nổi chứ?!!!

Cô giận, tung chăn ngồi dậy, cảm giác trống vắng, quạnh hiu lan rộng trong tâm khảm. Đi đâu mà còn chưa chịu về nhỉ???

“Đồ khó ưa! Giỡn chơi chút xíu thôi mà cũng giận, đúng là thù dai!!! Hứ!!!”

Cơ ro ôm chăn ngồi ở một góc giường. Người nên giận là cô mới đúng chứ!!! Dám nói cô giống con nhỏ xấu tính Nhã Vi ấy!!! Hứ!!!

Đôi mắt cô hết nhìn đồng hồ bằng bạc treo trên tường rồi lại nhìn sang cánh cửa im lìm ko một tiếng động. Sao tự nhiên lại thấy trống trải đến thế???

Một bên là Dương Chi Ngọc trông đến mức sắp thành Hòn Vọng Phu đến nơi, một bên thì leo tót lên máy bay đi thẳng về nước. Vâng! Ko sai, Lâm Tịch đã sớm mua vé về nước!!!

Ngồi yên nhìn cửa sổ phản chiếu lại gương mặt mình, Lâm Tịch cảm giác rõ ràng trong lòng mình thiếu vắng một thứ gì đó rất lớn, nhưng anh lại ko thể định nghĩa được thứ đó là gì!!!

Nhìn chỗ ngồi trống bên cạnh, đầu óc anh lại miên man nghĩ ngợi. Nếu...bây h ngồi cạnh anh là cô thì sao? Ha! Chắc chắn cô sẽ nói rộn ràng như hợp chợ. Ko thì sẽ kênh kiệu, phách lối mà bắt tội anh. Đáng lẽ ra còn 3 ngày nữa mới hết chuyến đi này...nhưng, bây h anh còn bụng dạ nào mà tham quan nữa chứ?!

Nhớ tới cái dáng quây quây, du côn, cái mặt ngu ngu cùng thái độ, cử chỉ đầy vẻ ‘tiểu thư’ của cô anh không khỏi lắc đầu cười nhẹ.

Bất chợt, anh sực nhớ tới việc mình làm. Cưới cô, chẳng qua là lợi dụng thôi! Nếu không, ngay từ đầu anh việc gì phải uy hiếp tập đoàn Silver đến vậy chứ?! Cứ một mực nhất quyết cô phải gả cho anh!!! Đúng là sai lầm!!!

Thực ra, trước khi lấy cô, Lâm Tịch từng bắt tay vs Lương Ân để thu mua tập đoàn Silver, nhưng các thiết kế chủ đạo của tập đoàn đều là chị em Chi Tuyết-Chi Ngọc nên việc mua chuộc rất khó. Hơn nữa, trạc sức của Silver cũng rất có uy tín nên ko phải ngày một ngày hai là thu mua được. Bất đắc dĩ, anh phải rước con nhỏ ấy về. Làm sao anh biết nó lại bạo lực đến thế chứ?! Động tỵ là tay chân chẳng yên. Vì vậy mà tiệc tùng anh vs cô thống nhất là đi riêng. Haizz...!!!

Lần đầu gặp mặt anh khẳng định mình sẽ ko ưa gì con nhỏ đánh đá này, nhưng, đúng là ở đời ko có gì đoán trước được! Từ khi nào cãi nhau vs Dương Chi Ngọc đã trở thành...thói quen của anh mất rồi!

Có một câu nói thế này: “Các thói quen lúc đầu là mạng nhện, sau đó trở thành dây cáp.” Haizzz...Xem ra sợi dây cáp này chắc quá mức bình thường rồi!!!

*****Sunflower

Gió hiu hiu thổi, những áng mây trắng muốt chậm rãi trôi, nắng hờ hững, nhàn nhạt trải khắp thế gian.

Dụi đôi mắt lem nhem, Dương Chi Ngọc đầu tóc rối bù như tổ quạ, mặt ngu thấy rõ. Cô theo thói quen chộp di động xem giờ: 9:30 AM

Lâm Tịch vẫn chưa về!

“Ai da!!! Giận sao mà dai khiếp!!!!” Cô than vãn. Kề đó thì nhảy phốc xuống giường, sửa soạn đi ngắm vịnh Fundy.

...

Làn nước trong xanh, nơi nào cũng rộn rã tiếng nói cười của du khách nhưng sao cô lại thấy bản thân trống vắng đến thế?! Giống như thiếu đi thứ gì đó rất quan trọng làm bản thân mất cảm hứng vs tất cả những gì quanh mình!

Cô bất giác có người từng hét lên vs cô rằng: “Cô ko biết hả???? Sao mà ngu thế!!!!... Đây, nghe cho kỹ vào. Vịnh Fundy nằm trên đường bờ biển Đại Tây Dương của Canada. Mực nước khi hạ khi dâng, chênh lệch nhau khá lớn. Chưa hết, còn có núi Hopewell bao bọc xung quanh, cảnh sắc hoang sơ và trong lành đã thu hút rất, rất nhiều lượt khách du lịch đến nơi này!!!! Đã hiểu chưa????”

Mặt anh lúc đó buồn cười chết đi được.

Nghĩ đến đó, miệng cô nở một nụ cười ngọt ngào như nắng ban mai. Vừa lúc đó...

“Reng! Reng! Baby yêu dấu nghe điện thoại! Baby yêu dấu nghe điện thoại!!!”

Nhạc chuông điện thoại có một ko hai của cô bắt ngờ vang lên.

32. Chương 32: Không Tìm Thấy

“A lô! Như Ý, bà lại có gì cần nhờ cậy nữa á?!!!!”

Cô nói như gằm lên. Nếu ko có việc gì thì mười kiếp nữa nó cũng chả thèm gọi đến cho cô!!!

“Ghét! Người ta điện thoại kêu bà đi đám cưới chứ bộ! Nhớ đi nhiều nhiều nha!!! Hihi!!!!” Đầu dây bên kia Mộc Như Ý cười toe toét.

Giọng này...của con bạn thân cô sao???

“A lô? Phải Như Ý ko hả? Có lộn số không ă?!!!” Cô dè chừng hỏi lại.

“BÀ ĐIÊN HẢ??? TÔI NỀ!!!!!!” Như Ý gầm gừ.

“Ủa??? Sr...tại bà thay cái style nó mới quá nên tôi theo ko kịp, chẳng những theo ko kịp mà ko nhận ra luôn á?!!!”

“Hừ! Tại người ta sắp lấy chồng chớ bộ! Ghét ghê!!!”

Dương Chi Ngọc: Qe!!! Ối chết mình mất!

“Con kia!!!!!! Đám cưới phải mời thiệp đằng hoàng tao mới đi nhá!!! Ko thì tao lặn mất tăm liền cho coi!!!!” Bực mình. Dương Chi Ngọc đổi cách xưng hô. Đám cưới mà mời kiểu này á?!!! Chả thành tâm gì hết!!!! (Tg: Khiếp vs cách dùng từ của chị này!)

“Bà ko đi tôi đem xe cẩu tới gấp nhà bà đi luôn!!!!!!”

“Hừ! Cóc sợ nhé!!!” Cô hất mặt.

...

Kết thúc cuộc điện thoại bằng màn cãi nhau chí chóe, cô cúp điện thoại rồi ngẩn ngơ nhìn trời mây.

“Chị Sam!!!” Một tiếng người gọi vang. Ko cần quay lại cô vẫn biết là ai:

“Gì hả Ken?”

“Anh chồng chị đi đâu mất rồi???” Thở hổn hển, Ken vừa ôm ngực thở vừa nói.

“...”

Cô im lặng. Hắn ta có chân, đi đâu là quyền của hắn, cô có tư cách gì mà can thiệp chứ!!!!

*****Sunflower

“Chị Sam?!”

“Sáng sớm hắn đã vọt đi đâu mất tăm rồi!!! Ai da... Ken à! Cậu biết ở đây còn chỗ nào ms không? Đi mãi một chỗ chán chết mất!!!!” Mặc dù trong lòng hụt hẫng ko thôi nhưng cô nhanh chóng cười lên tươi tắn.

Rất may, Ken cũng là người thuộc dạng chuyện nhiều lại còn nhiều chuyện!!!

“Biết! Biết nhiều nữa là khác!!! Chúng ta cùng đi nhé!!”

“Ừm!!!”

Ở một địa điểm khác, Lâm Tịch rầu rĩ ngồi nhìn văn kiện mà đầu óc cứ trôi thẳng qua bên Canada. Haizzz...

“Trời đất!!!” Vuốt mặt lại, Lâm Tịch ko khỏi than ngắn thở dài.

Cộc...cộc...

“Anh Tịch ơi!!!!!!”

Lương Nhã Vi giống như âm hồn bất tán, thành linh xuất hiện ngay ở cửa phòng. Khóe môi nở nụ cười ngọt ngào vô biên.

“Gì nữa hả má?!” Lâm Tịch chán nản, suy sụp, ko muốn đôi co vs con nhỏ này nữa!!!

Lương Nhã Vi ko quan tâm đến cách xưng hô kỳ cục của anh mà tiếp tục bằng cái giọng nhão nhột:

“Ủa? Vợ anh đâu???”

“...Cô ta chết dí ở nhà rồi!!!”

Có câu ‘chuyện xấu ko đồn ra ngoài’, việc cãi cọ linh tinh này càng tốt nhất ko nên nói, đặc biệt là nói cho con nhỏ nhiều chuyện Lương Nhã Vi này!!!

“Chậc! Lần trước chưa kịp bàn bạc gì thì anh đã lăn ra ngủ, bà vợ chanh chua nhà anh công nhận vip thiệt! Anh mới ngủ có tí xú thì cô ta đã phóng ngay tới, đã thế còn vác nổi anh về nhà!!! Hay!!!”

Lâm Tịch lười nói, liếc nhìn Nhã Vi một cái. May cho nó là Dương Chi Ngọc ko phải người vô lý, ko thì bây h nó nằm viện ở đâu mất rồi!!! Mà phiền thật, phải chi Chi Ngọc đánh cô ta một trận để bây h anh khỏi phải phiền thế này!!! Haizz...

“Ủa? Sao anh ko nói gì đi???”

Đập bút xuống bàn, anh nhìn cô ấy vs ánh mắt bực bội:

“Nè!!! Cô có biết đây là công ty của tôi không??? Đừng có vào đây mà nói chuyện như họp chợ. Có muốn trần trời, hấp hối điều gì thì nói cho lẹ đi rồi biến! Lòng vòng, loanh quanh hoài!!!!”

“Được rồi! Giỡn chơi chút cho ko khí bớt ngọt ngào thôi!!! Hihi...Chúng ta vào chủ đề chính nhé?!”

Lâm Tịch nghe câu đó thì giống như ngừng thở, mắt hướng lên, nhìn chăm chú vào cô ấy.

“Nói đi!”

“E hèm! Anh có phải đã thương Dương Chi Ngọc rồi ko???” Nhã Vi cười. Lâm Tịch trố mắt:

“Chủ đề chính đâu???????”

“Đó! Em mới nói xong rồi!!! Anh thương Chi Ngọc chứ gì?!!!”

“...Ai nói! Cô nằm mơ chắc!!!” Lâm Tịch lảng tránh.

“Tốt!!!! Vậy chúng ta bắt đầu tiến hành thu mua đi?!!”

Lâm Tịch ngẩng mặt lên nhìn Nhã Vi. Cả hai như trao đổi qua đôi mắt đen...

“WHAT????????? Về nước????? Hắn ta về nước?????”

Buổi tối, mới tắm rửa xong định lăn ra ngủ thì nhận điện thoại từ Ken, còn biết được cái tin trời đánh này!!!!

Hừ!

Đồ khốn kiếp! Bay thẳng về nước bỏ lại cô một mình bơ vơ ở nước ngoài! Được!!! Cô đã có cách trị hạng người này rồi!

Anh vô tình thì cô vô nghĩa thôi!!!!

33. Chương 33: Trả Đũa

Ko nói ko rằng, cũng chẳng chờ tới bình minh ngày mai, cô lập tức cuốn vali leo thẳng lên máy bay âm thầm về nước.

Ngồi trên máy bay, cô ko ngừng nguyên rửa anh:

“Đồ chết tiệt! Đồ gà trống thiến nhà anh!!! Dám chơi kiểu này á?!!! Muốn một mình yên ổn về nhà ư?! Đừng có nằm mơ!!! Tôi nhất định lật tung nhà anh lên cho hả giận.!!!”

Một hành khách ngồi trước cô sợ sệt, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô vài cái. Ánh mắt toát lên nỗi hoang mang rõ rệt.

“Quý khách có cần giúp gì không ạ?!” Nữ tiếp viên hàng không xinh xắn hỏi thăm. Cô ko để ý tới hình tượng, nhe răng mà nói trong lửa hận:

“Tôi phải giết thẳng chồng tôi!!!!!!!!!!”

Nữ tiếp viên ấy nhanh chóng ba chân bốn cẳng dzọt ngay tức thì.

Ko ai để ý một hàng ghế ở góc cuối, một người đàn ông đeo kính đen nhìn cô chăm chăm. Khóe môi hắn ta nhếch lên nụ cười xấu xa...

*****Sunflower

Kéo vali đi mướn khách sạn, thay sim điện thoại, Dương Chi Ngọc nhanh chóng đặt lưng xuống ngủ thay thế một chuyến bay đêm vất óc nghĩ cách trả thù.

Trong giấc mơ, cô thấy bản thân mình bị lạc vào một nơi nào đó rất tối, tối đến mức ko thấy cả bàn tay chính mình. Dương Chi Ngọc đang hoang mang, run rẩy, bất lực ko biết làm gì thì một đốm sáng nho nhỏ xuất hiện.

Đốm sáng ấy nho nhỏ ấy phân thành hai đốm khác. Từ từ, đốm sáng thứ nhất biến thành một bóng hình...

Lâm Tịch???? Ko...Hình như phía sau hắn còn có thêm cái gì nữa đó...một bóng người khác...

Đốm còn lại lượn một vòng trên không trung rồi biến thành một bóng người xoay lưng lại làm cô ko nhìn rõ mặt.

Nhớ tới mối hận, cô ko chần chừ mà đi theo bóng người lạ đó. Thế nhưng, huhu...cô hối hận thật rồi!!! Cái bóng lạ ấy quen ghê lắm, quen tới nỗi cô muốn ngắt xủ luôn. Đó là thần Chết, tay ông ta còn cầm lưỡi hái tử thần ko biết lấy đâu ra nữa chứ!!!

...

Cô hét lớn, choàng tỉnh! Trán lấm tấm mồ hôi. Khiếp quá!!!

Một hồi sau khi trấn tĩnh lại, lật đặt sửa soạn, cô lao thẳng tới công ty của Lâm Tịch.

Lúc này đã là buổi chiều. Mặt trời lặn lẽ lụi về phía Tây, từng ánh nắng cam rực rỡ khuất dần sau tầng tầng lớp lớp những tòa cao ốc.

Cô bưng bưng khí thể xông vào, lúc này đã là giờ tan sở.

“LÂM TỊCH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Cô rống lên.

“Oái! Cái gì thế???” Anh hốt hoảng mở cửa, nhìn thấy một gg một siêu wen thuộc. Hừ! Còn tưởng có con quái vật đột biến gen nào chui vào đây, hóa ra là nhỏ nhắn tinh này á?!!

“Hello!!!” Cô mỉm cười. Nụ cười lạnh lẽo như vùng Cực Bắc. Đôi mắt trong veo ấy như nhìn xuyên thấu tâm can anh.

“Đến làm gì?” Tự trọng của đàn ông khiến anh ko thể chùn bước trước nhỏ hung hăng này. Cộng thêm việc cô đem anh ra đùa giỡn thì càng ko thể tha thứ!

“E hèm! Anh dám nói chuyện vs tôi bằng cái giọng đó ư? Anh là cái đồ xỏ lá!!! Dám chuồn thẳng về nước bỏ tôi lại Canada á?!!!! Anh nhớ lấy, sau này chúng ta KHÔNG-ĐỘI-TRỜI-CHUNG!!!!!!!!!!!!!!”

Anh nhìn thấy ánh mắt của cô thì có chút chột dạ:

“Kệ xác cô. Chúng ta từ trước đến giờ cũng đã đội trời chung đâu!!!”

Một chút thất vọng tràn trong tim cô...

“Hay lắm! Vậy thì thế này, 3 tháng sau chúng ta sẽ ly hôn. Cãi cọ bấy nhiêu cũng đủ rồi!!!”

Ko biết sao...khi nói ra câu này cô lại thấy bản thân mình ko cam tâm tình nguyện. Nhưng rất nhanh cô gạt phắt nó sang một bên!

Ly hôn?

Lâm Tịch cả người như bị đóng băng. Hai mắt anh mở lớn, có cần nghiêm trọng thế ko???

Lúc anh ngẩng mặt lên, cô đã biến mất dạng.

*****Sunflower

Buổi tối, trở về anh thấy nhà cửa vắng tanh như là chùa bà đanh. Kỳ lạ! Lúc trước chẳng phải anh cũng ở một mình ư?! Lúc đó anh cảm thấy thoải mái và mãn nguyện lắm, tại sao bây giờ anh lại thấy khó chịu và bức bối thế này?!!

Lúc này anh mới chú ý...Bức ảnh cưới của anh và Chi Ngọc đâu rồi???

Một nỗi sợ hãi không tên lan khắp. Anh ào ào vào các phòng, mở bật cửa nhưng không tìm thấy bóng dáng cô. Điện thoại thì ngoài vùng phủ sóng.

Tất cả làm anh thấy bế tắc!!!

“Muốn tìm Chi Ngọc???” Lâm Uyển Tiệp thành linh xuất hiện.

“ ... ”

“Thằng ngốc! Sao không đến tập đoàn Silver mà tìm???” Lâm Uyển Tiệp gợi ý. Câu tiếp theo chưa kịp mở miệng nói thì anh đã phi như tên đi.

Cười khe khẽ...cô nói nhỏ:

“Nhiều năm gặp lại vẫn chẳng quên gì hết!!!”

34. Chương 34: Mười Kế

Chạy ào đến tập đoàn Silver, lúc anh đi đến văn phòng thì không có người nhưng đèn bàn vẫn sáng chứng tỏ cô đang làm việc. Thở phào nhẹ nhõm, anh chậm chậm đi tới, ý muốn ‘tham quan’ chỗ làm việc của cô một chút. Thì...

Bịch...

Một túi văn kiện có nguyên chữ “quan trọng” được viết thật to rơi ngay chân anh. Giác quan cho biết anh nên mở ra xem...

Xem xong, anh chần chờ một lúc rồi ôm lấy túi văn kiện ra về, làm ra vẻ giống như mình chưa từng đến đây.

Xin lỗi em, Chi Ngọc!

...

Về đến nhà, anh tạm thời quên đi việc vắng vẻ một bóng người, lao đầu vào làm việc. Trong lòng luôn tự nhủ: Nhất định phải thu mua tập đoàn Silver.

Trước hết, anh phải để Chi Ngọc không đề phòng mình. Sau thì mọi chuyện sẽ êm hơn!!!

*****Sunflower

“Chi Ngọc! Em về rồi à?! Có mệt lắm không???” Anh hôm nay như ăn nhầm phải thuốc...chует. Từ tốn hỏi han cô đã đánh, sao lại còn chui vào bếp làm gì???

“À! Đạo này thấy em hơi mệt mỗi nên anh hầm canh cho em ăn này!!!” Cẩn thận như một người chồng ngoan hiền, biết nghe lời vợ, anh nâng niu bát canh ra đưa cho cô.

Một cảm xúc vừa cảm động vừa...kinh dị chạy tốt lên đỉnh đầu!!!

“Anh đang âm mưu gì đấy?!!!!” Dương Chi Ngọc nín thở hỏi. Trong canh sẽ không thứ cần bà, không rõ nguồn gốc ví dụ như móng tay, vôi, trùng...chẳng hạn? (Chị nghĩ gì mà ghớm quá!!!!)

“Không có! Không có âm mưu mà!!!!...Haizz...Dù gì cũng là lỗi của anh. Là anh sai, là anh không nên bỏ em lại một mình ở cái nên lạ hoắc như thế, là anh không nên bỏ em bơ vơ như vậy! Xem như anh chuộc lỗi nhé?!” Lâm

Tịch miệng lưỡi ngọt ngào như trát đường phèn. Ngay cả cô cũng ko biết có bao nhiêu phần trăm đáng tin cậy trong lời nói của anh!

“Anh nói xạo!!! Anh mà biết ăn năn mới lạ đó!!!!” Cô lè lưỡi.

Lâm Tịch chỉ muốn ném cái bát canh này vào mặt cô ấy!!!

“Anh tệ hại đến vậy sao? Haiz...thôi! Hay để anh dứt cho em ăn nhé?! Ah...”

Lâm Tịch bày ra bộ dạng giống như cô là đứa trẻ 3 tuổi cần có người chăm sóc không bằng. Tức giận, đập cho anh một cước, cô dứt khoát muốn bỏ lên lầu thì bị anh kéo phắt lại!!!

“Muốn gì?” Cô khó chịu phang lại hai chữ.

“Muốn em uống canh!!!” Anh thẳng thắn.

Cô trợn ngược mắt, nói như hét:

“TÔI UỐNG LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ?! ĐỪNG CÓ PHIỀN NỮA NGHE CHƯA!!!”

Sau đó ào tới chộp bát canh uống sạch một hơi. Canh vừa đắng lại vừa đen sì sì làm cô thấy cổ họng rất rất, khó chịu.

“...Ừm!” Miễn cưỡng ừm một tiếng. Anh xoa mặt đi chỗ khác. Làm trái lương tâm đúng là khó mà!!!

“Xong rồi á!!! Đi ngủ à!!!”

Choang!!!

Một âm thanh chói tai vang lên. Bát canh khi nãy đã bể tan nát. Còn cô thì thấy thế giới như xoay, xoay, xoay mãi ko chịu ngừng!!!

“Chóng...chóng mặt quá!!!” Cô liên tiếp vỗ vào đầu mình hòng để bản thân tỉnh táo hơn. Lâm Tịch nhanh chóng lấy tập hồ sơ đã được soạn thảo kỹ lưỡng đưa trước mặt cô, nói:

“À! Anh quên mất!!! Chị em đưa cho anh cái này bảo em ký vào đây!!!”

Lúc này, đầu óc choáng váng đến mức ko còn phân biệt được phương hướng nữa! Nghĩ rằng anh là nói thật nên cô nhanh chóng ký vào đấy.

Một cảm giác khó tả len lỏi trong tim anh khi nhìn thấy cô ký tên vào.

“Để anh dìu em đi nghỉ nhé?!!”

“Ừm!!!” Cô cũng ko muốn mình đi giữa đường thì ngã vật ra ngủ luôn đâu!!!

*****Sunflower

“Đã lấy được chữ ký của vợ anh chưa???” Lương Ân ngồi đối diện xem có vẻ còn sót sáng hơn cả anh nữa.

“...Đã lấy được rồi!” Anh lưỡng lự đưa tập hồ sơ ra. Lương Ân cười khẩy, nụ cười hết sức là...cáo!

“Trông anh đi!!! Có vẻ đau lòng lắm nhỉ??? Hay là đã tương tư người ta rồi??? Nhưng tôi khuyên anh ko nên thương Chi Ngọc. Hãy nghĩ tới tình huống xấu nhất, nếu cô ấy phát hiện ra người thương cô ấy cũng là người hại tập đoàn của gia đình cô ấy thì sao??? Lúc đó, coi chừng cô ta liệng anh xuống núi thì đừng có mà oán nhé!!!”

“Ai bảo là tôi tương tư con chồn lửa ấy?!! Con gái gì mà ko mềm mỏng, đáng yêu gì hết!!! Động tí là gào lên như tôi sắp đốt nhà cô ta ko bằng!!! Chưa hết, mặc dù ko phủ nhận việc vóc dáng cô ta xinh đẹp nhưng mà hờ tí là hươ tay múa chân. Tôi thấy cô ta ko hợp vs việc thiết kế cao quý mà hợp vs đoàn xiếc hơn ấy!!!!” Anh chau mày. Anh ghét nhất chính là việc bị người khác nhìn thấu tâm tư mình.

Thích Chi Ngọc thì sao? Anh thích vợ anh chứ có thích vợ người ta đâu!!!

“Haha...Lừa người khác, dối tâm mình coi chừng tới về ko ngủ yên đâu đấy!!!” Lương Ân cười nhạo. Lâm Tịch càng lúc mặt càng đen sì sì:

“Sao? Vào chủ đề chính nhé?!!!”

“Ừm! Bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần này sẽ giúp đỡ mình nhiều lắm đấy!!! Sắp tới, chúng ta phải làm nội bộ công ty cô ấy đã rồi nay còn phải...rồi thêm!!!” Lương Ân xảo trá nói.

Lâm Tịch đắm chìm trong suy nghĩ của mình!!

35. Chương 35: Loạn Nhịp

Buổi tối, khi anh về thì thấy cô ngồi ngoài thêm cửa thiết kế chăm chăm mà nhà thì tối thui nên hỏi:

“Sao ko chịu bật đèn???”

“Cúp điện rồi!!!”

“Nhà còn đèn sặc mà!!!!” Anh nghĩ cô ko biết đèn sặc ở đâu nên định vào tìm thì cô kéo tay anh lại, lắc đầu nói:

“Khỏi tìm ắt công! Anh có sặc đâu mà sáng nổi!!! Hừ!!... Ngồi đây luôn đi, vào trong đó làm gì???”

“Ừm!!!... Nè! Có biết gì về kiến thức sức khỏe ko hả đồ ngốc?!! Trời tối hù thế mà ngồi đây vẽ vờ cái gì!!! Đẹp phất ngay cho anh!!! Đã xấu tính thì đừng để vác thêm cái kính cận cho xấu người!!!!” Anh giật tờ giấy thiết kế trong tay cô. Cô ko kém, cũng giật lại:

“Không! Tôi phải làm việc chứ!!! Bản thiết kế này tôi làm cho khách hàng thân thiết vs tập đoàn nhà tôi đấy!!! Làm sao có thể qua loa được!!! Hứ!!!”

Anh trầm ngâm một hồi rồi mở miệng:

“Bộ cô thấy tập đoàn quan trọng lắm hả???”

Bốp!!!

Cô ko chần chừ mà vả lên trán anh, mắng:

“Tất nhiên rồi!!! Anh có biết từ khi ba tôi mất, mẹ tôi đã phải khổ sở như thế nào ms gây dựng được tập đoàn Silver thế này ko???”

“...” Anh im phăng phắc.

“Lúc ba tôi mất, tài chính công ty đang lâm vào tình trạng nguy kịch, cứ ngỡ là công sức mấy chục năm của ba tôi phút chốc sẽ sụp đổ vậy!!! Chị hai thì ko biết ở đâu nữa!...Mẹ tôi phải làm ngày làm đêm. Có khi ko ngủ nghỉ hai ngày trời. Tình hình công ty lúc đó cũng loạn ghê gớm lắm!!! Nhân viên thì chỉ muốn công việc nhẹ mà lương lại cao!!!!...Xì! Tiểu thư như tôi còn phải lết đến đó làm việc đến mờ con mắt thì làm gì tới lượt cho họ nghỉ hả???”

“Vậy thì gia đình em làm sao???”

“Cũng may, lúc đó chị tôi bất thành linh trở về, mẹ tôi ko chút chần chừ liền giao phất cái ghế thiết kế chủ đạo cho chị hai luôn!!!...Mà nói thật, chị ấy quả là lắm tài nha!!! Trang sức thiết kế rất có hồn. Còn tôi ms thảm nè!!! Tôi là người phải lo đầu ra đó!!!...Tài ăn nói của tôi ko có khéo lắm, may là nhờ Lam Khê vs Như Ý, nếu ko thì...”

Cô giống như gặp được bạn tri kỷ, hăng say chuyện trò, kể lể đến quên cả đất trời!!!

“Nói vậy, gia đình em thật giỏi!!!!” Anh ko nhịn được mà trầm trồ.

“Hehehe!!! Còn gì nữa!!!!...À! Chuyện của gia đình tôi thì đã kể hết cho anh nghe rồi!!! Còn anh thì sao???”

“Tôi???” Lâm Tịch ngẩn người, anh ko có thói quen tâm sự vs người khác!!!

*****Sunflower

Sau một hồi bị cô “hành xác” bằng chất giọng “oanh vàng” của mình, anh quyết định tự nói ra cho xong!!!
Ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, anh nói vs dáng vẻ bình tĩnh hơn bao h hết:

“Anh ko có ba, chỉ có mẹ thôi!!!”

“Hả??? Ko có ba??? Sao ko có ba được???” Cô ngốc ra mặt. Anh cười nhẹ:

“Ừ! Ba mẹ ly hôn lúc anh còn nhỏ lắm!!!”

“Cũng coi như là có ba rồi mà!!!”

“Nhưng anh ko biết mặt ông ta!!! Cái này ko tính là có ba nha!!”

“Lý do vs lại lý trấu!!! Anh ko theo ngành luật sư, dắt nước mắt toi một nhân tài!!! Hứ!!!” Cô lườm lườm, kịch liệt đá đểu anh.

“Vs lại, mẹ anh cũng mất lâu rồi!!!...Hơn nữa...Mẹ anh rất thích trang sức của Silver!!!” Anh nói, đôi mắt càng lúc càng sâu.

“Trang sức của Silver??? Của tập đoàn nhà em á?!!!”

“Ừm!!!”

“WOA!!! Thiệt là vinh hạnh nha!!!” Cô chấp tay mơ màng. Lâm Tịch phì cười:

“Tiếc là...ko có dịp để thử trang sức Silver thì mẹ anh đã qua đời rồi!!!”

“Uống chưa!!! Phải chi anh quen tôi sớm sớm tí thì có lẽ mẹ anh đã đeo đến ngón luôn rồi!!! Hì hì...”

Lâm Tịch: Làm ơn! Cười phải con cộp mẹ như cô là thảm bại nhất cuộc đời tôi rồi ạ!!!

“Mà sao mẹ anh qua đời vậy? Bệnh á?!!!”

“Là bị tai nạn xe nên qua đời!!!” Anh nói, mà trong đôi mắt còn chứa một tia căm hận.

“Hả??? Vậy á?! Thật tiếc quá!!! Nếu ko thì bây h mẹ tôi có bạn để nói chuyện rồi!!!...Phải! Cả chuyện con cái ko nghe lời nữa!!!”

“Ừm! Mẹ tôi bị tai nạn. Sau này tôi ms biết người gây ra tai nạn rồi bỏ đi ấy là ai. Và tôi cũng đang cố gắng phá hủy cái mà người đó gọi là ‘tâm huyết cả đời’!!!” Lâm Tịch càng nói, đôi tay vuốt tóc cô đột nhiên bầu chặt.

“Á!!! Buông tóc tôi ra!!!!...Đắc tội vs anh thiệt là thảm!!!”

Cô la oai oái. Sau màn trừng mắt nhìn Lâm Tịch chăm chăm như muốn ám sát thì cũng hờ hững buông một câu.

Không có điện khiến một người quậy phá như Chi Ngọc cảm thấy buồn chán. Lăn lăn trên giường mấy vòng cũng ko ngủ được.

“A!!!!!! Ngủ ko được rồi!!!!!!!!!!!!!!” Cô bịt tai, hét âm ỉ.

Lâm Tịch ngồi ngoài thêm cửa hút thuốc thì tự hỏi: Quái!!! Con gì vừa ms kêu rên thảm thiết thế nhỉ???

...

Anh còn nhớ rất rõ, ngày hôm ấy là sinh nhật anh, mẹ anh muốn tạo sự bất ngờ cho anh nên ms len lén đi mua bánh kem. Thế mà, ngày sinh nhật chưa kịp trôi qua thì anh lại nhận được tin báo mẹ anh bị tai nạn xe cộ mà lúc ấy anh chỉ ms 12 tuổi.

Chiếc xe ấy sau khi đâm vào mẹ anh thì lập tức chạy biến khỏi hiện trường, một chút nhân nghĩa cũng ko có. Sau này, khi đã thành lập tập đoàn trang sức, Lâm Tịch ms phát hiện người mà năm đó gây tai nạn xong liền bỏ đi chính là cha của Dương Chi Ngọc, cũng là chủ tịch của tập đoàn trang sức Silver. Tiếc là,

ông ta đã chết, ko kịp nhìn thấy tập đoàn gây dựng bằng tâm huyết của mình đang từng ngày, từng ngày sụp đổ.

Mẹ anh rất thích trang sức của Silver nhưng chưa một lần được đeo thử. Trớ trêu hơn là người gây tai nạn xe cộ ẹ lại là chủ tịch của Silver. Tuy ông ta đã chết, nhưng ko vì vậy mà anh lại buông tha tập đoàn ấy!!!

...

Thở ra một làn khói, đang đắm chìm trong suy nghĩ thì một bóng người lù lù xuất hiện...

“Oái!!!!” Anh giật mình.

“La cái gì đấy???” Cô chau mày. Ngồi phịch xuống cạnh anh, tay ôm gấu bông nghịch nghịch cái tai nó, hỏi:

“Cúp điện ko ngủ được gì hết!!!! Chán quá!!!”

“Ừ! Lâu lâu có mấy ngày vậy đỡ tốn tiền điện đấy!!!” Anh hờ hững.

“Nè!!! Bộ anh là ‘công tử nửa mùa’ á?!! Cái đồ keo kiệt!!!” Cô nhéo hông anh một cái, gằm lên như sư tử.

“Oái!!! Sao nhéo tôi hả???..Đúng! Nếu là trước đây thì ko có!!! Nhưng từ khi cưới em về thì tiền điện ko biết vì sao lại vụt lên gấp đôi!!!” Anh cũng ko vừa, nói cạnh nói khoe. Cô hơi què, đánh anh:

“Kệ tôi! Ai mượn cưới làm gì!!! Đồ ngu! Ráng chịu đi!!!!”

“Vào ngủ giùm cái!!!” Anh dụi dụi điều thuốc trong tay, lừ mắt nhìn cô. Dương Chi Ngọc ôm gấu bông, trề môi:

“Ngủ được tôi cóc thèm ra đây!!! Hứ!!!!...Trong đó tối thui à!!! Chán lắm!!! Muỗi cũng nhiều nữa sao mà ngủ được?!”

“Có muốn ngủ ngon ko???” Anh cười đều cáng. Cô ko nghi ngờ mà gật đầu lia lịa.

“Ra khách sạn mà ngủ đi!!!” Anh lườm. Cô xị mặt xuống.

“Đồ khó ưa!!! Nè! Anh có muốn nghe câu chuyện về mối tình đầu của tôi ko???” Cô hỏi.

“Người như em cũng có mối tình đầu hả??? Ai mà đáng thương quá zậy???” Anh lườm. Trong lòng có một ngọn lửa thù hận vô danh cháy mãnh liệt.

“Hứ! Tôi đẹp lộng lẫy như vậy sao lại ko có người yêu chứ!!!! Trời ơi!!! Anh ta đẹp trai lắm, rất galant, rất ngọt ngào vs tôi, rất thương yêu tôi,...” Cô đang nói giữa chừng thì nhìn thấy ánh mắt anh giống như sắp sửa giết người đến thì im bặt.

“Cô đang kể chuyện cổ tích hả??? TK XXI đào đâu ra người đàn ông lịch thiệp như thế cho cô hả???” Anh nói vs giọng lạnh như băng.

“Tôi...tôi có quen người vậy thiệt mà!!!” Cô cố lý sự. Thực ra cô làm gì có ai mà thích chứ!!! Hừ!

“Khoe khoang cái gì!!! Cô tưởng mình có sức hấp dẫn lắm ư??? Hoang tưởng!!!” Anh gằn từng tiếng.

36. Chương 36: Những Ngày Khó Quên

Sáng hôm sau, khi anh thức giấc thì Dương Chi Ngọc vẫn còn ngủ mê say trên giường. Hừ! Hôm qua chẳng phải nói ngủ ko được sao?! Bậy h lại ngủ như chết ra đấy!!!

“Ê!!! Dậy!!! Ko thích đi làm hả???” Anh tức. Cô cuộn mình trong chăn, thều thào:

“Ngủ tí tí nữa thôi chị hai ơi!!!!”

Cái gì mà chị hai?! Anh là chồng cô chứ bộ!!! Đã lấy chồng rồi mà ko có ý thức gì hết!!! Chán ghê gớm!

“Ko có tí tí gì nữa hết! Dậy!!!!” Anh cầm gối ôm phang vào mặt cô. Thế mà cô vẫn ngủ ngon lành.

“Trời! Để người ta ngủ đi!!! Còn sớm chứ bộ!!!”

Tức điên, Lâm Tịch quyết định ‘thân chinh’ lôi con heo lười biếng Dương Chi Ngọc này dậy.

“Á!!!!!!!!!!!!!!” Đột nhiên bị ai đó siết cổ, cô hoảng hồn ngồi dậy.

“MUỐN ÁM SÁT NGƯỜI TA CHẮC????” Cô giận dữ.

“Mau dậy đi! Đi làm kia kìa!!!” Xong thì anh đi thẳng đến công ty luôn.

Dương Chi Ngọc theo thói quen chộp điện thoại, lật lịch ra xem thì bất ngờ khi thấy hôm nay là...

Sinh nhật của Lâm Tịch!

*****Sunflower

“Oầy...Tặng gì đây nhĩ???...Hừ! Ai mượn hần giàu quá như vậy!!! Làm mình ko bít phải tặng gì bây h!!! Hic!!!”

Cô xoay xoay cây bút trong tay, rầu rầu ngồi tự kỷ.

Bí quá! Cô liền lên mạng hỏi “tiền sĩ Google” may ra ms xong!!!

...

Đúng là phí công, cái gì mà ‘tiền sĩ’ chứ?! Ngay cả việc tặng quà gì mà cũng chẳng có ý nào hay hết!!!

Đang lúc chán nản ko biết phải làm sao thì Dương Chi Ngọc nảy ra một sáng kiến rất chi là...hợp thời.

Cô nhanh chóng lôi ra một cái hộp đóng đầy bụi, thổi một cái, lớp bụi mỏng manh bay tan trong ko khí.

“Chậc! Lâu lắm ms lấy ra nha!!!”

Cẩn thận, nâng niu cái hộp ấy giống như báu vật, từ tốn mở ra, một luồng sáng màu bạc lấp lánh.

“Hí hí!!! Tặng cái này là hay nhất!!!!”

Cô hào hứng đem đi gói lại tỉ mỉ, thầm khen bản thân mình sao mà thông minh đến thế!!!

*****Sunflower

Lâm Tịch suy nghĩ xem có nên tiếp tục kế hoạch hay không? Dù sao cha cô cũng mất rồi, việc gì phải thù dai như vậy??? Hơn nữa, khi mà cô biết được sự thật thì cô sẽ ra sao chứ???

Ý chí anh bất chợt có chút lung lay, xao động.

Hay...bây h từ bỏ đi???

Lén chuồn về sớm, cô chưa kịp khởi động xe thì một giọng nói ‘nhỏ nhẹ’ vang lên:

“ĐI ĐÂU????”

Éc!!! Chết rồi!!!

“Chị hai!!!! Em...em thấy ko được khỏe nên về sớm tí!!”

“Không khỏe hả??? Làm biếng chứ ko khỏe cái nỗi gì?!!!” Dương Chi Tuyết sừng sộ mắng Chi Ngọc.

“Không phải!!! Em mệt thiệt mà!!!! Chị biết ko?! Tối qua nhà em cúp điện nguyên đêm luôn, chả ngủ được gì hết!!!” Cô kể lể.

“Thì sao? Có dính dáng gì đến việc đi làm à?!!”

“Em...”

Vất vả tranh cãi hồi lâu cuối cùng cô cũng được cho phép vắng một ngày. Phù!!!

...

Ấm bánh kem về nhà, cô chịu khó hy sinh để làm cho anh một bữa tiệc sinh nhật khó quên nhất!!!

Hào hứng làm vài món ngon, cô lặng lẽ vuốt ve gói quà. Trong đây là tất cả ước mơ của cô đó!!!

Quà cô tặng anh chính là cái vòng bằng bạc. Cái này cô thiết kế hồi 18 tuổi. Lúc đó cô còn lằng mạn lắm cơ!!! Cô thiết kế bằng cả trái tim của mình, mặc dù ko đẹp như những trang sức bây h cô thiết kế nhưng cô lại cảm thấy nó có chút gì đó rất đặc biệt, đặc biệt hơn tất cả những trang sức khác!!!

“Anh mà dám chê bai, tôi sẽ tấn cho anh một trận nên thân!!!!”

Cô tự nhủ. Bất giác, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào.

*****Sunflower

“Aizz...Sao còn chưa về nhỉ? Mình sắp ngủ gục đến nơi rồi!!!!” Cô than vãn. Liếc nhìn đồng hồ treo trên tường. 10 h hơn mà còn la cà ở cái chốn âm tào nào ko biết nữa!!!!

Đùa nghịch cái nơ trên gói quà, cô cảm thấy trong lòng nổi thất vọng lan tràn...

Bỗng dưng, tiếng xe vọng vào làm cô bừng tỉnh. Tắt đèn, nấp sau cửa, cô âm thầm cười.

...

Lâm Tịch bước vào nhà vs gương mặt mệt mỏi. Chỉ là từ bỏ một quyết định mà tại sao lại khó khăn như vậy???

“HAPPY BIRTHDAY!!!!!!!!!!!!!!”

Một luồng tuyết dây đủ màu bắn trên không trung, bất chợt căn phòng sáng rực lên. Đập vào mắt anh là nụ cười tươi hết cỡ của Dương Chi Ngọc.

“...”

Quá bất ngờ khiến anh không cách nào phản ứng nổi luôn!

“Hihi...Sinh nhật mà giấu nha!!! Tôi tặng quà hoành tráng lắm á, nhớ mai một tặng lại cho tôi cái khá hoành tráng gấp đôi nha!!!” Cô lắc lư hộp quà trước mặt anh.

Đúng rồi! Hôm nay là sinh nhật anh mà!!!

“Cảm ơn!”

Mặc dù chỉ có mỗi mình cô tổ chức nhưng sao anh lại cảm thấy trong lòng rộn ràng đến thế?!!!

Ăn nó uống say, hai người họ bắt đầu nói sảng:

“Chẹp! Thấy quà dễ thương ‘hông’? Cho anh biết, anh mà dám chê là tôi cho anh ngủ khách sạn ngàn sao luôn à!!!” Cô lăm bắm. Anh cũng chẳng tỉnh táo hơn mấy:

“Em yêu! Sao em biết sinh nhật của anh?”

“Kệ cha tôi!!! Tôi biết là được rồi!!!! Nè! Sinh nhật tôi anh phải tổ chức cho hoành tráng nghe chưa!!! Ít nhất phải có 100 người! Hehe...Lúc đó chắc tôi phải mượn công-ten-nơ để chở quà quá!!!!” Cô ha ha cười.

“1000 người cũng được nữa!!!” Anh hào sảng.

“Hứa à! Hứa rồi nha!!!”

Nhìn thấy cô ngà ngà say, đôi má ửng hồng, nụ cười thu hút một cách kỳ lạ. Anh từ từ nhào người đến gần, nâng cằm cô, thổ lộ một câu bằng cả trái tim:

“Anh...yêu em!”

37. Chương 37: Không Kịp Hối Hận

Giống như một cơn mơ, hai người họ tỉnh lại, trơ trơ nhìn nhau. Haizz...

“Cái vòng này...” Cô còn chưa kịp nói hết thì anh chen ngang:

“Hôm qua là sinh nhật anh, em tặng nó cho anh!!!” Anh mỉm cười hạnh phúc.

Dương Chi Ngọc: Mình thật sự tặng á?!!!

Nói chung thì ngày hôm qua hai người say đến trời đất điên đảo, nói năng nhảm ruồi, hành động linh tinh, bây h sáng dậy cảm giác giống như mình đang nằm mơ một giấc mơ đẹp vậy!!!

“Đòi lại được ko???” Cô ngu ngơ. Anh hừ hừ mấy tiếng:

“Đừng có hòng nhá!!!”

Cô: Hối hận ghê!!!

*****Sunflower

Sau sự việc ngày hôm qua, anh quyết định buông tay những kế hoạch của mình. Khi đưa ra quyết định đó, trong lòng bất giác cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Haha!!! Sao mà anh cao thượng ghê!!!!

...

“Anh Lâm Tịch!!!!!!!!!!!!!!” Một chất giọng quen thuộc vang lên.

Lâm Tịch: Mẹ ơi!!! Con ma này lại ám con nữa rồi!!!!!!

“Tôi van cô, van cô đừng ám tôi nữa!!! Tôi kỵ nữ sắc lắm!!!” Lâm Tịch chấp tay vái như vái cô hồn.

“Kỵ nữ sắc thì bỏ vợ đi!!!!” Lương Nhã Vi cười tươi.

“Có gan thì cô tự tay đưa giấy ly hôn cho ‘chị’ ấy đi!!!!” Lâm Tịch thách lại. Nhã Vi mồm hời rờng rã.

“Có chuyện gì vậy???”

“Lương Ân nói...anh mau đi giục công ty họ sang tên đi...!!!! Cổ phần nằm trong tay mình mà!!!” Cô vừa nói vừa cười duyên. Lâm Tịch nghe như sét đánh ngang tai:

“Cái gì???? Sang tên?????????”

“Phải! Ko cần phá hoại làm gì nữa, dù gì chúng ta cũng chỉ muốn cái công ty ấy thôi mà!!!”

“Lâu một chút nữa ko thể sao???”

“Không được!” Nhã Vi từ tốn lắc đầu. Thì ra anh ta thật sự thương nhỏ cộp cái ấy mất rồi!!!!

“...”

“Bye honey! Em về nha!!!” Gửi một cái hôn gió điệu đà, cô nhanh chóng bước ra khép cửa.

Chẳng lẽ đã muộn rồi ư???

Ngồi ngây ra, anh thật sự hối hận vì ban đầu mình làm như vậy. Thế nhưng, một tia sáng lóe lên...Đúng rồi! Chỉ cần xé bỏ tờ giấy đó thì có thể rồi!!! Ha! Vẫn là anh thông minh nhất!!!

Nhưng...

Tờ giấy đó đâu rồi???

Anh hoảng hốt kiểm khắp nơi.

“Rõ ràng mình cất trong tủ mà!!! Sao lại biến đi mất rồi???” Anh tự hỏi. Đồ đạc mà cũng có chân chạy trốn ư???

...

Sau một hồi tìm kiếm đừ người mà vẫn ko thấy, anh rút cuộc đã đầu hàng!!!

“Sao không thấy nữa???” Anh lo lắng. Chẳng lẽ có ai đó lấy rồi sao???

Nếu ko tìm thấy, để lọt vào tay của Chi Ngọc thì nguy hơn nữa đó!!!

Tại tập đoàn Silver...

“CHI NGỌC!!!!!!!!!! Sao em lại ký tên chuyển cổ phần cho tập đoàn của Lâm Tịch??? Em điên rồi à?! Dẫu đó là chồng em đi chẳng nữa, nhưng em có cần tin tưởng đến phát khùng như vậy không???”

Dương Chi Tuyết xông thẳng vào phòng Chi Ngọc, bức xúc hét lớn, tay liên tục nện xuống bàn.

“Ồ...” Dương Chi Ngọc ko thể hiểu nổi chị mình đang nói cái gì nữa!!!

“Ngạc nhiên? Ngày hôm nay chị đang làm việc thì thư ký của Lâm Tịch đi tới, đưa bản hợp đồng này cho chị. Ngạc nhiên nhất là tại sao em lại ký tên vào đây hả?????????” Dương Chi Ngọc khoanh tay trước ngực, hai mắt tóe ra lửa nhìn chằm chằm em mình như một đứa phản bội.

“Em ko có!!! Em khùng hay sao mà lại ký kết mấy cái văn bản như vậy chứ!!!!” Dương Chi Ngọc khẳng khẳng mình vô tội.

“Ko có!!!! Còn muốn chối hả???...Đây! Mày tự mà xem đi!!!!” Dương Chi Tuyết như sắp phát điên đến nơi, quăng lên bàn cô một xấp tài liệu, trừng trừng nhìn gương mặt của Chi Ngọc biểu hiện thái độ ngạc nhiên đến kinh hoàng khi nhìn thấy chữ ký của chính mình!!!

“Sao??? Hết chối rồi chứ gì??? Ha! Ko ngờ mày lại như vậy, vậy mà ban đầu còn khẳng khẳng cái ko có!!! Ko có thể chữ ký này là giả chắc!!! Cố mà lo liệu đi em gái, mẹ mà biết thì nguy lắm đó!!!! Công ty này ko thể vì một cá thể phản bội mà bị hủy đi được!!!” Chị cô lườm lườm. Sau đó hần học giật tài liệu lại, xoay gót ngọc đi thẳng!

Dương Chi Ngọc chết trân tại chỗ!

Sau 5' đơ ra đấy, cô quyết định điện thoại cho Lâm Tịch hỏi rõ.

“Alô?! Chồng ngu như heo!!! Tôi có chuyện muốn hỏi anh!!!!!!!!!!!!!!” Cô tức.

Lâm Tịch trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

38. Chương 38: Phát Giác

Hai người hằm hằm nhìn nhau.

“Nói cho thật vào tí!!! Ko thì anh sẽ ko còn được ngắm ánh bình minh ngày mai đâu!!!” Cô gìm giọng xuống làm không khí bủa vây hai người càng thêm rợn rợn hơn.

“Cô muốn tôi nói gì?!” Anh mặt ngoài ánh mắt như muốn đóng băng người đối diện, gương mặt ko chút biểu cảm, lạnh như xác chết, nhưng thực ra tay mồ hôi ướt cả rồi!!!!

Cô ta sẽ ko trực tiếp giết anh chứ?!!!

“Haha! Giả ngây hả? Anh nghĩ anh qua mặt được tôi sao?!” Cô cười, giọng cười bén như dao vậy.

“Cô nói vậy là ý gì?!” Anh gườm gườm.

Hai người nhìn nhau chòng chọc, cô ung dung nhả ra từng chữ một:

“Tôi có chứng cứ!”

“Tôi đã làm gì à?!” Anh khoanh tay trước ngực.

Cô nổi khùng, tóm cổ áo anh, lôi phất dậy, găm lớn đến mức tưởng chừng bầy chó nhà bên cạnh cũng thức luôn!!!

“ĐỒ ĐÊ TIỆN!!!!!!!!!!!!!! AI CHO PHÉP ANH ĐỒ THỨC ĂN CỦA TÔI LÀM HẢ?????”

Lâm Tịch: Hả~May ghê!!!

“Tôi cho anh biết! Thức ăn là nguồn tài nguyên quý giá của trời. Ai cho phép anh đồ bỏ chứ?!!! Đồ ăn tôi làm có khó ăn cách mấy anh cũng phải nuốt vào, nuốt vào hết cho tôi!!!! Tôi ko cho phép bỏ!!! Còn một lần nữa, tôi sẽ giết chết anh!!!! Giết sông quảng biển làm mồi cho cá mập, chết ko toàn thây!!!!” Cô tuôn một hơi giảng giải đạo lý quý trọng lương thực, thực phẩm làm anh hoa mắt, choáng váng mặt mũi.

Sau này anh mới biết thứ người có ghét nhất chính là người phí phạm đồ ăn. Đặc biệt là những món do chính tay cô nấu!!!

Lúc này còn đang rối bời vì ko tìm ra xấp tài liệu ấy thì cô gọi điện thoại lại làm anh chột dạ. Hỏi anh tại sao lại đem xấp văn bản đó, anh mém chút là chết đứng như Từ Hải.

Đáp qua loa là do thư ký hiểu lầm, ý của tài liệu đó ko phải như vậy, là tại anh soạn sai và cô ký nhầm. May là cô ấy ko nghi ngờ. Vậy mà về tới lại gặp bộ mặt như nhân viên cảnh sát tra xét tội phạm của cô làm anh giật cả mình, còn tưởng là lộ tẩy, nào ngờ...Hú hồn!!!!

“Xin lỗi! Lần sau anh sẽ ko vậy nữa! Nhé?!” Anh dỗ dành, nhìn mặt cô cả buổi cứ như sắp sửa đi ám sát làm anh cảm thấy khủng khiếp quá!!!

“Biến đi!” Cô hét lại. Anh biết lần này ko đỡ được cô thì xem như chết chắc.

“Chỉ là thức ăn thôi, ko có gì mà!!!”

Cô lườm một cái tóe ra lửa, anh biết đồ cầm miệng lại.

Tối, ban đêm ngủ cô rất hay khát nước nên hay để bên cạnh một chai nước, nhưng hôm nay lại quên bồng đi nên nửa khuya phải dựng đầu dậy đi uống nước.

Nhìn người bên cạnh đắp mền ngủ như heo, cô cong khóe môi, cười khe khẽ. Bước xuống giường, một cảm giác lạ cứ len lỏi sâu trong cô.

Bất giác, cô có linh cảm mình sắp sửa phát hiện ra điều gì đó.

...

Lấy chai nước trong tủ lạnh, thoải mái tu một hơi. Cô định trở về phòng thì vướng phải kệ sách sát mép nhà bếp, đồng báo nằm ngổn ngang.

Quau! Cô bất đắc dĩ khom người nhặt lại tất cả, đột nhiên trong đồng báo ấy rơi ra một xấp giấy.

Vấn kiện gì đây???

Nhặt xấp giấy ấy lên, cô bật đèn xem thì hai mắt muốn nhảy luôn ra ngoài. Cái này...

“Lâm Tịch!!! Anh gạt tôi sao???” Cô tức đến mức chỉ muốn lao lên giết anh tức thì. Nhưng, “bút dây động rừng” là ko nên, vì vậy cô sắp mọi thứ lại ban đầu giống như chưa từng có gì xảy ra vậy. Nhưng, trong lòng cô vẫn lan tràn một cảm giác khó nói thành lời.

Tất cả những câu nói, những cử chỉ của anh đều là lừa dối?

...

“Đi đâu vậy?” Lúc cô trở về phòng, anh ngồi thẳng đơ trên giường, nhìn cô chằm chằm.

“Uống nước!” Hiện tại cô rất bối rối, ko muốn nói nhiều. Nhưng, vừa đặt lưng nằm xuống thì anh đã ôm siết lấy cô, xem cô như một cái gối ôm.

“Này! Anh...” Định lớn tiếng mắng nhưng cô lại thôi. Mặc kệ anh và vùi đầu vào gối tiếp tục ngủ.

Đêm cứ như vậy lẳng lặng trôi qua nhưng suy nghĩ của mỗi người cứ bay khắp chốn!!!

Sáng hôm sau, anh dậy mà cũng ko thèm đánh thức cô. Hừ! Bởi vì anh biết có gọi cô cũng cóc thèm dậy!!!

“Ê!!! Sao ko gọi người ta dậy hả???” Cô nổi máu nóng.

“Gọi cô sẽ dậy hả???” Rút kinh nghiệm mà!!!

“Tưởng tôi là heo hay sao mà anh sỉ vả dữ vậy hả??? Đần độn!!!” Cô gầm lên.

“Sáng sớm, ko-cãi-lộn!!!” Anh nhún nhả từng từ từng chữ.

“Ai thèm!!! Tại có người thích gây sự mà!!!” Cô liếc mắt sang chỗ khác.

Anh: Chưa biết ai là người kiếm chuyện đầu tiên!!!

...

“Chị hai!” Cô vừa ms gọi thì Chi Tuyết hờ hững xách đĩa cơm đi thẳng. Haizz...Đã nói là hiểu lầm mà!!!

“Em ko có ký! Anh ta cũng nói là mình soạn nhầm!!!” Cô lẻo đẻo theo phía sau chị hai để giải thích.

Dương Chi Tuyết cảm thấy lo lắng, cô ko muốn em gái mình đi theo vết xe đổ bị phản bội ngày trước. Nhưng mà tình thế bày h...

“Cẩn thận vs Lâm Tịch!” Dương Chi Tuyết quay lại nói một câu đơn giản nhưng làm cô nín thở.

Cẩn thận?

39. Chương 39: Sự Thật

Cô tan việc, trở về nhà chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe, đột nhiên điện thoại reo lên:

“Alô?”

“Hi!!! Có muốn biết gì hay không???”

“???” Chi Ngọc ngớ người. Con diên nào rảnh thể mà phá điện thoại người ta vậy?!

“Là tôi. Lương Nhã Vi!!!”

“Có gì ko???” Thì ra là con diên gọi thật đấy!

“Ko!!!! Chẳng qua là ‘tốt bụng’ muốn giúp cô tìm hiểu chút gì gọi là sự thật thôi!!!” Cô ta ko muốn tiếp tục trò chơi này nữa.

“Cô làm ơn nhìn rõ nhân tình thế thái một tí xiu nhé!!! Cái từ ‘tốt bụng’ được nhả từ miệng cô ra làm ô uest công lý đó!!!!!!”

“CÔ!!!!!!!!!!!!!!”

“Sao? Gì???”

“Muốn biết sự thật về người chồng tốt bụng của cô ko hả???”

“...” Cô im lặng. Một điều gì đó đã hiện ra rất rõ nhưng cô ko có can đảm thừa nhận.

“Muốn biết? 7h tối nay, Warm! Nhớ nhé!!!”

Xong thì cúp máy. Cô ngẩn ra đó.

*****Sunflower

7h, Warm.

“Có gì nói lẹ lẹ lên đi!!!” Cô ko chút thiện cảm quăng một câu. Lương Nhã Vi cười gian xảo đưa một tập văn kiện cho cô xem. Quan trọng là tập văn kiện này y như cái mà chị hai cô đã đưa cho xem vậy!!!

“...” Cô á khẩu.

“Sao??? Nhìn quen ko??? Nhìn cho kỹ vào! Nhớ cho kỹ vào! Xem xem Lâm Tịch đã tài ba sử dụng chiêu thức nào để cô ngoan ngoãn ký tên vậy?!!!” Lương Nhã Vi dương dương tự đắc, nhìn gương mặt trắng bệch của cô mà thấy lòng thoải mái lạ lùng.

Cô bàng hoàng nhìn xấp giấy ấy, ko còn biết phản ứng gì, chỉ biết quay cuồng trong ký ức:

“Chi Ngọc! Em về rồi à?! Có mệt lắm không???”

...

“À! Đạo này thấy em hơi mệt mỗi nên anh hầm canh cho em ăn này!!!”

...

“Ko có! Ko có âm mưu mà!!!...Haizz...Dù gì cũng là lỗi của anh. Là anh sai, là anh ko nên bỏ em lại một mình ở cái nên lạ hoắc như thế, là anh ko nên bỏ em bơ vơ như vậy! Xem như anh chuộc lỗi nhé?!”

...

“À! Anh quên mất!!! Chị em đưa cho anh cái này bảo em ký vào đây!!!”

...

“Ừm!!!... Nè! Có biết gì về kiến thức sức khỏe ko hả đồ ngốc?!! Trời tối hù thế mà ngồi đây vẽ vờ cái gì!!! Đẹp phất ngay cho anh!!! Đã xấu tính thì đừng để vác thêm cái kính cận cho xấu người!!!”

...

“Anh ko có ba, chỉ có mẹ thôi!!!”

...

“Vs lại, mẹ anh cũng mất lâu rồi!!!...Hơn nữa...Mẹ anh rất thích trang sức của Silver!!!”

...

“Tiếc là...ko có dịp để thử trang sức Silver thì mẹ anh đã qua đời rồi!!!”

...

“Ừm! Mẹ tôi bị tai nạn. Sau này tôi ms biết người gây ra tai nạn rồi bỏ đi ấy là ai. Và tôi cũng đang cố gắng phá hủy cái mà người đó gọi là ‘tâm huyết cả đời’!!!”

...

“Cô đang kể chuyện cổ tích hả??? TK XXI đào đâu ra người đàn ông lịch thiệp như thế cho cô hả???”

...

“Khoe khoe cái gì!!! Cô tưởng mình có sức hấp dẫn lắm ư??? Hoang tưởng!!!”

Lâm Tịch!!!!!!!!!!!!!! Hóa ra anh luôn lừa gạt tôi!!!!!!!!!!!!!!

“Bị shock lắm hả??? Còn tự hào về anh ấy nữa ko?! Tôi đã bảo mà!!! Anh ta chả yêu thg gì cô đâu. Cô có biết ai là người hại chết mẹ anh ấy ko???...Chính là...cha của cô đó!!!” Nói xong, Nhã Vi ngửa mặt cười hả hê. Tay vịn ly cà phê của cô run rẩy.

Là mình đang nằm mơ phải ko???

“NÓI XẠO!!!!!!!!!!!!!!” Cô hét lớn, giật lấy túi xách và văn kiện chạy đi thật nhanh ra ngoài.

Ko cần biết đi đâu hết!!! Ra khỏi chỗ này là được!!!

Chạy thật nhanh trên phố, cô ko biết đã vượt qua bao nhiêu con đường, không biết đã chạy bao lâu, cũng ko hay mình đã bỏ qua biết bao ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình rồi!!!

Cô nhớ tới từng ánh mắt, từng cử chỉ, từng thay đổi trong lời nói, hành động của anh đối với cô...và giận bản thân tại sao dễ tin người như vậy!!!!

Cắm đầu cắm cô chạy, cô ko cách nào bình tĩnh nổi...và tất nhiên cũng ko phát hiện đại lộ mình sắp băng qua đèn đỏ đã bật sang đèn xanh!!!

*****Sunflower

Kéttttttttttttttttttttttttttttttt!

Một chiếc xe màu bạc nhấn phanh gấp, tiếng phanh xe vang lên chói tai làm cô hoàn hồn.

“Đi đứng kiểu gì vậy hả con nhỏ khùng kia? Muốn tự tử thì về nhà nhảy vào bồn tắm hay đập đầu vào miếng tàu hủ mà chết!!! Đừng có lao đầu ra đây báo đời giùm người ta cái!!!”

Tài xế chiếc xe ấy hét ầm ầm, cô đứng chết trân ở đó, thẳng thốt nhìn chiếc xe lạnh lùng lướt đi!!!!

“Đẹp vậy mà đòi chết! Uổng!!!”

“Chẹp! Cái túi xách là đồ hiệu đó!!!”

“Nhìn xinh quá cơ! Sao khi ko muốn chết vậy?”

“Chắc bị bỏ đá đó bây!!! Thằng nào con mắt dán trên chân mày vậy trời???”

Bla bla...

Nhiều người vây quanh cô, nhìn cô vs ánh mắt ‘ko-thể-nào-ngạc-nhiên-hơn!’

Cô chạy biến khỏi nơi đó.

...

Chạy tới lúc mệt lả, cô gắng gượng lê thân vào công viên gần đó ngồi nghỉ. Tự nhiên chạy chi ệt vậy trời???

“Dám gạt tôi?!!!” Cô bấu lấy, bứt mấy cọng cỏ ấy lên. Cơn giận đã tiêu giảm hơn một nửa.

Bây h có lẽ cô ko muốn tin cũng ko được, vì sự thật đã rành rành ra đó còn gì!!! Hắn ta là lợi dụng cô.

...

Lúc này là 8h tối, công viên ko nằm ở trung tâm của thành phố nên rất vắng vẻ, cô còn nghe được cả tiếng dế cọt xát mặt đất và cả tiếng côn trùng rít lên nữa cơ!!! Ko gian yên tĩnh đến ma quái!!!

Cha của cô làm mẹ hắn chết, nên bây giờ cho dù ông ta đã ko còn sống trên đời nhưng hắn vẫn muốn lấy cái tập đoàn ấy ư??? Hắn cười cô tất cả là vì cái tập đoàn đó??? Hắn đối xử tử tế vs cô cũng vì tập đoàn??? Vậy nếu ko có tập đoàn Silver thì cô là cái gì hả????

Một cảm giác khó chịu như có ai đang siết cổ mình trỗi dậy, đôi mắt cô bị phủ một lớp nước mỏng manh, bàn tay run rẩy ko ngừng, sự yên tĩnh này làm cô thấy bản thân bức bối lạ lùng.

Tách!

Một giọt nước mắt rơi xuống thấm cổ mướt mà.

Cô khóc vì hắn ư???

40. Chương 40: Kiểm Nén Cảm Xúc

Đưa tay lên, cô ầu thả quệt nước mắt, ai mà khóc vì tên mất dịch ấy chứ!!! Cô hiện tại sẽ đi phá nhà hân cho bố tức.

Bắt taxi về, cô ko thèm đại dột làm chuyện nhảm nhí ấy nữa, cô muốn dạy cho anh biết lợi dụng cô, lừa gạt cô thì cái giá phải trả là rất đắt.

Về đến nhà, thu thập hành lý, cô đem mền gối, tài liệu, sách vở, quần áo, đồ đạc bới tung lên, khắp nhà chỉ vụn vụn 15' đã chẳng khác nào bãi tha ma. Sau đó, cô vào bếp, xách lên một con dao, lưỡi dao Thái bên ngót đi kèm là nụ cười ác như phù thủy làm ko khí thêm rùng rợn.

Bước ra ngoài, đóng cửa, cô đính xấp tài liệu mà Nhã Vi đưa cho lên cửa sau đó...cắm phập con dao lên tờ giấy xem như là cảnh cáo. Tiếp là quay người đi mất hút.

Do công việc nhiều, anh phải ở lại tới 1h mấy sáng mới lết được về nhà, nào ngờ:

“TRỜI ƠI!!!!!!!!!! NHÀ TÔI CÓ TRỘM!!!!!!!!!!!!!!” Anh hét lên thống thiết.

Mẹ ới ới!!! Đây là nhà của anh ư??? Nhìn sao mà giống bãi rác vậy???

“Chi Ngọc!!! Sao ko dọn dẹp mà còn bày ra đây vậy???” Anh gào lên, nhưng đáp lại chỉ có im lặng và...im lặng!

Bấy h anh ms chú ý tới cánh cửa nhà mình, mẹ ới! Có dao!!!

Nhưng...khi nhìn đến xấp văn kiện, mặt anh tái mét, cắt ko còn một giọt máu, trắng dã ra đấy nhìn đến kinh hoàng. Cô đã biết???

Lo lắng, anh gọi điện cho cô nhưng đáp lại chỉ là tiếng chờ máy vô tình. Anh bây giờ cảm thấy rất sợ hãi. Cô hiện tại ra sao rồi???

Phụt!

Tất cả đèn trong nhà đều tắt ngấm. Lại cúp điện!!!!

Lâm Tịch ko buồn mở đèn sạc, ngồi yên trên sofa, đầu óc rỗng ko. Sao em ko chờ anh để nghe anh giải thích???

...

Lâm Tịch rất hối hận!!!

Bóng đêm như phủ kín ko gian. Gió lạnh thổi tẩm màn bay bay, hoa cỏ ngoài vườn xào xạc theo tiếng gió. Cảnh vật sao lại thê lương như vậy???

Anh ko biết cô đi đâu, ko biết cô đang làm gì, ko biết có nghĩ về mình thế nào, ko biết cô cảm thấy ra sao...

Trước đây anh cảm thấy sống một mình là tuyệt vời nhất trên đời. Tin rằng ko cần tình yêu vẫn sống tốt như thường...Nhưng, đến hôm nay anh ms biết, suy nghĩ trước đây của anh là sai. Đó là vì...anh chưa gặp được Chi Ngọc!!!

Ngoài trời, gió thổi từng đợt càng thêm lạnh giá, ào ào, mưa nhanh chóng rơi ngoài hiên, tiếng mưa va chạm trên mái nhà, đọng lại bên hiên và rơi bộp xuống thềm đá làm anh cảm thấy nỗi trống trải càng lấn chiếm sâu thẳm vào lý trí và con tim.

Canh!!!!!!!!

Anh đập tay lên bàn kiềng, chiếc vòng bạc kêu lên lạnh lạnh.

Đêm. Trời mưa lạnh căm căm. Gió lớn thổi vô tình. Trong căn nhà lớn, Lâm Tịch ngồi giữa đông hỗn độn, miên man nghĩ ngợi.

Đêm nay, ở hai nơi khác nhau, hai con người khác nhau, suy nghĩ khác nhau nhưng đều ko cách nào chìm vào giấc ngủ một cách thư thái được!!!

Tách...tách...tách...

Mưa gần tạnh, Dương Chi Ngọc nằm nghiêng trên giường, lặng lẽ nhìn cửa sổ, trong lòng hoang mang lạ lùng.

Những câu nói của Nhã Vi, những câu từ trong văn kiện, những hành động ngọt ngào của Lâm Tịch khiến cô rối ren hết lên. Làm người khổ vậy sao???

Quơ tay trong không trung chạm đến bên giường trống trải, cô cảm thấy ko quen. Chỉ là thiếu đi một người mà khác biệt đến vậy sao???

Bất chợt, cô úp mặt vào gối, khóc nức nở.

Dương Chi Ngọc ko biết sao cô lại muốn khóc, chỉ biết cô thấy khó chịu như có một bàn tay vô tình đang siết chặt tim cô làm cô như nghẹt thở, nước mắt trào ra mãnh liệt.

Khóc đi, khóc đến khi nào cảm thấy hết trống trải thì thôi!!!!

Trong lòng cô, câu nói ấy vang lên liên tục, cô khóc càng lúc càng lớn hơn.

Mưa ngoài trời tưởng chừng sắp tạnh nay bỗng ào ào vỡ òa ra một cơn mưa khác lớn hơn.

Dương Chi Ngọc liên tục chạm tay vào một bên giường trống trải, cô khóc mãi đến khi cảm thấy khó thở và mệt mỏi thì ngủ thiếp đi.

“Khụ...khụ...khụ!!!” Sáng ngày hôm sau, cô vừa làm việc vừa ho muốn khan cả tiếng.

“Sao ko uống thuốc đi?” Dương Chi Tuyết hỏi. Cô ko nói mà chỉ lắc đầu. Chắc là tại hôm qua trời mưa mà ngủ ko đắp mền chứ gì!!!

“Thấy em ko được khỏe...hay em bị bệnh vậy???” Chi Tuyết tiến tới, muốn sờ trán cô thì cô né ra, nói khàn khàn:

“Ko có gì!!! Em đi uống nước cái đã!!!”

Dương Chi Tuyết: Nó bị gì nhập vậy???

Chi Ngọc đi lên đi xuống thang máy cảm thấy choáng váng, đầu óc như quay quay vậy. Tuy nhiên, cô vẫn an ủi bản thân ko sao hết!!!

Reng...reng...

“Alô?”

Lúc cô trở lại thấy chị Chi Tuyết nhăn mặt nhú mồm ôm điện thoại bước ra ngoài, nét mặt này hình như...hơi bị trầm trọng rồi nha!!!!

41. Chương 41: Người Yêu Cũ

“Có chuyện gì à?!!!” Dương Chi Tuyết giọng lạnh căm. Cô hất mặt ra ngoài cửa sổ, chân vắt chéo, tay chống cằm, quyết ko nhìn thẳng vào gương mặt khốn nạn ấy!!!

“Sao vậy??? Dù gì anh cũng là người yêu cũ của em mà!!!” Lương Ân khuấy khuấy ly cà phê trong tay. Có trời biết khi biết được Chi Tuyết, người yêu cũ của mình, là một trong những người có thiết kế vượt trội nhất Silver thì hắn đã mừng đến mức nào!!

Còn cô, ko ngờ cũng có ngày gặp lại hắn. Ko sai! Hắn chính là người năm đó đã bỏ rơi cô!!!

“Tìm tôi có gì?! Tôi nhớ hình như chúng ta hết yêu rồi mà!!! Hay mấy người thích tương tư tình cũ vậy??? Aizzz...Vậy xin lỗi nhiều nhen, tôi ko có hứng!!!” Cô ngúng nguẩy đáp. Nếu ko biết, ai mà nhìn ra đây là cô gái khiêm tốn, dễ thương ngày thường, Dương Chi Tuyết!!!

“Chậc! Em thay đổi nhiều ghê nha!!! Sao trước đây anh ko phát hiện em dễ thương như vậy???” Lương Ân hạ lưu xoa cằm.

“Haha!! Mấy người học tới lớp 3 rồi nghỉ hay sao mà ngu như bò vậy!!! Trước là trước, bây là bây h, làm ơn, đừng có gộp lại làm mất danh dự người ta hết á!!! Đầu to mà óc như hột xí muội!!!” Cô nặng lời.

“Chi Tuyết à!!! Em có biết Lâm Tịch đang hợp tác vs anh để thu mua tập đoàn nhà em ko vậy???” Lương Ân nói, hần ko tin cô còn giữ bình tĩnh nổi.

Ai dè...

“Dĩ nhiên là biết, mấy người còn mua chuộc thư ký riêng của hần ta để lấy trộm tài liệu đưa Ngọc coi chứ gì!!! Yên tâm, con Ngọc nó lặc quan lắm, mấy người đừng hòng đả kích tâm lý nó. Vs lại, nó chẳng thích Lâm Tịch tí nào đâu!!! Haha...Tại có mấy người rảnh ruồi, ko biết quan sát nhân tình thế thái bởi vậy làm gì cũng trật lất hết á!!!” Cô vuốt lọn tóc, tự tin 100%

“Em!!!”

“Tôi khuyên anh, anh nên mua sẵn quan tài đi!!! Em gái tôi là thiên tài học võ, nó mà biết, sẽ đập cho anh nhìn thấy tổ tiên 18 đời luôn đó!!!” Cô đe dọa, vừa lúc đó...

“Không cần chờ nữa, ngay bây h tôi sẽ xử lý hần!!!!”

Một giọng nói vang lên. Là Dương Chi Ngọc!

“Ngọc??? Sao em ở đây??? Em nghe hết rồi à?!!!” Dương Chi Tuyết đứng bật dậy.

Chi Ngọc ko trả lời, im lặng tiến gần đến...

“Anh tên Lương Ân hả???”

Gật đầu.

“Anh quen Lâm Tịch a?!!”

Gật đầu.

“Anh vs Lâm Tịch hợp tác thu mua nhưng sau đó muốn chiếm quyền lợi nên đã mua chuộc thư ký công ty anh ấy lấy trộm đồ sau đó đem cho tôi xem???”

Sợ lắm rồi, nhưng vẫn gật đầu.

“Anh là người yêu cũ của chị hai tôi???”

Gật đầu nữa!!!

“Anh bỏ rơi chị hai tôi???”

Cứng họng.

Dương Chi Ngọc nhanh tay nhanh chân xách cổ áo Lương Ân lên, lôi xềnh xệch đến một con hẻm vắng gần đó. Chi Tuyết cuống cuồng rượt theo.

“Cô muốn làm gì??? Tưởng tôi sợ cô à?!! Cô dù gì cũng chỉ là...”

BINH!!!

Lời còn chưa dứt thì Dương Chi Ngọc đã đập ngay bụng hần một cái thật mạnh. Lương Ân nhất thời va mạnh vào tường. Đây mà là con gái hả trời???

“Tao sẽ giết mày!!!” Cô gằn lên. Dem tất cả những bực tức mình chịu tới qua và cả nỗi hận của chị hai ném lên người Lương Ân.

Lương Ân muốn đứng dậy nhưng Chi Ngọc nhanh chóng gạt chân làm hần lảo nhào.

Lôi hần dậy, cô hét đập rồi lại đá vào lồng ngực hần, một lần, một lần, một lần,...n lần...

“Cô...” Lương Ân thều thào muốn nói gì...

“Nói mau, đồng văn kiện ấy ở đâu, giao hết ra đây!!!” Cô vừa nói vừa lôi hần đang lết trên đất dẫy mà ném vào tường.

“Tôi...”

“Ko nói à?!!! Thì đừng trách nhé!!!” Cô nhanh-gọn-lẹ dùng đầu gối đá vào bắp chân. Lương Ân lần thứ n khuya xuống.

“Chi Ngọc!!! Coi chừng chết người đó!!!” Chi Tuyết muốn xông vào cản nhưng ko dám.

“Chị cứ yên tâm, cái thứ này trâu bò như vậy chết sao được đây!!!!” Tiếp thì vịn tay hần.

...

Sau một hồi đâm đá một nhào, Lương Ân rốt cuộc cũng chịu khai ra, cô còn rất tốt bụng đem cái “con người” (te tua, toi tả) đưa đến trước mặt Chi Tuyết, nói:

“Chị! Tới chị!!! Hần đối xử vs chị như vậy, xử đẹp hần đi!!!”

Chi Tuyết lặng nhìn người mà mình đã từng hết mực yêu thương, đã từng phản bội mình, đã từng bỏ rơi mình, sâu thẳm trong lòng cô thấy bức bối ko yên...

Chát!!!

Cô tát hần một cái, một cái, một cái, n cái...sau đó ko thương tiếc cào ấy phát nữa ms chịu thôi.

Cuối cùng cũng ko còn thấy bản thân đáng thương nữa!!! Haha../

Chi Ngọc định đi tìm Lâm Tịch, cả hai lại tay bắt mặt mừng, vui vui vẻ vẻ sống như trước thì bị Chi Tuyết cản:

“Ngu vừa vừa ấy!!! Làm như vậy thì hần sẽ ko coi em là vợ nữa đâu!! Mất danh dự lắm nha!!! Em phải làm thế này...!#@%^&*... để hần...!#@#\$\$%^&....haha...!!!”

Chi Tuyết cười gian. Cô chết trân!!!

“Chị à!!!”

“Gi??? ”

“Giờ em mới biết chị thật độc ác!!!!” Cô e dè nói.

Dương Chi Tuyết: >~

...

Họa vô đơn chí, trời ko thương người hiền, Dương Chi Ngọc bị bệnh và phải nằm lì ở nhà. Dương Chi Tuyết tranh thủ cơ hội sắp vô làm “bà mối”

“Nằm nghỉ đi!! Ko được thì đừng có cố. Biết chưa?”

“Ừm...” Cô gật đầu.

“Chị có việc nên đi trước đây. Ở lại vui vẻ nha!!!” Chi Tuyết hào hứng vẫy tay chào cô em.

“Hơ! Bệnh mà còn chúc người ta vui vẻ á?!!!! Ghét!!!!” Cô xoay mặt qua chỗ khác.

...

Dương Chi Tuyết vốn là người rất khiêm tốn và dịu dàng nhưng ko biết hôm nay vì sao lại đi chiếc Porsche màu hồng sành điệu mà ngày thường Chi Ngọc rất thích lái thẳng ra đường.

Chuyện này ko may đến tai Chi Ngọc và cô lại gào thét một trận vì thương cho số phận chiếc xe yêu dấu của mình ko biết còn mạng trở về hay không nữa!!!

42. Chương 42: Bị Lừa.!!!!”

“Oaoaoaoa..

Dương Chi Ngọc khóc um lên. Xe của cô, xe của cô!!!!

“Chi Ngọc!! Chị hai con sẽ đem chiếc xe bình yên trở về mà!!!!” Mẹ cô dỗ dành. Đứa con bướng bỉnh này yêu chiếc xe đó hơn bất kỳ thứ gì. Bởi đó là chiếc xe mà nó dành dụm tiền từ lúc còn bé xiu xiu đã biết tích góp tiền tiết và đến lúc đi làm đem tất cả đồng tiền xương máu tổng hết vào ngân hàng và nhiều tiền lẻ khác như: mai mối, học bổng, trúng số,v.v...nói chung là nhiều dữ lắm.

“CON KHÔNG CHỊU!!!!!! Chị hai có biết lái xe đâu, tại sao chị ấy can đảm lấy chiếc xe mà con quý nhất lái đi chứ!!!! Cho dù có muốn ra oai vs thiên hạ cũng có thể lấy xe mẹ mà!!!!!!” Dương Chi Ngọc thở than.

“Con đâu cần sĩ vả chị hai mình như vậy!!! Chị hai con là người rất thông minh đó!!!!”

“Thông minh cũng chẳng thể lái xe bình an được đâu!!!!”

Mẹ cô: >___

*****Sunflower

Chi Tuyết khó khăn lắm ms lái xe tới công ty của Lâm Tịch được. Phù!! Cứ tưởng bỏ mạng dọc đường rồi đấy!!!

Cười thầm, cô tiến vào phòng làm việc của anh, gương mặt ảm đạm đến thảm hại:

“Tôi đến để nói...”

Sau đó, Dương Chi Tuyết cúi đầu ngập ngừng. Lâm Tịch lo sốt vó cả lên, anh đứng phắt dậy:

“Dương Chi Ngọc thế nào??? Cô ấy đã ở đâu???”

“Chi Ngọc...nó...nó...” Chưa kịp nói hết thì cô bật khóc ầm ĩ. Tim của anh như ngừng đập.

Lẽ nào Chi Ngọc xảy ra chuyện???

Anh điên tiết, liên tục lay hai vai cô, hét lên:

“Chị mau nói đi!!! Mau mau nói đi!!! Nói xem Chi Ngọc ra sao rồi??? Chị có biết tôi đã lo lắng cho cô ấy đến mức nào hay không??? Sao cô ấy ko chịu nghe tôi giải thích đã lẳng lẳng bỏ đi chứ??? Tôi rất thương Dương Chi Ngọc mà!!!”

Chi Tuyết chỉ muốn cào nát mặt tên này!!! Đồ đáng chết, còn lay nữa chắc vai cô sẽ rời ra khỏi thân luôn quá!!!

“Em tốt nhất nên đi xem Chi Ngọc thế nào đi, kéo...hối hận!!! Huhu!!!” Rồi cô ôm mặt khóc.

Lâm Tịch sững sờ hai giây, rồi chạy nhanh ra ngoài, bỏ lại mình Chi Tuyết nhịn cười đến mặt đỏ au.

Thôi nha!!! Xem như nhiệm vụ chị kết thúc, việc còn lại là của em đấy, Chi Ngọc!!!

Ở nhà, Dương Chi Ngọc ko ngừng gào lớn. Bỗng dưng có tiếng bíp bíp, một tin nhắn hiển thị:

“Tới lượt em đó nha!!!”

Cô hehe cười, đột ngột im lặng, nằm phịch xuống giường, hai mắt nhắm nghiền lại.

Chưa đầy một phút sau đó, Lâm Tịch đã xuất hiện trước cửa phòng cô. Thấy cô nằm im lìm, hơi thở ngắn ngủi, bàn tay hơi lạnh, anh nhẹ nhàng tiến vào, ko muốn đánh thức cô, anh lặng lẽ ngắm gương mặt cô.

Dương Chi Ngọc hí hí mắt, trời ơi!!! Nhịn cười thiệt khổ!!!

“Chi Ngọc à!!! Em ko sao chứ???” Anh hỏi, nâng niu bàn tay cô, áp vào mặt mình, nhẹ nhàng cọ xát.

“Khụ... Khụ...” Cô gắng sức ho khan vài tiếng, sau đó lại im lìm.

“Em có biết là anh yêu em hay không???” Anh nói nhỏ nhỏ như đang thì thầm vs chính mình, còn cô mém chút sắc nước bọt mà chết rồi!!!

“Em có yêu anh không? Ban đầu, anh cưới em là vì muốn phá hủy tập đoàn Silver, nhưng...sau đó anh ms phát hiện có một người còn quan trọng hơn cả những kế hoạch mà anh đã đặt ra từ rất nhiều năm, người đó là em!!!” Anh vuốt ve gò má trắng trẻo của cô, thật tình mà thổ lộ.

Cô cảm thấy mình sắp ko giả bộ được nữa rồi!!!

“Em có biết anh cảm thấy lo lắng cho em thế nào không? Lo không biết em sẽ làm gì khi bị shock như vậy!!! Van em đó, đừng hù anh như vậy nữa!!!”

Cô rút cuộc thấm thía, bật dậy nhanh như là xác chết Ai Cập sống lại, ko chút ngần ngại mà hôn anh thật sâu.

Vì bất ngờ như vậy, Lâm Tịch nhất thời trở tay ko kịp, sau ms cuồng nhiệt hôn cô.

Tình huống lãng mạn như vậy, đột nhiên...

“Á!!!!!!!!!!!!!! Chiếc xe của cô chủ!!!!!!!!!!!!”

Một tiếng vang nghe như sấm dậy đập vào tai làm cô bừng tỉnh. Lạnh lùng đẩy anh ra, cô ủa ra ngoài, nhìn thấy mui xe bóng loáng của mình...xước một đường dài tít tắp!!!!

“KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!”

“Chị thật đáng ghét!!! Đã ko biết chạy xe lại còn ôm xe của em đi!!! Muốn sang sao ko tự kiếm máy bay hay tên lửa mà đi? Huhu!!! Chiếc xe xinh đẹp của em!!! Đêm nay nó sẽ về đê bẹp chị!!!!” Cô ôm gối khóc hu hu.

Chi Tuyết thì bịt tai, nhắm mắt, rên mãi:

“Haiz...Đừng bức xúc vậy mà!!! Xem như hy sinh chút đỉnh đi! Hy sinh chiếc xe, cướp chồng về được!!!! Hehe!!!”

“KHÔNG CHỊU!!!!!!!!!!!!” Cô gầm lên như sư tử Hà Đông.

“WHY???”

“Xe là xe, người là người, hơn nữa, việc chị lái hư xe em liên quan gì đến Lâm Tịch đâu!!!”

Dương Chi Tuyết: TT____TT

43. Chương 43: Ác Giả Ác Báo

“Haha!!! Cứ nhớ tới gương mặt con nhỏ Chi Ngọc shock đến ko biết gì thì mình thấy thật hả dạ!!! Thứ mình muốn mà ko có thì người khác đừng hòng mà có được!!!”

Lương Nhã Vi vừa trang điểm vừa hả dạ cười. Con nhỏ đáng ghét đó ngu như vậy, chỉ được mỗi cái hung dữ! Chẳng có gì là ra vẻ con nhà giàu hết. Giống dân chợ búa thì có!!!!

Đáng lẽ ra cô ko chỉ muốn con nhỏ đó mất hết thể diện, mất hết gia tài đâu!!! Nó còn phải mất cả chồng nữa cơ!!! Hehe!!!

*****Sunflower

Đôi mắt “sát thủ” của Lâm Tịch quét qua thân thể run rẩy của cô thư ký. Dám bán đứng anh ư???

“Sếp...” Cô thư ký như muốn thanh minh thì bị anh cản lại:

“Khỏi gọi như vậy! Kể từ giờ phút này cô ko còn là nhân viên công ty tôi nữa, nên khỏi kêu tôi là sếp!!!”

“Thật lòng tôi cũng ko muốn như vậy...”

“Cô ko muốn nhưng nhờ cô mà chuyện đã xảy ra!!!” Anh vô tình nói.

“Sếp!!!” Cô ấy nước mắt lưng tròng.

“Cút ngay đi!!! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi một lần nào nữa hết!!!” Anh thẳng thừng nói. Ko khách khí mà đuổi cô ấy.

Cô ấy ôm mặt khóc lớn, chạy ra khỏi phòng làm việc của sếp!!! Trong lòng hết sức ân hận!!!

“Vợ!!!!!!!” Anh nhắc điện thoại, 180* đổi thành giọng nói ngọt ngào như đường như mật!

“Đã làm đúng vậy chưa??? Có thương hoa tiếc ngọc mà ko nở đuổi người ta ko???” Cô giọng như một bà chủ thực thụ.

“Không có!! Anh đuổi cô ta rồi cơ!!! Hì hì...Còn...”

“Chuyện Nhã Vi cứ để em xử. Anh nhúng tay vào ko khéo lại rách việc. Haizz...”

Lâm Tịch: Ai nói??? Anh là người thông minh nhất đây!!! Ít ra ko ngu như em!!!

Buổi tối, quán bar Sky...

“Suyt! Nhớ nha! Nhớ là phải theo như kế hoạch nha!!! Kẻo hỏng là tiêu!!” Cô ko ngừng ra dấu nhắc nhở hai nhỏ bạn tính tình bộp chộp là Mộc Như Ý và Lam Khê.

“Biết rồi! Nói mãi!!!”

“Biết rồi! Nói mãi!!!”

Cả hai người kia đồng thanh. Dương Chi Ngọc biết điều nên im bặt.

Đợi đến lúc mà ba người họ sắp gục đến nơi thì Lương Nhã Vi ms say say xin xin xuất hiện.

Cô ấy loạng chạng đi ra khỏi quán bar, xem có vẻ say đến nỗi quên mất đường về rồi!!!

“Ê!!! Chắc nó say lắm rồi đó!!!” Lam Khê khều khều.

“Nhắm nhí! Nhìn ko thấy sao mà còn hỏi!!!”

Dương Chi Ngọc và Lam Khê còn chưa kịp “thảo luận” xong thì Mộc Như Ý đã “anh dũng” xông ra đầu tiên.

“TRỜI!!!!”

Cả cô và Lam Khê đều xám mặt. Một nhỏ này ghê!!!

“Con khốn kia!!! Hôm nay mày chết chắc!!!”

“Mộc Như Ý!!!!!!!” Cô và Lam Khê đồng thanh. Hai người ào ra, nhất thời xuất hiện ba người chặn đường khiến cho Nhã Vi la toáng lên.

“Cứu tôi!!! Có người muốn cướp sắc!!! Có người muốn cướp sắc!!!!”

Tại vì say xin nên đầu óc lơ mơ, Lương Nhã Vi theo phản xạ của một người con gái mà hét lên như vậy!!!!!!!

Ba cô gái ấy nghe như vậy thì tức khí, cả ba đồng loạt xông vào bịt miệng rồi mắng:

“Nhỏ khốn kiếp, ngu si kia, bọn này là người xinh đẹp, là một mỹ nhân, là những người thông minh, tài sắc vẹn toàn. Có cò thèm nha!!!! Cướp sắc ư??? Mày mơ đi!!!!” Người đầu tiên nổi xung là Như Ý. Tiếp là Lam Khê:

“Con nhỏ tâm thần này, nó bị chạm dây rồi tụi mày ạ!!!”

Sau ms là Chi Ngọc:

“Nói lảm vào làm gì? Xử đẹp nó đi!!!”

Cả ba cô gái xúm lại, lôi kéo Nhã Vi vào một con hẻm vắng. Kế là liên tục cào cào vào mặt cô ta, sau lại nhéo mặt mũi cô ta mấy phát. Mặc dù ba đánh một là nhục nhưng ai biểu con nhỏ này đi giật chồng người

ta, đã vậy còn âm mưu phá hủy gia sản người ta nữa!!! Đánh hội đồng mà đánh có ba người là còn nhẹ à nha!!!!

“Mày dám giết chồng tao á?!!! Mơ nhé!!!” Dương Chi Ngọc vả liên miên vào mặt Nhã Vi. Tức quá, cô ta cũng là vào tóc cô:

“Ai ày đánh tao??? Nghĩ tao sợ mày chắc??? Tao gặp anh Lâm Tịch trước mày, mày có tư cách sao hả??? Con nhỏ hàng tôm hàng cá kia!!!”

“A!!!! Mấy bà đứng trơ ra đó làm chi? Nó kéo tóc tôi đấy!! Cứu tôi á!!!”

“Con nhỏ này!!! Ai ày đánh bạn tao hả??? Xử nó!!!”

Cả ba người đồng lòng xúm vào đánh dã man ko kém. Bây h Dương Chi Ngọc có cảm giác mình thật giống Hoạn Thư, giống một cách ghê gớm!!!

“Thôi! Đánh bấy nhiêu là đủ rồi!!! Mặc xác nó đi!!! Cái con nhỏ này ko cần đánh nữa!!!”

“Ừ!!! Đi thôi!”

Trước khi quay lưng đi, nhớ tới những “tội ác” cô ta đã làm, Dương Chi Ngọc liếc mắc đánh cô ta một cái, nói:

“Sau này ko được xuất hiện trước mặt Lâm Tịch!!! Bởi vì anh ấy là-của-tôi!!!”

44. Chương 44: Câu Chuyện Ngọt Ngào

2 năm sau đó...

“Dương Chi Ngọc!!! Con bao giờ ms chịu có em bé đây???”

“A!!!! Mẹ đừng có ép con nha!!! Con sẽ ko sinh đâu!!!”

Trog nhà, một mẹ một con thì nhau tranh chấp.

Mẹ cô: Nhỏ này!!! Lớn đầu rồi sao vẫn lì lợm như vậy???

“Mẹ à!!! Việc này mẹ đừng có thuyết phục Chi Ngọc!!! Người mẹ cần thuyết phục phải là Lâm Tịch kia kìa.” Dương Chi Tuyết an nhàn dũa móng tay, sẵn tiện nói bừa vào.

“CHỊ HAI!!! Bớt đi cho thiên hạ nhờ!!!” Cô gầm lên.

“Ai da...Thật là hung dữ!!!”

Hai năm nay, mọi chuyện đã trôi qua một cách rất yên ả. Hai vợ chồng bắt đầc dĩ là Lâm Tịch và Chi Ngọc cuối cùng cũng có tình cảm, cuối cùng cũng thuận hòa êm ả. Thế nhưng, sự việc lại rắc rối khi mẹ bày tỏ khát khao muốn bế cháu. Và việc thuyết phục cô nàng bướng bỉnh Dương Chi Ngọc này...Haizz...So vs bay lên cung trăng còn khó hơn!!! T_T

Nghe đồn, Dương Chi Tuyết cũng đã tìm được người thương nhưng cho dù cô muốn làm thám tử cũng khó, vì chưa được bao lâu thì những lỗi lầm ngớ ngẩn của cô đã bị chị mình phát hiện và tóm gọn!!!

Sue và Kevin đã đám cưới và có một tuần trăng mật hết sức bi đát, đó là bởi Ken đã xuất hiện và quấy rối chồng Sue. Khỏi phải nói cô ấy điên tới mức nào rồi. Hehe!!!

Còn Lam Khê thì sau khi ly hôn cũng đã có một khoảng thời gian shock đến liệt luôn. Nhưng bây h thì ko nha!!! Cô ấy đã có một mối tình cực kỳ lãng...xet!!! Huhu...Bạn trai cô ấy là người rất là...quái!!!

Nhưng kệ, đó là chuyện của họ.

Trở về vs cặp chính của chúng ta nào!!!

“Haiz...Thiệt là...”

Cô ngồi trước laptop, liên tục than ngắn thở dài. Để chứng tỏ mình là người chồng yêu vợ hơn yêu mạng, Lâm Tịch hồi hân:

“Sao thế? Có chuyện gì hả vợ???”

“Ko có gì!!! Chỉ là...Aizz...Thôi khỏi! Chẳng có gì to tát hết!!!

“Em đang có tâm sự à?!!!”

“Tâm vs chả sự! Vớ vẩn!!!”

Cô chau mày. Cái mà cô đang xem là ảnh con Lam Khê vs Như Ý chụp ở đủ thứ nước, nào Ý, nào Pháp, nào Hà Lan.v.v...lại còn chụp toàn vs người yêu!!! Tụi nó tính cho cô tức ói máu à!!!!

“Nhìn em có vẻ rất tức?!!” Sau đó, anh nhìn vào laptop, thấy bạn bè cô ai nấy chụp hình cười tươi roi rói thì nghiệm ra vấn đề!

“Em ghen tỵ á?!!!”

“Ghen cái đầu anh!!!”

“Hay thế này! Hai tuần nữa, chúng ta cũng xuất ngoại đến Hà Lan chơi nhé?!!!”

Cô mừng rỡ, hai mắt bừng sáng lấp lánh, nụ cười ngọt ngào, nhanh chóng ôm lấy anh, hét toáng lên:

“Đồng ý!!!!”

Ko khí đang êm ái thì...

ẦM!!!

Cửa bị bật mở ra, một bóng người vô cùng ám ảnh lại xuất hiện.

“Lâm Uyển Tiệp!!!!!!!!!!!!” Lâm Tịch và Chi Ngọc đồng thanh hét lên.

HẾT

45. Chương 45: Ngoại Truyện : Paris...

Reng....reng....reng!!!!!!

“RA NGAY!!!!!!”

Mộc Như Ý lết cái thân mỏi nhừ ra mở cửa. Thằng cổ nội nào vô duyên thế? Ms 6h sáng mà bấm chuông như muốn đi cướp í!!!!

“Hi!!!!!!!!!!!!”

Lại nữa!!! Hic.

“Kevin. Có phải ngày nào nhất thiết 6h sáng anh đều phải đến đâu không hả??? Anh muốn chuyển nghề làm tên giao báo, giao sữa á?!!!”

“Sao thế??? Bình minh ở Paris đẹp lắm!!! Thức sớm một chút cũng tuyệt vời lắm!!!”

Hắn ta hồn nhiên tiến vào nhà. Đã vậy còn thuyết minh một tràng vs cái tiêu đề “bình minh ở Paris” nữa chứ!!!

“Tôi ko có hứng! Kevin, thật ra tôi phải nói tới tập thứ mấy anh ms hiểu đây? Chúng ta ko thể ở bên nhau đâu!!! Thật đó!!! Điều kiện anh tốt đẹp như vậy, lý do gì phải chịu đựng một đứa con gái tồi ngày chỉ biết

tới kiếm pháp và công việc chứ!! Thậm chí tôi còn chẳng biết chiên trứng!!! Cho anh biết, lấy tôi, anh sẽ ăn cơm hộp suốt đời chứ chẳng chơi nhé!!!” Hy sinh, Mộc Như Ý kể hết nhược điểm của mình. Cô cứ có cảm giác bản thân mình và anh ta như có một khoảng cách chắn ngang vậy, ko tài nào bước qua được.

“Em làm sao vậy??? Anh đã nói là anh yêu em rồi mà!!! Em ko biết nấu ăn??? Ok! Anh có thể học để thay em nấu ăn. Em thích luyện kiếm??? Anh sẵn sàng tập luyện cùng em. Em say sưa vs công việc, anh sẽ ko quấy rầy em!!!...Sue! Anh sẽ ở bên cạnh che chở cho em suốt đời!!!”

Anh từ tốn nói. Mỗi câu mỗi chữ như găm sâu vào tim cô, trái tim cô yếu ớt rung rẩy, dường như có thứ gì đó đã sụp đổ. Là thật ư???

“Tôi...tôi cần thời gian suy nghĩ!!!” Cô khoát tay. Bản năng như đang chạy trốn.

“Sue! Cho dù là suốt đời, anh vẫn sẽ chờ em, vẫn yêu em!!!” Nắm lấy bàn tay cô, trước khi rời đi anh còn thâm tình nhìn vào ánh mắt cô, đôi mắt biếc xanh ấy như một nỗi ám ảnh ngọt ngào đối vs cô. Và lúc đó, ngay cả cô cũng ko phát hiện được bàn tay mình đang run run.

...

Câu nói ấy, ánh mắt ấy và cái nắm tay ấy làm cô xao xuyến đến kỳ lạ. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chẳng lẽ cô động lòng dễ dàng vậy ư???

Mộc Như Ý ko phải là người ko biết tính toán như Dương Chi Ngọc, cô rất biết cân lường, dẫn đo trước mọi hậu quả nên tất nhiên ko như Chi Ngọc mà nhắm mắt đưa chân giẫm vào một cuộc hôn nhân ko biết đi về đâu. Hay như Lam Khê khờ khờ dại dại cưới phải một kẻ máu lạn hơn cả loài rắn để rồi bản thân tự chuốc mọi đau khổ. Nhưng, giờ phút này cô cái gì cũng nghĩ ko thông.

Lần đầu tiên, Mộc Như Ý thông minh như vậy làm theo linh cảm mình một cách tin tưởng 100%. Đó là, đám cưới vs Kevin!!!

Ngày đó, bước vào lễ đường, giữa vô vàn ánh mắt ầm ập, lời chúc phúc của mọi người nhưng Như Ý chỉ sẫm soi mĩ về hình bóng của Kevin. Và trong lòng cô bất giác có gì đó hô lên: Vạn tuế!!!

Những đoá hồng rực rỡ, e ấp sương mai làm khung cảnh thêm hạnh phúc bội phần.

Và, anh đang đứng đó, nở một nụ cười sáng lạn và dùng đôi mắt biếc xanh ấy ầm ập nhìn cô.

...

“Cho dù là suốt đời, anh vẫn sẽ chờ em, vẫn yêu em!!!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-kia-dung-tuong-bo>